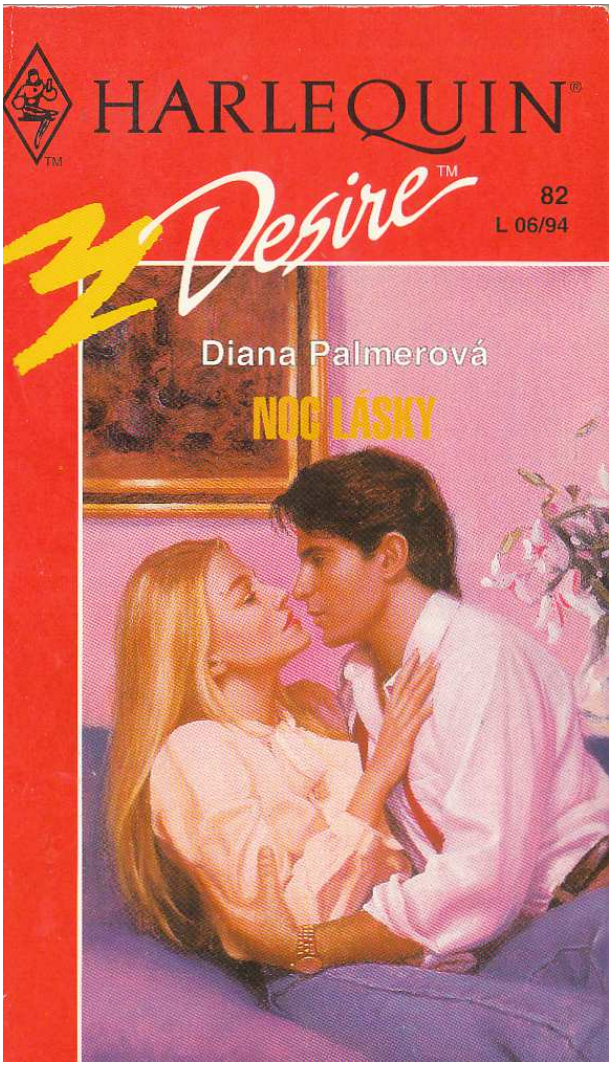
NOC LÁSKY

NOC LÁSKY

Název originálu: **Night of Love**
První vydání: **Silhouette Books, 1993**
Překlad:
Šárka Haviarová
Odpovědný redaktor: **Petr Lepša**

© 1993 by Diana Palmer
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 1994
Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého
díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises, B.V.
Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.
Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.
Sazba: Sdružení MAC, s.r.o., Praha Vytiskl: Elsnerdruck, SRN
CENA 39,90 Kí ISBN 80-7170-136-X

NOC LÁSKY

Diana Palmerová

NOC LÁSKY

HARLEQUIN®

Toronto • New York • Londýn
Amsterodam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

NOC LÁSKY
PROLOG

Kancelář prezidenta Letecké obchodní společnosti Ryker se topila v modrém dýmu. Její majitel, Steven Ryker, energicky přecházel sem tam a zamračeně kouřil jednu cigaretu za druhou.

Kapitola jeho života, za kterou před čtyřmi lety udělal tečku, se dožadovala pokračování a stará rána začala opět krvácet.

Meg se vrátila.

Steven nepoznával sám sebe. Mučil se vzpomínkami a děsil se vlastního strachu z opětovného setkání. Když odjela do New Yorku studovat balet, hledal útěchu u jiných žen, ale bylo to marné. Cítil se ještě osamělejší a byla to její vina. Přál si, aby trpěla jako on. Chtěl vidět modré oči zalité slzami a něžný obličej zkřivený žalem. Malá útěcha za peklo, do kterého jej uvrhla, když ho bez jediného slova opustila poté, co slíbila stát se jeho ženou.

Zamáčkl cigaretu – hloupý zlozvyk stejně jako láska k Meg. Nenáviděl oba dva – kouření i tu blonďatou minulost. Žádná jiná žena mu nikdy nedala košem. Ale taky žádnou jinou nežádal o ruku. Život starého mládence

mu vyhovoval a nebýt polibku, kterým mu Meg poděkovala za dárek k osmnáctým narozeninám, nikdy by ho ani nenapadlo, aby na něm něco měnil.

Když bylo Margaretě asi čtrnáct a jejímu bratru Davidovi o něco víc, rozhodl se jejich a Stevenův otec, že založí společný podnik a obchodní partnerství sblížilo i soukromý život obou rodin. Steven našel v Davidovi nejlepšího přítele a Meg byla roztomile rušivým elementem, který oba tolerovali. Ale protiva dospěla v krásnou ženu, v jejíž blízkosti roztávaly ledy věznící Stevenovo srdce.

Neodpustil jí tu zradu. Otřásla samými základy jeho životního stylu a téměř přišel o rozum, když odešla. Toužil po pomstě. Toužil po Meg.

V hlavě spřádal sítě, ve kterých mu ona uvízne a zaplatí vše i s úroky. Má zraněný kotník a nemůže tančit. To se hodí. A dluhy, ve kterých se topí ta její prokletá baletní společnost, taky. Když se mu podaří celé utkání správně rozehrát, dočká se vítězného konce v jejím náručí. O takové kouzelné noci snil celá léta. Ale tentokrát to nebude noc lásky. Bude to noc pomsty.

PRVNÍ KAPITOLA

Meg byla asi v polovině cvičení, když zazvonil telefon. Namáhat poraněný kotník bylo samo o sobě dost obtížné a každé narušení koncentrace bylo tedy dvojnásobně nepříjemné. Hlas na druhém konci drátu jí náladu nezvedl. Bezpochyby patřil jedné ze Stevenových přítelkyň a rozhovory s nimi Meg neuvěřitelně dráždily.

„Je tam Steven?“ tázal se ženský hlas.

Další z nekonečné řady milenek, pomyslela si Meg zlostně. Tak u téhle ti to zavařím tak, že se už víckrát neozve.

„Kdo volá?“ zeptala se ospale.

Ticho. Polknutí. „Tady Jane. A kdo jste vy?“

„Já jsem Meg,“ odvětila mile a dusila se smíchem.

„Oh,“ hlas zaváhal. „Já, já bych chtěla mluvit se Stevenem, prosím.“

„Miláčku,“ zavrněla Meg s ústy na sluchátku. „Drahoušku, vstávej. Chce s tebou mluvit nějaká Jane.“

Ozval se dobře slyšitelný vzdech a Meg se v duchu chichotala, když si představila, co se té ženě asi honí hlavou. „Já nejsem žádná *nějaká..!*“ ozvalo se rozhořčeně.

„Ale to je opravdu škoda, ani nevíte, o co přicházíte,“ Meg ji přerušila a škodolibě pokračovala. „Víte, on je v posteli *úžasnýl* No tak Ste-vene, drahý…?“

Jane praštila sluchátkem tak, že Meg málem praskl bubínek. Sama položila telefon tiše a spokojeně kráčela zpět do pokoje.

Smála se představě, jak si to Steven asi vypije. Ten, nic zlého netuše, hrál zatím celé odpoledne tenis s jejím bratrem.

David byl viceprezidentem Letecké obchodní společnosti Ryker a spolu s Meg vlastnil i podíl na jejím majetku.

Většina patřila Stevenovi, což bylo nejen logické, ale i naprosto spravedlivé. Usilovnou a cílevědomou prací zachránil podnik před bankrotem, ke kterému pod vedením jejich otce neodvratně spěl.

Čím déle Meg cvičila, tím se cítila hůř, až ji dobrá nálada opustila docela. Zamyšleně si ovinula ručník kolem půvabné šíje a smutně se

podívala na své žalostně odrbané baletní střevíčky. Byly velmi drahé a tak si nové šetřila na představení. S těmi, co měla na sobě, by každého snadno přesvědčila o své beznadějné chudobě. Meg – majitelka podílů společnosti Ryker byla ve skutečnosti bez prostředků. Po třech letech usilovného studia u bývalé primabaleríny v New Yorku dostala angažmá jako sboristka v jednom z mnoha divadel a první významnější role na ni teprve čekala. Kdyby uspěla, měla naději na vyšší plat a případně další hlavní úlohu. Kdyby… Vzpomínka bolela stejně jako poraněný kotník. Kvůli malému zaváhání při doskoku přijde asi o svou životní šanci. Dostat poraněnou šlachu opět do formy nebude jednoduché. Cvičila přesně podle pokynů fyzioterapeutky, opatrně, aby nenadělala víc škody než užitku, ale noha přesto velmi bolela.

Pokusila se opět soustředit, ale nějak se jí to nedařilo. Začala se obávat Stevenovy reakce na její předcházející žertík, a jakmile si jen představila jeho rozzlobený pohled, v mysli se jí okamžitě rozvinul celý film vzpomínek. Na samém počátku společného obchodování jejich otců jí bylo asi čtrnáct a od té doby se jejich osudy neustále prolínaly. Tatínek i David si Stevena okamžitě zamilovali, ale Meg ho z

duše nenáviděla a své nepřátelství se ani nepokoušela skrývat. Nastal však den jejích osmnáctých narozenin a vše se náhle obrátilo vzhůru nohama. Steven jí věnoval překrásný perlový náhrdelník. Meg se sklopenýma očima vyslechla blahopřání svého úhlavního nepřítele a potom ho plaše políbila. Jenomže minula Stevenovu nastavenou tvář a trefila se přímo na jeho pevná ústa.

Byl tím překvapen stejně jako ona. Ale místo toho, aby se celé té nečekané situaci zasmáli, pokračovali v líbání. Nepředvídaný omyl se změnil ve vášnivý, nekonečný polibek. Když se od sebe odtrhli, nikdo z nich nepromluvil. Stevenovy stříbrošedé oči plály probuzenou touhou. Otočil se a bez jediného slova odešel.

Jejich vztah se od toho dne zcela změnil. Po měsíci ostýchavých a nesmělých schůzek se zasnoubili. Meg Stevena hluboce milovala a nechtěla ho ztratit, avšak již dávno byla rozhodnuta věnovat se baletu a svatba by pro ni znamenala konec vysněné kariéry. Láska vše zkomplikovala a Meg nevěděla, jak se rozhodnout. Steven její váhání cítil a nejistota ještě zvyšovala jeho žár. Nakonec se neovládl a ztratil kontrolu nad svou několik týdnů potlačovanou touhou. Jeho prudká vášeň

nezkušenou Meg vyděsila a večer skončil hádkou.

A zatímco ona dusila pláč pod pokrývkou, on ještě tu noc vyrazil do ulic v doprovodu své bývalé přítelkyně Dafné. Hned druhý den se jejich fotografie objevila ve společenské rubrice místních novin.

Meg byla zdrcená, její srdce zlomené. Je-li Steven schopen řešit nedorozumění jinou ženou již nyní, co ji asi čeká po svatbě? Naštěstí mu nepodlehla a zůstala pannou. Prvním letadlem odcestovala do New Yorku. Když Steven zjistil, co udělala, strašně se opil. Bylo to poprvé a naposled v jeho životě. Nikdy jí však nenapsal, ani nezavolal a v rozhovorech se jakékoliv poznámce o ní vyhýbal. Celá ta léta se téměř neviděli kromě několika okamžiků, kdy se obě rodiny sešly na významných společenských akcích. Meg tomu byla ráda. Cítila, že by mu opět podlehla. Pouhý Stevenův pohled stačil, aby jí nohy vypověděly službu a srdce jí bušilo na poplach. Věděla, že je dost zkušený, aby si toho všiml a tak se většinu času zdržovala v New Yorku a rozhodla se, že o jeho lásku bojovat nebude.

Za ta léta se však mnohé událo. Oba její rodiče zahynuli při leteckém neštěstí a

Stevenův otec zemřel na infarkt. Amy Rykerová ji měla vždy velmi ráda, jako kdyby byla její a ne Stevenovou matkou. Se synem si nikdy tolik nerozuměla. Ale nyní bydlela až v Palm Beach a domů jezdila jen zřídka.

Meg žila a dýchala jen pro balet. Hodiny tvrdého tréninku a přísné dodržování životosprávy jí zcela znemožnilo navázat vážnou známost. A životní styl kolegů tanečníků s jejich jednodenními či spíše nočními láskami v ní budil odpor a strach. Tvrdošíjně odmítala pozvání na schůzky a nedovolila nikomu ohrozit její nevinnost. Často si říkala, že je možná až příliš chladná a smutně vzpomínala na Stevena, jediného muže, který v ní dokázal zažehnout plamínek touhy.

Když se po letech nedobrovolně vrátila domů, zjistila, že je zde vše, jak bývalo. Steven dále navštěvuje Davida a nechává si k nim domů přepojovat své hovory a od ní si udržuje odstup stejný jako ona od něj. Přemýšlela, kdo asi byla ta záhadná Jane, která s ní tak povýšeně mluvila, a trápila se představami, které bolely víc než poraněná šlacha.

Právě se chystala stáhnout z plotny večeři, když do dveří vrazil David oblečený do

tenisového úboru a s veselou náladou, jak u něj bylo dobrým zvykem. Byli si podobní, ale byl o něco menší. Se smíchem hlaholil. „Tak jsi v tom pěkně namočená. Byli jsme u Stevena doma a zrovna měl nějaký telefon. Chce tě roztrhnout.“

Meg ztuhla leknutím, protože Steven stál za jejím bratrem s hrozivým výrazem ve tváři. Měřil víc než metr osmdesát, snědý, s hlubokou jizvou na tváři. Vždy si ho dobírala, že to je památka na nějakou žárlivou přítelkyni, ale dnes by si netroufla ho provokovat. Probodával ji očima, jejichž barva přecházela z ledově modré až po stříbrošedou. Bílé šortky daly vyniknout dlouhým svalnatým nohám a sportovní tričko posloužilo stejně jeho pažím. Vypadal opravdu velmi dobře na muže, kterému táhne na čtyřicítku a tráví většinu dne za psacím stolem.

Uvolněný a nenucený Stevenův výraz však byla jen maska, pod kterou se skrývala naprostá koncentrace a odhodlání hrát až do vítězného konce. V tenise i v životě. Meg ucítila známou sladkou tíži v kolenou, ale nedala na sobě nic znát a své skutečné pocity skryla pod pláštíkem humoru. „Ach, Steven,“ vzdechla a koketně zamrkala dlouhými řasami.

„Zemřela snad některá z tvých milenek, žes nás poctil svou návštěvou?“

„Omluvte mě,“ zamumlal David a co nejrychleji se snažil opustit bojovou linii.

„Zbabělce!“ křikla za ním opovržlivě.

„Kdybys uměla držet jazyk na uzdě, nepotřebovala bys ochránce,“ poznamenal Steven s chladným úsměvem. „Jane nevěřila vlastním uším. Volalala mi ještě jednou domů, štěstí, že jsem včas zrušil přepojení hovorů sem k vám. Jinak bych žil v blažené nevědomosti.“

Odhodlaně na něj upřela pohled. „To byla tvoje chyba. Aspoň ti sem už nebudou telefonovat.“

„Žárlíš?“

„Na tebe? Dobrý Bože,“ zasmála se co nejlhostejněji. „Já mám sice pořád v živé paměti, co dokáží tvé ruce a rty , ale dnes mě to nechává chladnou.“

„Jen pozor,“ napomenul ji a třpyt jeho očí potemněl, „abys nebyla citlivější než si sama myslíš.“

„Prosím tě. Vem tu svojí Jane Neznámokterou na večeři a všechno bude zase v nejlepším pořádku.“

„Jane Drayová. Stále svobodná teta mé matky. Mohla by sis na ni pamatovat, byla na

posledním večírku naší společnosti,“ vysvětlil jí Steven a pobaveně sledoval její reakci.

Meg si na ni opravdu s hrůzou vzpomněla a zděsila se. Ta staromódní paní byla postrachem celé rodiny. Dáma, která dodnes nosí korzet a proklíná moderní dopravu. „No nazdar,“ řekla jen.

„Teď má šok z toho, že její nejoblíbenější synovec spí s malou Meggií Shannonovou, tím sladkým a nevinným dítětem.“

„Pane bože,“ zaúpěla Meg a opřela se o zeď.

„Tak. A je víc než rozčilena. Je odhodlána napsat o tom tvé tetě Henrietě, která zase samozřejmě bude cítit povinnost sdělit tu skandální novinku mé matce do Palm Beach a ta, protože tě měla vždy radši než mě, bude jistě předpokládat, že jsem všechno způsobil já.“

„K čertu. Takový trapas. Je to stejně jen tvoje vina,“ zoufala si Meg. „Já se z toho zblázním!“

„Nebylo by lepší, kdybys udělala večeři?“ David strčil hlavu do dveří kuchyně. „Umírám hlady a Steven jistě taky.“

„Snadná pomoc, všechny restaurace mají otevřeno.“ odsekla Meg, ještě roztřesená z té nepříjemné situace.

„Bezcitná ženo. Já se celou dobu těším na pečinku, co tu voní na kamnech. Smiluj se nad námi," prosil David.

„No tak dobře. Ale jak se tak na vás koukám, nevypadáte, že byste trpěli podvýživou," konstatovala Meg a chystala na stůl.

„Moje postava je pouze výsledek tvého kulinářského umění," smál se David. „Dáš nám pár minut na převlečení?"

„Jistě. Já se taky potřebuji osprchovat. Celé odpoledne jsem cvičila."

„Stojí ti to všechno za takovou dřinu?" Zeptal se Steven. V jeho hlase zazněl žárlivý podtón.

Meg se uraženě otočila. „Samozřejmě. Ty nevíš, že baletky jsou ideální a moderní ozdobou bohatých mužů? Zrovna nedávno jsem od jednoho takového milovníka umění dostala docela lukrativní nabídku," pochlubila se a takticky se nezmínila o tom, že šlo o domovníka, který si ji chtěl adoptovat a ne vydržovat.

V Stevenových očích poplašeně blýsklo. „A co jsi mu na to řekla?"

„Že mi vyhovuje moje nezávislost. Ale víš co, Stevene? Až prorazím a budu se topit v

penězích, tak si budu vydržovat tebe,“ vtipkovala Meg a Steven se neubránil úsměvu.

„Ty jsi nemožná,“ konstatoval David.

„Pročpak? Alespoň jsem tvého zamračeného přítele rozesmála. Povedlo se to už někdy někomu přede mnou?“

„Zrovna před chvílí tetičce Jane,“ odpověděl Steven a jeho tvář už měla opět vážný, zamračený výraz.

„Hm. To jsem přehnala, já vím.“ Meg sklopila oči. „Kdyby to pomohlo, zavolám jí a všechno vysvětlím. A omluvím se,“ slibovala.

Steven upřel pohled na její uzardělou tvář, jako by se pokoušel zjistit, jak dalece vážně to myslí. „Není třeba. Už jsem to zařídil.“

Jako obvykle, pomyslela si Meg, ale radši to nevyslovila. Věděla, že to patří k jeho povaze. Steven nikdy na nic nečekal. Díky této vlastnosti držel firmu nad vodou, zatímco ostatní šly ke dnu. Kývla hlavou a šla se nahoru převléci. Cítila v zádech jeho pohled, ale neotočila se.

Osprchovala se a oblékla do pohodlného overalu, ale vlasy nechala schválně vyčesané a stočené do uzlu. Věděla, že to Steven nenávidí a bavilo ji neustále ho provokovat. Seběhla dolů a viděla, že se taky převlékl. V bílém sportovním obleku vypadal velmi elegantně a

nepřístupně. Široká záda napínala jemný materiál košile. Znala ještě zpaměti každičký sval pod ní i houštinu chloupků na hrudníku, kterou tak ráda hladívala. I dnes po tolika letech si snadno vybavila pevné kontury Stevenova těla a uvědomila si, že se vlastně nikdy žádného jiného muže nedotkla kromě svých partnerů při baletu, ale to patřilo k její profesi a žádné vzrušení při tanci nepocítila. Její slabost pro Stevena však trvala dále.

Otočil se, když vstoupila, a Meg viděla, že má v ruce cigaretu. Celá ta léta, co ho znala se marně pokoušel přestat kouřit, nakonec to vždycky vzdal. Dům byl naštěstí dobře klimatizován a kouř nebylo vůbec cítit. Přesto se zamračila. „Odporný zlozvyk.“

„Lepší než šňupat tabák jako tvoje tetička Henrieta,“ bránil se Steven.

„To je zvláštní, jak se stále více podobáš svému otci,“ řekla zdánlivě bez jakékoliv souvislosti.

„Vždyť byl o hodně menší,“ zaprotestoval Steven.

„Ale stejně protivný,“ pronesla Meg vítězoslavně. „A zamračený jako kakabus.“

„Vzhledem ke svému postavení si nemohu dovolit stále se jen přihlouple usmívat. Mnozí

lidé si pak můj výraz vysvětlují po svém.“ Steven se zjevně zlobil.

„Mnozí lidé se ti radši ztratí z dohledu, jen tě vidí, jak se tváříš. Zrovna nedávno jsem byla svědkem toho, když se jeden z tvých viceprezidentů před tebou schoval v hangáru. Stačil mu pohled na dálku a věděl, jak ses vyspal. Způsob tvé chůze a oči metající blesky nenechají nikoho na pochybách.“

„Ale má to i své kladné stránky. Vidělas ekonomickou bilanci naší firmy? Zajímá tě vůbec, co dělám s tvými podíly?“ Steven velmi dobře věděl, jak jednat s lidmi a své umění při vedení podniku neustále používal.

„Finance mi nic neříkají,“ přiznala Meg. „Tomu nerozumím, mým koníčkem je balet. Ale je pravda, že peníze hrají i v něm jednu z hlavních rolí. Naše společnost má zrovna velké finanční problémy a nikdo neví, jak to s ní dopadne.“

„Tak proč nejdeš jinam?“ divil se Steven.

„To není jen tak. Rok si pracně vyšlapávám cestičku nahoru a teď bych měla začínat někde jinde od začátku? Baletky mají krátký život a mně je už třiadvacet.“

„Už tolik?“ dobíral si ji. „Vypadáš stejně jako v osmnácti. Samozřejmě mnohem oduševněleji,“ opravil se.

„Jak si to můžeš pamatovat? Že ty máš na ty své milenky počítač, kde si je eviduješ? Při tom množství, cos jich měl se ani tetě Jane nemůžeš divit, že si myslela, že jsem také jednou z nich.“

„Téměř jsi byla,“ připomněl jí bez obalu. „Tenkrát jsem se ale zachoval šlechetně a včas tě zastavil. Říkal jsem si, že na takové hrátky budeme mít čas po svatbě. Já blázen!“ zasmál se, ale jeho oči zůstaly ledově chladné.

Meg se také pousmála hořké vzpomínce a doufala, že nebude znát, jak jí každá zmínka o společné minulosti dodnes bolí. „A já byla tak naivní, že jsem ti věřila. Musel jsi být velmi zklamán.“

Steven vyfoukl obláček kouře a zamyšleně ji pozoroval. „Já ne, ale tobě jsem ublížil.“

„Ani ne,“ řekla nepřítomně. „A i kdyby, na ničem jiném než na tobě mi tenkrát nezáleželo. Byla jsem tebou posedlá, zapomněla jsem na všechen svůj strach,“ Meg zavřela oči a jako ve snu prožívala znovu tu dávno uplynulou noc. „Nechtěla jsem nic než tebe.“

„Ne dost na to, aby sis mě vzala, samozřejmě,“ povzdechl si.

„Bylo mi osmnáct, tobě třicet a ještě jsi měl milenku.“

Steven ztuhl. Naklonil se blíž k ní a procedil skrz zuby. „Cože?“

„Divíš se, jako bys to slyšel poprvé. Moje matka ti to snad vysvětlila, ne?“ Meg znejistěla, polekána jeho podrážděnou reakcí.

Steven teď přistoupil až k ní a z očí mu sršely blesky. „Vysvětli mi to sama. Teď hned.“

„Vaši mi všechno řekli. O Dafné,“ zajíkla se. „A toho, že jsi s ní byl ještě tu noc, co jsme se pohádali, byly plné noviny. Tvoji rodiče se o mne starali možná víc než moji vlastní. Když mi tvůj otec řekl, že sis mě chtěl vzít jen kvůli mým podílům ve společnosti a že se vždy vracíš k ní, ať se stane cokoliv, zpanikařila jsem.“ Konečně našla sílu všechno mu říci a podívat se mu do očí.

Stál tam úplně omráčený, tváře zrudlé hněvem. „Tohle ti opravdu řekl?“

„Ani pro moji matku to nebyla žádná novinka. Já jsem sice věděla, že nejsi žádný svatoušek, ale uslyšet tohle po měsíci, který jsme spolu strávili, to byl šok,“ přiznala Meg.

Steven zíral do popelníku, ani se nepohnul. „No to ti věřím. Tvoje matinka neměla nikdy z našeho zasnoubení radost. Vždycky si přála, abys byla slavná primabalerína. Co se nepodařilo jí, toho měla dosáhnout dcera.“

„Milovala mě…“ protestovala Meg.

Steven na ni upřel rozhněvané oči. „Proč jsi, k čertu, hned utekla? Proč jsi aspoň nepočkala a nezeptala se mne?“

„Jak ti to mám vysvětlovat? Bylo mi osmnáct. Sám jsi mi řekl, abych zmizela z tvého života. Navíc jsem měla další důvod ke strachu, o kterém jsi neměl ani zdání.“ Meg sklopila oči a hlavou jí běžely vzpomínky na zoufalství a smutek, který tenkrát prožívala. Co o tom mohl vědět?

„Kdybys bývala jen pár dní počkala, všechno bych ti vysvětlil.“ S cigaretou v ústech a s pohledem upřeným do prázdna se zeptal. „Zmínil se ti také můj starostlivý otec o našem sporu ohledně plné moci?“

„Ne. A k čemu taky? Všechno bylo jasné,“ Meg si dodala odvahy a pohlédla Stevenovi do očí. „Je to všechno dávno a my jsme dnes dva úplně jiní lidé. Nechci se k tomu pořád vracet. Kdybys měl o mne skutečný zájem, byl bys za mnou přijel. Ale ty ses vrátil ke svému způsobu života, který ti vyhovoval – střídal jsi vesele přítelkyně a žádnou nebral vážně. Ani jeden z nás nebyl zralý pro manželství. Já byla mladá a ty ses ve skutečnosti nechtěl na nikoho vázat. Tvá matka mi všechno vyprávěla.“

Steven zvážněl ještě víc, jako by Meg věděla, čím ho nejvíc zraní, její slova bodala jako nůž. „Jedna či dvě společné noci by vše spravily. Vzrušovala jsi mě svým nevinným tělem a velkýma udivenýma očima. Strašně jsem tě chtěl," řekl chladně, snad ani nevnímal její přítomnost.

Meg byla jako na trní. Nesnášela ten nepřístupný a zachmuřený výraz. Rozhodla se obrátil vše v žert a rozpustile se zeptala. „Jsem ti k službám. V mojí nebo tvojí posteli?"

Ale Steven se vtipu nezasmál, naopak, vypadalo to, že ho vůbec nepochopil. Šlehl po ní očima, mlčky si ji prohlížel a pak naposledy natáhl z cigarety a típnul ji v popelníku. Meg v napjatém tichu pozorovala jeho snědou ruku s dlouhými prsty, které kdysi dokázaly kouzla s jejím tělem, a čekala, co jí odpoví. „Děkuji, nechci. Nerad čekám ve frontě," ozvalo se konečně.

Nechápavě zvedla obočí. „Prosím?"

„Běž se radši podívat na to maso, než z něj bude škvarek. Myslím, že David nemá zrovna chuť na dřevěné uhlí." Steven si strčil ruce do kapes a zdálo se, že chce udělat tečku za vzájemnými výčitkami.

Ale Meg se jeho poznámka velice dotkla. Upřela na něj rozzlobený pohled a zvýšila

hlas. „To sis tedy dovolil hodně. Co jsi tím chtěl říct? Já nejsem jako ty, já na něco takového neměla ani pomyšlení. Ani čas. Jen tvrdá práce, to byl celý můj život a žádný muž v něm neměl místo.“

Prudce se otočila a chtěla odejít, ale jeho ruce ji zadržely. „Marie Margareto, ta tvoje upřímnost by se ti jednou nemusela vyplatit.“

„Nemám proč lhát,“ řekla a pomalu se otáčela, zatímco jeho ruce ji dál držely v pase. V duchu si nerada přiznávala, že jí to není vůbec nepříjemné, naopak, ten dotyk ji uklidňoval a působil jak balzám na rozjitřenou duši.

Steven sklonil hlavu až k Margaretiným vonícím vlasům a zároveň svými prsty přejížděl vzhůru po jejím hrudníku, v němž se prudce rozbušilo srdce. „Tak co uděláme s tou tvou poslední provokací?“ zeptal se.

„Jakou provokací?“

„Tvoje nebo moje postel, Meg,“ zašeptal a zubama jí lehce stiskl ušní lalůček.

DRUHÁ KAPITOLA

Meg se divila, že ještě vůbec dýchá. Žertovala, ale nezdálo se, že by to Steven pochopil.

„Stevene…," stála k němu zády, hlavu opřenou o jeho svalnatý hrudník. Díval se na ni z výšky svých šesti stop a rukama jí drtil pas. Když vyslovila jeho jméno, zamračená tvář se mu rozjasnila. „Jednou tě dostanu, Meg. A můžeš si tou svou sladkou pusinkou říkat, co chceš," uvažoval nahlas.

Meg cítila, jak se jí celé tělo, dosud napjaté jak struna, chvěje. „Pusť mě," poprosila šeptem.

Steven zhluboka a dlouze vydechl. „Ach Meg," zaúpěl. „Ty opravdu nic nechápeš, myslel jsem, žes v New Yorku dospěla a ty jsi zatím pořád stejné velké dítě." Nevěřícně kroutil hlavou a díval se do jejích bezelstných očí. „Co tedy znamenaly ty řeči o tvém ochránci?"

„To byl náš starý domovník, chtěl mě adoptovat." Přiznala se smíchem Meg. „Já jsem si opravdu nekomplikovala život žádnými milostnými románky. Ale jsem si jistá, že ty jsi v tomhle směru neztrácel čas,"

dotkla se nesměle Ste-venovy svalnaté paže a když ji objal, s tichou rozkoší vychutnávala ten dávno zapomenutý a nyní znovu objevený pocit bezpečí v jeho náruči.

Steven se nepokoušel odporovat. „Samozřejmě, že ne," přiznal bezohledně. „Ale tys mi chyběla. Něco jsme začali a nedokončili a já se marně pokoušel na tebe zapomenout."

„Jak dojemné. Měl sis najmout vymítače ďáblů, to prý pomáhá."

„Tak tobě je to k smíchu?" lehce s ní zatřásl. „Naopak. Dovedeš si představit ten skandál, kdybych otěhotněla? Zničila bych tvou pověst, svoji kariéru a ještě bychom měli dítě, o které nikdo z nás nestál," ovinula mu paže kolem krku. „Přestaň mě trápit. Nemůžeme spolu spát, zničili bychom tím naše krásné přátelství."

„Marie Margareto, žijeme ve dvacátém století a ne ve středověku. Pokud ženy nechtějí, tak neotěhotní. A co se našeho přátelství týká…" sáhl jí rukou do vlasů a jediným pohybem je rozpustil. Pevně ji k sobě přitiskl a pomalu se k ní skláněl.

„Stevene…," zaprotestovala, ale nebylo to přesvědčivé.

„Jednou jedinkrát tě políbím," šeptal a hlas mu vypovídal službu. „Zdá se ti to příliš?"

„Já, neměli bychom…," stále se pokoušela klást odpor.

Jeho ústa ji umlčela. „Já vím," vydechl tiše na jejích rtech, zatímco ji rukou něžně hladil hrdlo. Silné tělo v návalu touhy téměř znehybnělo, jen srdce bušící přes pevné svaly hrudníku přímo do Margaretiných dlaní svědčilo o jeho potlačované touze. Meg už nedokázala vzdorovat a odstrčit ho.

Steven prstem zlehka obkreslil kontury jejích rtů, zničil jejich sevření – poslední baštu odporu a pak se jich zmocnil svými ústy. „Marie Margareto," vydechl s uspokojením.

„Stevene…," zasténala Meg a měla pocit, že nezadržitelně padá do hluboké vody. Náhlá slast jí projela celým tělem, které jako by odumíralo v sladkém stavu blaženosti. Zkušeným, obratným jazykem si snadno našel cestu do žhavé tmy jejích úst a ona bez dechu přijímala ten hladový útok, žíznivou touhu po líbání chuti cigaret a máty.

Cítil, že má stále pokušení se mu bránit, sehnul se proto, lehce ji nadzvedl a přitiskl si ji na hrudník. Tam ji držel v blahém zajetí, dokud jí svými ničivými polibky nevymazal z mysli všechno kromě vzájemné touhy. Když

se konečně stal středem jejího vesmíru, snažila se Meg ke svému vlastnímu překvapení udělat vše, jak nejlépe uměla, aby mu vyhověla, zatímco její ruce bezvládně spočívaly na jeho šíji.

Odtáhl se, aby nabral dech, a Meg, vyčerpaná a s očima rozšířenýma, ihned použila osvobozená ústa. „Jestli okamžitě nepřestaneš, znásilním tě tady na koberci," vyhrožovala pohotově.

Navzdory své vášnivé touze se Steven musel smát. Vždy ho fascinovala svým smyslem pro humor a vtipem. Dovedla ho využít v těch nejméně vhodných okamžicích a snad právě proto se s ní cítil spokojeně jako s žádnou jinou ženou. „Pro pána krále, nemohla bys aspoň pět minut mlčet?" dusil se smíchem.

„Sebeobrana," prohlásila vesele, ale i v jejím hlase byly patrny stopy potlačovaného vzrušení.

„Ty ale umíš líbat, Stevene, je vidět, že jsi tady ty čtyři roky nezahálel."

Mlčky ji pomalu spouštěl dolů těsně podél svého těla tak, aby měl jistotu, že ucítí, co s ním právě udělala.

Povedlo se. „Promiň," řekla rozpustile.

„To je zvláštní," divil se nahlas. „S jinými ženami potřebuji nějaký čas, ale když jsem s

tebou, reaguji okamžitě.“ Chvíli ještě držel její ruce ve svých a pak ji se smíchem pustil a natáhl se pro novou cigaretu.

Meg si vzpomněla, jak již tenkrát stačilo, aby se k ní jen přiblížil a byl hned vzrušen. Celá léta si namlouvala, že ji ve skutečnosti vůbec nechtěl, ale mužná síla, prudce se k ní vzpínající, již po prvních dotecích svědčila o pravém opaku. Když se to přihodilo poprvé, úplně se vyděsila. Vzpomínka na vzájemnou blízkost a intimitu ji však netěšila, protože jí zároveň připomněla náhlý konec jejich lásky. Dodnes nepochopila, jak mohl po té hloupé hádce odejít za Dafné… Byla snad jeho touha tak nesnesitelná, že ji musel ukojit s jinou?“

„Stevene,“ začala nesměle. „Mohl bys mi vysvětlit,“ váhala, nevěděla, jak pokračovat. „Víš, chtěla bych vědět, jestli to pro tebe bylo tenkrát tak těžké se ovládnout?“

„Je zřejmé, žes to tak silně jako já neprožívala, jinak by ses tak hloupě neptala,“ konstatoval sarkasticky a tvář mu zpřísněla.

„Spoustě věcí jsem před čtyřmi lety nerozuměla,“ vysvětlovala Meg omluvně.

Steven však byl podrážděný. „Dnes už se o to nepokoušej. Je pozdě na jakoukoliv změnu.“

„To já vím. Nechci nic měnit. Mám svůj život, svou kariéru.“

„Ta tvoje kariéra…," posmíval se.

Meg se odvrátila. „Jdu se radši podívat, jak vypadá ta pečínka."

„A nezapomeň si upravit make-up, David je všímavý," poradil jí Steven.

„David se mě bojí, jednou jsem ho zmlátila před zraky celé třídy," chlubila se Meg.

„No, od té doby snad trochu vyrostl," brzdil její sebevědomí.

„Moc ne," zabručela Meg pro sebe a sáhla si na rty rozbolavělé po Stevenových polibcích.

„Bolí? To bych nerad," řekl tiše.

„A divíš se? Vždyť ty se ani jinak líbat neumíš," smála se Meg. Tolik vášně po čtyřech letech opravdu nečekala. „Ale mně to dělá dobře," špitla nesměle a zmizela v kuchyni dřív, než se polichocený Steven vzpamatoval.

Pomyslela si, že by udělala nejlíp, kdyby se co nejrychleji vrátila do New Yorku. Po jednom polibku se jí podlamovala kolena a měla co dělat, aby to Steven nepoznal. Kdyby ho nechala pokračovat, rozproudil by jí krev jako dřív a už by nedokázala déle mu vzdorovat. Pouhá myšlenka na milování s ním jí působila závrať. Bylo jejím neštěstím, že jediný muž, který v ní dokázal vyvolat touhu,

byl právě on. Netroufala si mu podlehnout. Věděla sice, že po ní stále touží, ale zdálo se jí, že v jeho postoji něco nehraje. Pod tou neukojenou vášní doutná ještě hlubší cit. Instinktivně to cítila. Steven touží po pomstě za její dávnou zradu, a zaplést se s ním v takové situaci by bylo katastrofou.

Večeře proběhla v napjaté atmosféře. Meg se zabývala svými myšlenkami, Steven byl také zamlklý, jen David se marně snažil rozproudit konverzaci.

„Nemohli byste taky něco říct, vy dva? Aspoň slůvko nebo dvě, já bych třeba zatím ochutnal to maso," rozčiloval se a tázavě se díval z jednoho na druhého. „To už jste se zas pohádali nebo co?"

„My jsme se vůbec nehádali, naopak, že, Stevene," pronesla Meg nevinně.

Ale Steven se soustředěně věnoval svému talíři a nenamáhal se odpovědět.

David odevzdaně zvedl ruce. „Vám dvěma já snad nikdy nebudu rozumět," prohlásil. „Radši skočím pro dezert. Ano? Ano!" odvětil si sám.

„Žádný nechci," volala za ním Meg.

„Ale chce," prohlásil náhle Steven. „Jsi strašně hubená, ještě kilo nebo dvě dolů a úplně se mi ztratíš."

„Živím se tancem, jestli víš, co to je. A k tomu nemám zapotřebí žádné kypré tvary," vysvětlila mu Meg ochotně.

„Správně, jen se do mě pusť a dej mi co proto!" Steven se smál, jak se mu ji podařilo opět rozzlobit.

Ale slovní půtky s Meg nebyly snadné, nerada z nich odcházela poražena. „Někdo to udělat musí!" prohlásila rozhodně. „Všechny ženské ti podlézají a když si na to zvykneš, nebude s tebou k vydržení, říká tvoje máti."

„Tak tohle ti vypráví moje maminka?" zeptal se zdánlivě lhostejně a vytrvale míchal svou kávu. Jen zvednuté obočí a blesky z očí prozrazovaly jeho skutečné pocity.

Meg přikývla a ochotně pokračovala. „Ale ty prý si stejně žádnou z nich nechceš vzít?"

„Kdysi jsem to jedné nabídl," řekl Steven a významně se na ni podíval. „Ale to už je dávno."

Pochopila, kterou má na mysli a znejistěla. „Za pár dní bys toho litoval. Byla jsem příliš mladá a naivní. I tvůj otec říkal, že to byl důvod, proč jsi mě moc nevodil do společnosti. Žes měl strach, abych tě neznemožnila." povzdechla si. „To za krásnou a inteligentní Dafné ses nemusel stydět."

„Tak ty si myslíš, že jsem tak moderní, abych si vás vydržoval obě – manželku i milenku? Můj otec měl o tebe skutečně dojemnou starost. Nezdá se ti, že spolu s tvou matkou byli tenkrát slušně sehraní?“ kroutil Steven hlavou.

„Jenže s Dafné sis vyrazil ty a ne oni,“ trvala Meg na svém a srdce jí zaplavovala hořkost. Nechtěla však, aby to poznal. „Vlastně nám to oběma pomohlo. Já mám za sebou oslnivou kariéru a z tebe se zatím stal milionář.“

„Však jsem na sebe pyšný a denně se v zrcadle obdivuji,“ ušklíbl se.

„Nedělej si z toho legraci,“ napomenula ho.

Steven se podíval na hodinky a vstal. „Musím už jít,“ prohlásil a zasunul židli.

„Nějaké obchodní jednání?“ byla Meg zvědavá.

Steven se jí podíval do očí a s důrazem na každém slově významně prohlásil. „Ne. Jak od mé matinky víš, netrpím zrovna nezájmem dívek. Mám rande.“

„Šťastná to žena,“ vzdechla teatrálně Meg. „Tak ty nepřestaneš?“ upřel na ni hrozivý pohled.

Meg sklopila oči. „Měl jsi pravdu. Bylo to ode mne zbabělé utéct," řekla nečekaně a Steven si nebyl jist, zda se jedná o pokračování ironie, nebo to myslí vážně.

„Co se stalo, stalo se. Už na to nemysli," uklidňoval ji, ale z jeho tónu bylo znát, že by se radši vytratil. „Už nejsme takoví, jací jsme byli tenkrát."

„Ty tedy určitě ne," prohlásila okamžitě. „Předtím jsi se takhle líbat neuměl."

„Myslela sis, že tu budu žít jako kněz?"

„Pánbůh chraň, to bych žádala nemožné," ubezpečila ho Meg, ale raději odvrátila tvář. Kdyby jen věděl, jak se jí stýskalo a jak ji krutá pravda bolí. „Ty bys nedokázal být věrný žádné ženě a já zdaleka nejsem taková kráska jako Dafné."

Chvíli ji mlčky pozoroval. „Ten tvůj sklíčený výraz je sice z profesionálního hlediska zcela bezchybný, ale na mne neplatí. Zkoušej si své herecké umění na někom, kdo tě nezná tak dobře jako já," poradil jí.

„Nic na tebe nehraju. To mi strach nedovolí. Ale tenkrát jsem si opravdu měla dodat odvahy a vtrhnout k tobě domů, ztropit pěknou scénku a omlátit ti noviny s vaší fotkou o hlavu. Aspoň by mezi námi bylo

jasno a nemusela jsem obtěžovat svou matku, aby ti vše vysvětlila," uvažovala Meg nahlas.

„Proč dnes vše svádíš na Dafné? Tvoje matka mi řekla, že jsi zjistila, že tanec je pro tebe důležitější než já a žes dostala strach, tak jsi radši utekla. Tak tě prosím, přestaň mi tu dnes po letech vyprávět pohádky o tom, žes na mě žárlila a že jsem ti snad zlomil srdce. O něčem takovém nepadlo ani slovo."

Meg byla zmatena, dnes už nezjistí, proč se její máti o Dafné nezmínila.

„Zřejmě si myslela, že bude nejlepší, když uvěříš, že pravým důvodem našeho rozchodu bude moje láska k baletu a rozhodla se neplést do toho další osoby."

„Aha, tak *maminka* se rozhodla," konstatoval Steven rozčileně. „A ty jsi skákala, jak ona pískala. Vždycky ses jí bála," zakončil vítězoslavně.

„A kdo ne?" bránila se Meg. „Ve všem se vyznala, všechno uměla. Já byla jak malé ztracené dítě, o mužích jsem neměla ani páru."

„To nemáš ani dnes. Sám se divím, že tě pobyt v takovém velkoměstě nevyškolil," posmíval se Steven.

„Člověk je jaký je, bez ohledu na to, kde bydlí." Odtušila Meg a sklopila oči. „Tančím, to je celý můj život. Léta jsem dřela, abych se

prosadila, a konečně se mi začalo dařit. Jsem spokojená. Když tak o tom přemýšlím,měla jsem velké štěstí, že jsem včas zjistila, co pro tebe znamenám. Ten útěk mě zachránil, Stevene," prohlásila rozhodně.

Přistoupil k ní tak blízko, že ji to přinutilo vzhlédnout, a s chladným úsměvem se zeptal. „A stálo ti to tvé štěstí vůbec za to?"

„Za co?"

„Za vědomí, že zatímco ty ses mě zřekla, tucty jiných žen s radostí trávily noci v mém objetí," pravil bezohledně.

To už bylo na Meg moc. Takovou urážku už nedokázala lhostejně spolknout. „Jdi k čertu!" zaklela.

„To právě dělám. Vyřiď Davidovi, že se zítra ozvu," pobaveně kráčel ke dveřím. Tam se otočil a s přivřenýma očima zasyčel. „Nenáviděl jsem tě, když mi tvoje matka vrátila zásnubní prsten. Bylas největším omylem mého života. Ale tvůj útěk byl opravdu štěstím. Pro nás oba."

Meg stála jako opařená. Jeho kroky už dávno dozněly ve tmě, ale ona se nemohla pohnout z místa. Stevenova krutá slova o nenávisti ji ranila. Cítila, že i když mluvil v minulém čase, ta zášť trvá dodnes, jasně mu čiší z očí a je patrná i v každé jeho větě.

Nepřestal ji obviňovat, stále jí vyčítá, že utekla. Ale jaksi pozapomněl na své chování. Sám se na smutném konci jejich vztahu podepsal, byla to i jeho vina.

„Kde je Steven?“ otázal se David, který se právě vrátil.

„Musel už jít. Měl nějakou důležitou schůzku,“ procedila Meg mezi zuby.

„Starý dobrý Steven. Jednou se z těch ženských zblázní. Chtěl bych mít jen půlku… Kam jdeš?“

„Spát!“ vyštěkla a tón hlasu nepřipouštěl žádnou další diskusi.

Meg si přála zmizet někam na druhý konec světa. Ale nezbývalo jí než zůstat ve Wichitě se Stevenem a jeho novými známostmi před očima. Stále kulhala, šlacha se hojila, ale zdaleka ne tak rychle, jak by si byla přála. Lékaři si nebyli jisti, zda se její poranění samo zhojí, o době nutné k vyléčení nebyli ochotni vůbec se bavit. A tak Meg trpělivě třikrát v týdnu docházela na rehabilitaci a radši se na nic dál nevyptávala. Sama viděla, že o žádném velkém pokroku se zatím nedá mluvit.

V New Yorku by stejně zatím nebylo co dělat. Baletní společnost byla na mizině a jestli se manažerovi nepodaří sehnat nějaké finanční krytí, budou všichni bez práce. Meg balet

milovala a mrzelo by ji ztratit tolik let života jen kvůli nedostatku peněz. Nejradši by divadlo financovala sama, ale na to jí podíly ze zisku letecké společnosti nestačily.

David byl na tom stejně, jen Steven neměl problémy tohoto druhu. Meg však byla příliš hrdá na to, aby ho prosila o pomoc.

Myšlenka, že by se už nikdy nevrátila na jeviště ji stále děsila. Ale v duchu se již na tuto možnost připravovala. Musela se o sebe postarat. Tančila od čtyř let a měla i dostatek zkušeností. Napadlo ji, že by si mohla ve Wichitě otevřít baletní školu a ta představa se jí stále víc zamlouvala. Děti milovala a vyučovat malé holčičky by se jí líbilo.

Ráno pršelo. Meg se dívala z okna a zamyšleně se usmívala. Déšť bubnoval do rašící trávy i mladých listů a pohled na květiny a svěží zeleň ji těšil. Zaplať Bůh, žádné tornádo v dohledu, jen vlahý, nečekaný déšť.

Právě docvičila a nezbylo jí než smutně konstatovat, že kotník se přes veškerou její snahu nelepší. Zůstává ztuhlý a velmi bolestivý. Padl na ni smutek. David byl v kanceláři a Steven zřejmě také, pokud se ovšem minulé noci příliš neunavil, pomyslela si rozhořčeně.

To už není ten tichý zdvořilý muž, kterého kdysi znala. Dnešní Steven ženy jen využívá a opouští hned, co se jich nabaží. Nebo už takový býval a Meg oslepená láskou to neviděla?

Po včerejší hádce nepředpokládala, že by ho v blízké době zase spatřila. O to víc ji udivil Davidův telefonát.

„Právě jsme podepsali kontrakt s jedním potentátem ze Středního východu," oznámil jí. „Večer pořádáme se zástupcem zmíněné země oslavu našeho úspěšného obchodního jednání a Stevena by velmi potěšilo, kdyby ses jí zúčastnila."

„Proč právě já?" podivila se Meg. „Mám snad být prémií pro jeho klienta, nebo mě dokonce zamýšlí prodat do otroctví? Blondýny tam prý jsou nedostatkovým zbožím."

David, který si nevšiml sklíčenosti v jejím hlase, se smál na celé kolo. Přikryl rukou sluchátko a Meg slyšela nějaké nezřetelné mumlání. Pak se znovu ozval. „Stevenovi se tvůj nápad velmi líbí, prý by ti průsvitný harémový šat velmi slušel."

Meg váhala. „Nevím, jestli se mi tam chce. Steven má jistě spoustu vhodnějších přítelkyň, které mu rády pomohou s pobavením jeho obchodních partnerů."

„Nedělej drahoty, Meg,“ domlouval jí David. „Potřebuješ se občas dostat mezi lidi, alespoň přijdeš na jiné myšlenky.“

„No tak dobře,“ souhlasila. „Budu připravená, až přijdeš domů.“

„Fajn.“

Zavěsila a okamžitě litovala, že s večerním programem souhlasila. Steven jistě přijde s nějakou svou milenkou a tváří v tvář Meg vychutná své vítězství. No počkej, však já se nedám jen tak naservírovat jako dezert nějakému Arabovi, pomyslela si. Tak snadno mě do své úkladné pasti nevlákáš.

Když David otevřel domovní dveře, strnul. Meg už na něj skutečně čekala, přichystaná, jak se patří. Kostým, který si oblékla, byl původně určen na večírek pořádaný v New Yorku v předvečer Svátku všech svatých, nazývaného Halloween, a měla tam v něm velký úspěch. Černé šaty ji zahalovaly od hlavy až k patám a jedinou ozdobou na nich byl široký stříbrný pásek. Vypadala v nich opravdu velkolepě. Na vysoké podpatky sice nemohla ani pomyslet, ale pohotově alespoň přelakovala své pohodlné střevíčky stříbrnou barvou. Vlasy měla vyčesané do uzlu a schválně se ani trošku nenalí-čila. Vůbec si

neuvědomovala, že její přirozeně krásná, světlá pleť je bez make-upu ještě půvabnější.

David v úžasu hvízdl. „To je tedy bomba," prohlásil.

Meg ho zmrazila pohledem. „Nejsi tady pro to, abys ses vyjadřoval k mému oblečení. Nejsem už dívka vstupující poprvé do společnosti, naopak jsem žena v roli vzbouřence a ty šaty přesně vyjadřují mé pocity. Tak mlč," poručila mu.

Rozumím," přikývl David se záhadným úsměvem na rtech. „Steven to také pochopí, ale ke tvému zklamání se s největší pravděpodobností dočkáš pochvaly."

TŘETÍ KAPITOLA

Davidovu poznámku pochopila Meg až po příjezdu do restaurace. Steven – k jejímu překvapení bez přítelkyně – a vysoký snědý Arab v drahém evropském obleku tady už byli a okamžitě povstali, když sourozenci Shannonovi vstoupili. Steven byl s jejím

vzhledem opravdu spokojen, Arabův pohled zářil nadšením.

„Nezapomeň, že Střední východ se dosud ne-oprostil od všech předsudků," vysvětloval jí David. „ Oblékla ses tedy na dnešní večer víc než vhodně."

„Do háje," mumlala si Meg pro sebe. Kdyby to věděla, vzala by si své žluté minišaty s nahými zády.

„Jsem okouzlen, *mademoiselle,*" řekl s očividným potěšením cizinec, když byl Meg představen. Byl velmi hezký a vyzařovalo z něj zvláštní exotické kouzlo. Jako uhel černé oči a knír stejného odstínu ještě víc podtrhovaly jeho šarm a zvyšovaly přitažlivost, aniž by se o to sám snažil. „Slyšel jsem, že tančíte. Baletka?"

„Ano," přikývla Meg a usmála se na něj. „A vy jste obchodním zástupcem vaší země?"

Arab mírně zvedl obočí a pohlédl na Stevena. „Souhlasí, to jsem já."

„Povězte mi něco o životě ve vašem pro nás dosud záhadném a tajemném světě," požádala ho Meg a ostentativně přehlížela Stevena i svého bratra.

Bez ohledu na obchodní účel večeře začal Arab vyprávět velmi ochotně, až to Steven

nevydržel a záměrně na ně upřel nezdvořilý pohled. Meg se ho pokoušela ignorovat, ale vnímavý Ahmed si její náhlé nervozity všiml a zároveň si uvědomil, že je tady pracovně.

Velmi ho to pobavilo. „Stevene, příteli, omlouvám se. Ale *mademoiselle* je tak okouzlující společnice, že jsem úplně zapomněl na obchody."

„Nic se nestalo," odpověděl taktně Steven.

„Promiňte, nechtěla jsem vás rušit. Ale vaše kultura mě velmi zajímá a vy o ní dokážete mluvit tak poutavě a s takovými hlubokými znalostmi. Kde jste, prosím, studoval?" ptala se Meg zcela zaujatá rozhovorem s elegantním a inteligentním Arabem.

„Promoval jsem na Oxfordu v roce 1982," přiznal se s úsměvem.

Meg si povzdechla. „Když vás tak poslouchám, myslím, že jsem měla jít radši na universitu, než se věnovat baletu."

„To by ovšem znamenalo nenahraditelnou ztrátu pro umělecký svět, *mademoiselle.* Historiků je mnoho, ale dobrých baletek jako šafránu," ubezpečoval ji Ahmed. Meg byla polichocena, tváře jí hořely nadšením a očividně dobře se bavila.

Steven zatím zaujatě pozoroval své prsty pevně svírající vidličku. „Tak snad už k těm letadlům, která vám prodáváme," nutil vytrvale Ahmeda k jednání.

„Ano, musíme to probrat. Byl jsem sveden líbeznou tváří a laskavým srdcem. Bohužel, povinnost mi nedovoluje tak zásadně změnit předmět mého zájmu. Dovolíte, *mademoiselle,* abychom se vrátili k pravému účelu našeho setkání?" obrátil se na Meg se zdvořilou otázkou a milým úsměvem.

„Jistě," přikývla.

„To je od tebe opravdu velice milé," zavrčel Steven a znechuceně se na ni podíval.

„Co bych pro tebe neudělala," neodpustila si Meg stejně uctivou odpověď.

Příjemný večer pomalu končil. David měl za úkol doprovodit vysokého Araba do hotelu a předat ho tam jeho společníkům, Steven tedy nabídl Meg odvoz.

„Zase jaguár?" divila se, když jí ukázal své nové auto.

„Mám tu značku rád."

Motor naskočil, auto se rozjelo a Steven s ním bez problémů vplul do proudu vozů. „Nic si s Ahmedem nezačínej," varoval ji bez úvodu.

„Jistě. Už jsem byla poučena svým bratříčkem. Vidím, že máš strach, aby se ze mne ne-vyklubala mezinárodní špiónka, která by mohla vaše přetajné informace prodat nepříteli. Á propos, kdo je vlastně dnes náš nepřítel?“

„Mata Hari teda opravdu nejsi.“

„Jen mě tak nepodceňuj. Nevíš, co ve mně dřímá. Po několika domácích lekcích bych mohla být pěkně nebezpečná,“ přesvědčovala ho Meg s rukou za hlavou.

„Po těch tvých domácích lekcích bys taky mohla skončit v barelu na dně Oklahomy,“ zchladil ji Steven.

„Nemáš ani špetku smyslu pro humor.“

„Není mi do smíchu už pár dní,“ pokrčil omluvně rameny.

Meg si opřela tvář o měkké opěradlo a pozorovala ho, jak řídí. Je to stejně zvláštní, jak bezpečně se s ním cítí. Jistota, se kterou ovládal svůj vůz, ji uklidňovala a zároveň vzrušovala. Zavřela proto oči a zasnila se.

„Na co myslíš?“ zeptal se, aniž otočil hlavu.

„Na to, jak mě mrzí, že jsme se spolu ještě doopravdy nemilovali,“ řekla bez rozmýšlení a ucítila, jak auto prudce vybočilo z přímého směru.

„Nech toho," řekl, když se mu ho podařilo srovnat.

„Tebe ne?" dorážela vytrvale dál.

Steven vzdychl. „Podívej se, ještě by sis na to zvykla a co potom. Já závislost kohokoli na čemkoli nesnáším."

„Aha, tak proto kouříš," dobírala si ho.

Podrážděně na ni pohlédl. „Já nejsem na nikotinu závislý, můžu toho nechat, kdy se mi zachce."

„Tak přestaň teď hned. Ale vždyť ty se bojíš, už bez toho nemůžeš být."

Otevřel okno a vyhodil cigaretu ven.

Meg se ušklíbla. „Tedy, jak ty se dokážeš v okamžiku rozhodnout k činu, to je úžasné."

„Ty si koleduješ, Meg."

„A o copak?"

„Že si najdu něco jiného, čím zaměstnám své ruce, když v nich nemusím držet cigarety," řekl s významně zvednutým obočím.

Rozhodila ruce, zavřela oči a pokračovala v šaškování. „Dělej. Vem si mě!" vyzvala ho.

Steven dupnul na brzdu. Zkřížila ruce na prsou a s vytřeštěnýma očima ho sledovala, co udělá.

Pomalu se k ní otočil a laskavě se zeptal. „Co se ti stalo, Meg? Děje se něco? Zastavil jsem, abych dal přednost ambulanci."

„Jaké ambu…“

Zazněla siréna a blikající světla se jen mihla kolem a rychle mizela v dálce před nimi. Ruměnec jí polil tvář, hanbou by se propadla.

Steven si opřel paži o její sedadlo a zkoumavě si ji v přítmí auta prohlížel. „Nejdřív provokuješ a teď se bojíš, viď?“ posmíval se jí. „Říkal jsem ti, aby sis se mnou takhle nehrála, nebo budeš mít potíže.“

„Na problémy jsem zvyklá. Měla jsem je během posledních několika let neustále.“

Neodpověděl. Hrál si s pramínkem vlasů, který se jí uvolnil z uzlu a spolu s ním hladil i jemnou pleť její šíje. Meg věděla, že nevydrží dlouho vzdorovat. Stevenovy prsty rozechvěly napnuté struny dlouho potlačované touhy, takže jasně cítil zrychlený puls i zvyšující se žár jejího těla.

„Stevene, prosím tě, ne,“ prosila a odstrčila mu ruku.

Přitiskl se k ní a zašeptal. „Dovol mi to, Meg.“ Jemně jí líbal jamku nad klíční kostí a pomaloučku, trpělivě stoupal vzhůru, až jeho kávou vonící dech splynul s jejím. Tělo jí ochablo v přívalu vášně, kterou svými polibky probudil z dřímot. „Je to jako na naší první schůzce, pamatuješ?“ tichý hlas jí laskal a vzpomínky v ní vyvolávaly příjemné mrazivé

chvění. „Zastavil jsem tenkrát na příjezdové cestě, a zatímco jsme si povídali, odvážil jsem se poprvé na tebe sáhnout. Ale tenkrát jsi byla bez zábran a mnohem smyslnější. Mám ti připomenout, co jsi dělala, Meg?“

Zdálo se jí, že nedokáže zároveň dýchat a mluvit. „Byla jsem strašně,“ zajíkla se. „Strašně mladá.“

„Hlavně jsi byla nemocná žádostivostí.“ Políbil ji. Vychutnával opojení z jejích pootevřených rtů, po kterých celá ta léta marně toužil, dokud nezaslechl slabý sten vycházející z jejího hrdla. „Rozeplas mi košili a ruku jsi pomalu vsunula pod ni…“

Meg se chvěla. Lačnost po Stevenově těle, kterou tenkrát cítila, jí také dnes ovládla celou omámenou mysl. Jeho ústa jako příbojová vlna zaplavila její rty a v tichu auta stejně jako v hlubinách moře slyšela jen tlukot vlastního srdce. Steven ji zlehka nadzvedl a pomaloučku začal rozepínat zip černých přiléhavých šatů, když poznal, že Meg stále ještě bojuje sama se sebou. Přestal a s dojetím ji pozoroval – zmatenou, opojenou a prudce oddychující v jeho náruči.

„Byla jsi tak nevinná,“ vzpomínal. „Tys ani nechápala, co se mnou dělá každý tvůj dotyk. A když jsem ti tu prudkou,

nezvládnutelnou reakci poprvé ukázal, vyděsila ses…“

„Tobě to je i dnes k smíchu. Ale já byla opravdu tak naivní. V žádné knížce jsem se nedočetla, co se mnou mužské ruce udělají, a jistě chápeš, že svých rodičů bych se jen stěží mohla na něco takového zeptat.“ Cítila, že se opět věnuje zipu na jejích zádech a příjemně ji vzrušovala pomalost, téměř lenost, se kterou ji svlékal.

„Tenkrát jsi souhlasila, Meg,“ ochraptělý Stevenův hlas zadrhával. „Přiznej si, že mě pořád chceš.“

Věděla, že by mu to měla vyvrátit, ale byla jako ve snu, ze kterého se nemůže probudit. Podvědomí se ještě bránilo, avšak Meg už neměla sílu ho poslechnout. Zcela se oddala slasti, kterou jí působily jeho prsty zlehka přejíždějící po hebké sametové pleti na bříšku až po oblouky jejích pevných prsou beznadějně uvězněných v podprsence.

„Smím?“ zeptal se a když spíše vytušil, než doopravdy zahlédl neznatelné kývnutí, obratně si poradil se třemi háčky, které ho dělily od vytoužených ňader. Chladný vzduch se dostal k místům, kam obvykle neměl přístup a na malý okamžik ji probral ze sladkého opojení. Otevřela polekaně oči a viděla, že Steven je

vzrušen stejně jako ona a jeho zrychlený dech splýval v unisono s jejím.

„Bože," vydechl, užaslý nad náhlým vyplněním svých toužebných představ. Objal ji a pevně k sobě přitiskl. „Teď zlíbám každičký centimetr tvého těla," sliboval tiše.

„Už tenkrát jsem si to přála," vzlykla. „Tu poslední noc. A tys mě opustil a jel jsi za ní…"

„To není pravda, Meg," zoufale se bránil obvinění. „Všechno je úplně jinak." Vychutnával samet její vlahé pleti a postupoval stále níž a níž, až k tmavé bradavce. Lehce ji obkroužil, pak ji rychlými pohyby jazyka vydráždil až k úplnému napnutí a nakonec se na ni přisál. Meg sténala dosud nepoznanou slastí, která se jí ve stále nových vlnách rozlévala po celém těle a s příjemným mrazením odumírala v konečcích prstů. Jeho ústa se vracela k jejím rtům a Meg mu pročísla vlasy, jako by ho nevědomky chtěla zadržet. Zdálo se jí, že ji vlastní srdce zradí a on jako by to tušil, tlumil vahou svého svalnatého těla jeho dravé údery a rukama ji hladil přesně tam, kde si to nejvíc přála. Její dychtivost sílila každým polibkem a Meg se chvěla vzrušením i obavami, že štěstí, kterému se právě cele

oddala, náhle skončí. Steven cítil její vzrůstající touhu a pomaloučku zvedl hlavu.

„Ne!“ vykřikla a hledala jeho vzdalující se ústa. „Stevene, prosím…“

Pevně ji sevřel a Meg zasypala polibky jeho mužnou hruď, porostlou jemnými chloupky.

„Prosím,“ žadonila vzlykajíc.

Políbil ji a v tom vášnivém spojení rtů pocítila, jak se její tělo vzpíná v úpěnlivé prosbě po ukojení. Už se jí zdálo, že ztrácí vědomí, ale tichý, vlídný Stevenův hlas jí pomohl se vzpamatovat. Náhle na ni dolehla tíha čtyř ztracených let i nejasný pocit viny a Meg propukla v zoufalý vzlykot.

Steven ji utěšoval a vytrvale slíbával slzy kanoucí jí po tvářích. „Neplač, osud k nám nebyl milosrdný, ale snad teď, když jsme opět našli jeden druhého, se všechno v dobré obrátí.“

Konečně dokázala otevřít oči a spatřila nad sebou vyrovnaný Stevenův obličej. „Ty jsi pořád panna, viď?“ zeptal se, ale odpověď znal. „Nedotčená. Ve třiadvaceti letech!“

„Já.. Já jsem prostě nemohla… Nesnesla jsem, aby se mě někdo dotknul. Ani jsem o to vlastně nestála, vadily mi i pohledy některých

mužů,“ přiznávala Meg se svou typickou upřímností.

„Proč jsi mě tedy, pro Boha živého, opustila?“ nemohl Steven pochopit.

„Protože jsem se bála,“ vyhrkla.

„Bála? Čeho prosím tě? Snad ne tohohle?“ špičkou jazyka jí několikrát lehce přejel po bradavce, vychutnával vůni její pleti a s potěšením naslouchal slastným vzdechům, které neklamně nasvědčovaly tomu, že Meg opět propadá jeho kouzlům.

„Byla jsem přece panna,“ hlesla s vypětím všech sil, které jí zbývaly.

„To jsi pořád,“ prohlásil nesmlouvavě. „A pořád se ještě milování se mnou bojíš.“

„Ne, to ne.“

„Tak čeho tedy?“

„Stevene, moje sestra zemřela při porodu,“ hlas se jí zlomil, nemohla pokračovat dál.

„Ale to já vím,“ ujistil ji. „Tvůj otec se o tom jednou zmínil. Nechtěl jsem se vyptávat, muselo to být pro něj velmi bolestné. Jen říkal, že snad byla o hodně starší než ty.“

„Ano, o dvanáct let. Ale jinak byla…, byla stejná jako já,“ vyprávěla pomalu dál. „Stejně drobná, ne moc velká a hlavně taky tak úzká v bocích. Bydleli nahoře, na severu. Tenkrát, tu zimu, když se to stalo, napadlo hodně sněhu.

Skoro dva metry. Její muž se snažil, ale nepodařilo se mu dostat ji včas do nemocnice. Zemřela. A dítě taky.“ Meg se zachvěla. „Víš v naší rodině se to traduje – problémy při porodech. Já sama jsem přišla na svět císařským řezem. A pak, když se to stalo mé sestře, moje matka se strašně bála, že mě čeká totéž. Vypěstovala ve mně nevědomky úplnou hrůzu z těhotenství,“ zmlkla a přitulila se k němu, jako by ji síla a teplo Stevenova těla měly ochránit.

„Proč jsi mi to nikdy neřekla?“

„Já nevím, sám jsi cítil, že je to tak zarmucující, žila jsem s tím a pokoušela se na to nemyslet. A když jsme byli spolu a já se chvěla jak osika, lačná tvých doteků, chtěla jsem na tu hrůzu úplně zapomenout,“ zavřela oči a tiše dodala. „Jenže to nešlo.“

„Alespoň bych tě líp chápal, určitě bych tě uklidnil,“ Steven smutně pokýval hlavou.

„Místo toho jsi mi vlastně moje rozhodnutí věnovat se radši baletu usnadnil. Ten trvalý strach z těhotenství a tvoje zlá slova ten poslední večer, měla jsem pocit, že to je znamení. Když pak vyšla druhý den v novinách tvoje fotka s Dafné, pohár trpělivosti nebo spíše pochyb přetekl a já odjela. Se srdcem krvácejícím, ale s nadějí, že na

všechno zapomenu. I na tebe.“ Odvrátila hlavu a dívala se do tmy za oknem. „Nevěříš mi? Zdá se mi, že se na mě pořád zlobíš.“

„A neměl bych důvod? Ale hlavně tě chci, ještě víc než dřív.“ Meg to věděla, světélka v jeho očích mluvila za něj.

„Ale to není rozumné přání, sám jsi tvrdil, že závislosti na čemkoli by se měl člověk vyvarovat,“ připomněla mu.

Ťala do živého. Z jeho smíchu náhle zmizela něha předcházejících okamžiků a v jeho krutých slovech se promítla veškerá bolest a pošlapaná pýcha čtyř let. „Snad si nemyslíš, že mám zas v úmyslu propadnout tvému kouzlu? O tom tady snad nepadlo ani slovo.“ Pevně si ji přitáhl k sobě, aby měl jistotu, že rozumí každému jeho slovu. „Poslouchej, má milá. Vaše divadlo potřebuje finanční injekci, viď?“

„Ty bys nám…?“

„Přesně. Stanu se vaším andělem strážným. Ale něco za to samozřejmě budu chtít.“

„A co?“ pokoušela se o věcný tón, ale nepodařilo se jí zakrýt obavy z naplnění hrozné předtuchy, jaké služby bude za své peníze požadovat.

„Ty opravdu nevíš?“ z jeho hlasu čišela chladná vypočítavost. „Tak já ti to povím,

Meg. Jednu noc lásky s tebou. To není tak moc, nebo ano? Zbavím se konečně té noční můry a na oplátku ti umožním věnovat se tvé vysněné baletní kariéře.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Meg celou noc nespala. Stále myslela na Stevenův šílený nápad a nechápala, jak mohl čekat, že by snad s něčím takovým souhlasila. Je vůbec možné, aby se něžný cit během několika minut zvrhl v takovou nestoudnost? Když si už dávno říkala, že mu nejde o nic jiného než o po-mstu,měla pravdu, pomyslela si s lítostí. Mohla mu vše vysvětlovat horem dolem, neuvěřil. Anebo nechtěl věřit? Ale o tom, že jí tenkrát sám poradil, aby zmizela z jeho života, taktně mlčel.

Zbytek včerejší noci probíhal jak v ošklivém snu. Třesoucíma se rukama se oblékala a polykala slzy. „To bylo od tebe hnusné, Stevene,“ řekla jen.

„Nepřeháněj,“ ušklíbl se. „A rozmysli si to. Za pár hodin, které mi věnuješ a které ti navíc udělají dobře, vytáhnu tu tvoji drahou společnost z bryndy. Spojíš vlastně příjemné s užitečným. A nemusíš mít strach, že bych tě přivedl do jiného stavu. Dám si sakra pozor! To by totiž bylo to poslední, co bych si přál – být k tobě navždy připoutaný dítětem!“

David byl už doma, ale naštěstí sledoval noční zprávy a nevěnoval jí moc pozornost. K vlastnímu údivu se stále ovládala, popřála mu dobrou noc a spěchala do svého pokoje. Zavřela za sebou dveře a konečně dovolila horkým slzám odplavit vztek a ponížení, které cítila.

Tak takhle končí láska? S krutou vypočítavostí si Steven zahrával s jejími city. Ale jestli vážně čeká, že by přistoupila na tak potupnou podmínku, to se tedy hluboce zmýlil. I kdyby ji to mělo stát kariéru, tak ne!

Ráno ji bolela hlava a kotník ještě víc, jak celou noc prochodila. Zlobila se sama na sebe, jak snadno ji Steven vmanévroval tam, kam chtěl. Zatímco ona podlehla citům a zapomněla na svou zlost i hrdost, on jen chladně kalkuloval. Nemohla se na sebe ani podívat. Jak mohla být tak hloupá?

Po snídani si zajela na rehabilitaci a doma pokračovala ve cvičení až do pozdního odpoledne, ale marně se pokoušela mučením svého těla vyléčit nemocnou duši. Trápila se dál a vzpomínky na vášeň a zradu se jí nepodařilo zaplašit.

David se vrátil z práce rozmrzelý.

„Jak se to tváříš? Stalo se snad něco?“ vyptávala se.

„Co? Ne nic,“ odpověděl roztržitě a pokusil se o úsměv. „Jestli jsi nic neuvařila, tak bychom si mohli zajít na večeři. Co ty na to?“

„Výborný nápad.“

„Mimochodem, Ahmed by šel rád s námi, nebudeš-li proti.“

„Naopak, moc se mi líbil.“

„No, to jsem si všiml. Ale nepřeháněj to zas s těmi sympatiemi. Nevíš všechno a je to tak lepší. Vem prostě na vědomí, že Ahmed by pro tebe nebyl nejvhodnějším partnerem, že třeba vůbec není tím, kým se zdá být.“

„Ale, ale,“ ožila. „Tak to mi musíš říct víc.“

„Kdepak,“ rezolutně odmítl David. „Nebudu riskovat další nepříjemnosti se šéfem. Ten měl dneska náladu! Jedna ze

sekretářek po něm hodila lampu a odešla s prásknutím dveří.“

Mag nevycházela z údivu. „Stevenova sekretářka?“

„No vždyť ti to povídám. Tedy jedna z nich. Všichni ostatní, včetně mě, byli radši zalezlí a čekali, až ho ten psí rozmar přejde. Ale to by nebyla Dafné, ta jediná se ho nebojí.“

Meg se zastavilo srce.

„Dafné? Ta, která mu tak ochotně poskytovala útočiště ve své posteli, když jsem s ním byla zasnoubená?“

David se zarazil a zkoumavě na ni pohlédl. „Nemyslím, že by spolu kdy měli poměr. A určitě ne v době, kdy tě Steven žádal o ruku. Ale je pravda, že se znají už pěknou řádku let a jsou si dost blízcí.“

„No, to vidím.“ poznamenala uštěpačně.

„Ona byla tou záminkou, proč jsi se s ním pohádala a pak rozešla, vzpomínám si na to.“

„Ne tak docela,“ opravila ho. „Ale měla bych jí být vlastně vděčná. Kdybych se bývala vdala, z mé kariéry by nic nebylo, nemyslíš?“

„No, to asi ne. Ale proč sis nenašla někoho v New Yorku? Neříkej, žes celá ta léta neměla čas?“ vyzvídal opatrně.

Meg našpulila pusu. „Času bylo dost, ale chuť mi jaksi scházela. Za prvé Steven nasadil laťku dost vysoko a já pořád srovnávala, a za druhé jsem si od rozchodu s ním nedělala iluze o mužské věrnosti, víš milý bratříčku.“

„Nebudu ti to vymlouvat, ale myslím si, žes Stevena moc neodhadla. Pod zdánlivě tvrdou slupkou má citlivé a dobré srdce. A tenkrát jsi mu dost ublížila. Já si dokonce troufám tvrdit, že se z toho dodnes úplně nevzpamatoval.“ zastával se David svého přítele.

„Haha, citlivé srdce,“ ušklíbla se Meg. „Uražená pýcha a ješitnost, to jsou jeho skutečné pocity. Kdyby mě doopravdy miloval, nemohl by jít za jinou.“

„My chlapi reagujeme někdy divně, zvláště, když máme pocit, že nám některá z vás ukřivdila. To jako příslušnice druhého pohlaví nemůžeš pochopit,“ neztrácel David trpělivost.

„Já jsem mu nic neudělala,“ hlesla Meg.

„Ne?“ postavil se přímo proti ní, vrazil si ruce do kapes a spustil. „Meg, neuč mě ho znát. Za celá ta léta nechodil s žádnou holkou víc než dva týdny a nikdy by nepřipustil ani diskusi o svatbě. S tebou měl jednu schůzku a chtěl se ženit. Ty ses na něho nedívala

střízlivýma očima, ale všichni ostatní viděli tu změnu, která se s ním stala. Býval vždy vážný a nepřístupný, najednou se uměl smát, Jedy kolem něj roztávaly a jakoby celý omládl. Šel by kvůli tobě třeba do pekla a udělal by pro tebe cokoli. Cokoli," dodal tiše. „Jeho otec byl zásadně proti vašemu sňatku. Bál se, že Steven měl z tebe tak popletenou hlavu, že by v případě sporu o moc stál na tvé straně." Když viděl její údiv, pokračoval. „To sis opravdu nevšimla, jak s vámi všichni manipulovali podle svých potřeb? Dneska se mi

zdá, že jste snad ani neměli šanci. Ty jsi udělala přesně to, co se od tebe čekalo. A jediný, kdo na to všechno doplatil, byl Steven – poprvé v životě se zamiloval, bohužel ne do té správné."

„Nemiloval mě," trvala na svém Meg, ale jistota z jejího hlasu byla tatam.

„No to je pravda. On tě totiž přímo zbožňoval. Nemohl z tebe ani spustit oči. Všechno, co za tu dobu, co jste byli zasnoubeni, udělal, bylo pro tebe, pro to, abys byla spokojená a šťastná." David pokýval hlavou. „Bylas ještě skoro dítě, nemohlas to chápat."

S Meg se točil svět, v hlavě měla nyní naprostý zmatek. Těžce si sedla. „Nikdy se mi o ničem takovém ani slůvkem nezmínil.“

„A co ti měl říct? To není typ, který by o něco prosil. Opustilas ho, vyvodil z toho pro sebe závěr, že ti nebyl tak drahý, jak by si přál. Tři dny pil – od rána do večera. Pak se pustil do práce a tvrdě vydělával. Tou dobou taky začal střídat ženský. Snad si léčil komplex, který mu po tobě zůstal,’kdo ví. Fakt je, že stačilo jen omylem vyslovit tvé jméno a málem vyletěl z kůže.“

Meg si skryla hlavu do dlaní. David jí položil ruku na rameno. Tušil, co se v ní odehrává, ale nemohl si pomoci, nikdo jiný by jí celou pravdu neřekl. „Netrap se, Meg. Nemohlas za to, já jen nechci, aby ses cítila ukřivděná, když vlastně ani nevíš, co se kolem vás tenkrát dělo. Na Stevenovi se to hodně podepsalo, i když se z toho asi po roce dostal, už to není ten starý Steven. Hodně zatrpknul.“

„Bože, jak já jsem byla pitomá. Tak jsem ho milovala a přitom jsem se ho skoro bála. Davide, já jsem cítila něco jako… jako přímo posvátnou hrůzu. Nemohla jsem ani uvěřit, že by si mě takový člověk opravdu chtěl vzít. Dnes bych mu o tolik víc rozuměla… ale už je pozdě,“ povzdechla si. „Jseš si tak jistá?“

Připomněla si okamžitě minulou noc. „Bojím se, že ano.“

„To je mi opravdu moc líto, Meg.“ David sklopil hlavu.

„Co má být, má být. Radši mi řekni, kam jdeme na večeři.“

„Ještě jsem ti to neprozradil?“ divil se. „Ke Castellovi – perfektní kuchyně, vybraná vína, znáš to tam? Ale úplně se ti to bojím říct.“

„Co?“

„Steven tam bude taky.“

Tušila to. „Hm. To se dalo čekat. Jdu nahoru, budu hned, jen co na sebe něco hodím,“ pokoušela se mluvit lhostejně, ale už si v duchu připravovala kostým, který by se Stevenem praštil o zem. Nic decentního jako minule, naopak. Chtělo by to něco krvavě rudého s hlubokým výstřihem a s rozparky až na stehna. Škoda, že nic tak odvážného nevlastní, to není její styl.

Červené šaty, které si oblékla, měly úzká ramínka a zdobily je třásně. Svůdně jí přiléhaly na tělo a velmi dobře jí seděly. Blonďatou hřívu si nechala rozpuštěnou a nalíčila se mnohem víc než obvykle. Nakonec vše korunovala diamantovými klenoty a už se těšila, jak to se Stevenem zamává.

Jenže když vstoupili do restaurace, měla co dělat sama se sebou. Steven už tam byl, ale nebyl sám. Vedle něj seděla štíhlá a smyslně krásná žena s platinovými vlasy a snědou pletí, oblečená v černých šatech, které stály nejméně dvakrát tolik co její. Dafné. Visela na Stevenovi jako zlatý přívěsek. Meg se líbezně usmála na Ahmeda, který jako vždy při jejím příchodu zdvořile vstal a se zjevnou radostí ji vítal.

„*Mademoiselle*, váš zjev mě svádí k hříšným myšlenkám," šeptal, zatímco jí líbal ruku. „Budu si muset nechat vyříznout jazyk, abych mu zabránil vyslovit přání, která se mi derou na rty."

Meg byla jeho lichotkami potěšena, cítila, že opět získává ztracenou rovnováhu. „Jestli mi chcete nabídnout místo ve svém harému, tak jedině, až budu v důchodu a nebudu schopná tančit."

„Zničila jste mě," smál se.

Steven byl očividně rozladěný. Zamračeně je sledoval. „Co ta výrazná změna barvy, Meg?"

S divadelní úklonou se k němu otočila. „Ale to je moje oblíbená. Myslíš, že mi nesluší?" zeptala se udiveně.

Steven chladně odvrátil pohled. „Posaď se, Davide.“

David počkal, až Meg usedne vedle Ahmeda a obrátil se k Dafné. „Jak jsi to dnes všechno zvládla?“ divil se.

„Bylo to jednodušší, než bys čekal. Zjistila jsem, že mu to vlastně dělá dobře, když se po něm něčím mrskne, že ano, Stevene, miláčku?“ zářila Dafné. „Vysloužila jsem si zvýšení platu. Vřele ti mohu tento způsob doporučit.“

„Ne děkuji, to není můj styl,“ bránil se David.

„Já si radši se svými problémy zalezu do kouta a v klidu se vypláču.“

„Tvoje sestra taky nevypadá na to, že by řešila potíže zrovna házením předmětů, nebo se mýlím, má drahá?“

„Někdy bych to docela ráda udělala,“ Meg sáhla po skleničce s pohledem upřeným na Dafné.

David ji chytil za ruku, šokován její prudkou reakcí.

„Promiňte, jestli jsem se vás nějak dotkla,“ omlouvala se Dafné zmateně. „Já občas něco plácnu…“ vrhla nechápavý pohled na Stevena.

„To nic, já se jen řídím zásadou, že nejlepší obranou je útok,“ vysvětlovala Meg.

Atmosféra u stolu nápadně zhoustla.

„Bude mi neobyčejnou ctí, věnujete-li mi příští tanec," zachraňoval Ahmed situaci.

„Naopak, já budu poctěna." Meg si s úlevou oddychla a nechala se odvést na parket. Arab se k ní choval velmi pozorně a Meg těšil pohled jeho černých očí, jeho milý úsměv i příjemná čistá vůně. Ale byl to pocit čistě přátelský, ani náznak tělesné touhy.

„Děkuji," pronesla tiše. „Myslím, že jste právě zachránil večer."

„Dafné to nemyslela nijak zle, jen se snažila rozproudit konverzaci. Ale chápu, že se vás to mohlo dotknout." uklidňoval ji. „Navíc je zcela zřejmé, co k vám Steven cítí."

„Myslíte?" hlesla s pohledem upřeným na jeho bílou košili.

„Nebolí vás ten kotník?" zeptal se radši, když ucítil malé zaváhání.

„Bolí," přiznala Meg a v duchu ocenila Ahmedův takt. „Vůbec se mi to nehojí."

„Je to pro vás dvojnásobně těžké. Tanec je váš život."

„Byl," konstatovala odevzdaně.

„Dovolíte?" ozvalo se za nimi nesmlouvavě.

„Ale ovšem,“ usmál se Ahmed na svého soka. „Děkuji, *mademoiselle“* lehce se uklonil a okamžitě se vzdálil.

Steven uchopil Meg pevněji, než bylo zapotřebí a nekompromisně ji vedl v rytmu hudby.

„Bolí mě noha,“ pokusila se klást odpor. „A nechci s tebou tančit.“

„Já vím, proto ses takhle oblékla,“ upřeně zkoumal tmavé kruhy pod jejíma očima, které nezakryla ani silná vrstva make-upu.

S povzdechem se zahleděl na Margaretiny dlouhé vlasy, dopadající v měkkých vlnách na odhalená ramena,pak zabořil pohled do vyzývavého výstřihu a výraz jeho tváře ztuhl. Přitiskl si ji až k sobě. „Ty máš tu nejjemnější pleť, jakou jsem kdy poznal. Ale opravdu sis nemusela oblékat zrovna tyhle šaty a připomínat mi, jak ztrácím rozum, když jsem v tvé blízkosti,“ šeptal jí do ucha.

Meg se odtáhla.“Nic ti nebrání, aby ses vzdálil a sváděl Dafné, pokud se ti to už nepodařilo,“ odrážela jeho lichotky.

Klopýtla. Steven ji zachytil, ale neodpustil si malé rýpnutí. „Nějak se to nechce zahojit, viď. Opravdu uvažuješ o návratu na scénu?“

„Lékaři mi neslíbili, že to bude bezbolestné, ani že to rozcvičím během týdne.“

„No ale,“ chtěl namítnout, že po pěti týdnech by snad už mohla bolest pomalu odeznívat, ale nestačil to.

„Já budu znovu tančit!“ skočila mu do řeči. „Budu,“ přesvědčovala sama sebe.

Steven jí prstem nadzvedl lehce bradu, aby se jí mohl podívat přímo do očí. „Kvůli sobě, nebo kvůli přání tvé matky?“

„Bylo to jediné v mém životě, čím jsem ji potěšila,“ odvětila Meg bez přemýšlení.

„To máš asi pravdu. A co jinak? Pořád máš strach pořídit si dítě?“

Zčervenala.

„Meg, dlouho jsem přemýšlel, čím jsem tě tak vyděsil ten večer, kdy jsme se rozešli. A vzpomněl jsem si.“

„Stevene, prosím tě, nech toho.“

„Řekl jsem ti, že až se spolu budeme doopravdy milovat, přál bych si, abys otěhotněla.“ S ústy těsně u jejího ucha vedl Steven dál její chvějící se tělo v rytmu hudby a bezohledně pokračoval. „Ty ses bála, že si nedám pozor. Bála ses že bys mohla opravdu otěhotnět. Je to tak?“ zvýšil hlas.

„Ano,“ přiznala Meg zmučeně.

Zabořil prsty do jemných vlasů a cítil, jak zloba, která ještě před chvílí ovládala jeho mysl náhle po vzájemném přiznání mizí a na její místo se dere zoufalá touha po jejím zbožňovaném těle. Přitiskl si ji ještě blíž a Meg přes tenkou látku šatů zřetelně cítila jeho vzrušení.

„Pro Boha živého, hlavně se teď neodtáhni," prosil. „Vím, že z toho nemáš radost, ale nemám sílu to potlačit."

Zastavili se. Steven zoufale hledal její pohled a ze rtů mu se mu vydral hluboký vzdech. „Noc co noc vidím ve snu tvoji tvář a tvé nevinné tělo."

„To je mi líto. Nechtěla jsem ti ublížit," omlouvala se Meg. „A strašit tě po nocích už vůbec ne," dodala, když napětí povolilo.

„Musím si sednout. Ten prokletý kotník mě vážně bolí."

Steven ji stále držel. „Mrzí mě ten včerejšek. Choval jsem se jako idiot. Jestli můžeš, odpusť mi."

„Já jsem také o nás přemýšlela, Stevene," sklopila zrak. „Dal jsi mi příšernou nabídku. Sám víš, jak bych si takovou noc sama přála, byla by to moje první… a navíc s mužem, na kterém mi kdysi velmi záleželo. Ale já bych se nedokázala s tebou pomilovat a pak dělat

jakoby nic, to bych nebyla já, to by nebylo moje tělo.“

„Není jiné tělo ani jiná noc, Meg.“

„Každý mluvíme o něčem jiném. Ty se chceš pomstít. Říkáš milování, ale myslíš zadostiučinění. Chceš, abych teď zaplatila za svou zradu, chceš mi to vrátit. Vyspat se se mnou a opustit me.

Steven vrtěl hlavou. „Opravdu si myslíš, že bych toho byl schopen?“

„Nikdo z nás neví, co všechno je schopen udělat, dokud to opravdu neudělá. Tvrdíš, že si dáš pozor, ale jen se mě dotkneš, ztrácíš kontrolu i soudnost. Včera taky,“ odmlčela se, jako by chtěla nabrat odvahu k rozhodující otázce. „A co kdybych opravdu otěhotněla? Co pak?“

Steven se na ni zahleděl a pak pomaloučku, s důrazem na každém slově odpověděl. „No, mohla by sis mě případně vzít a vychovávali bychom naše dítě spolu.“

„A co můj balet?“ vyhrkla.

Stevenův výraz ztvrdnul a dobrá nálada byla pryč. „S tím by byl samozřejmě konec. Ale to bys asi nepřenesla přes srdce, že. Vždyť jsi mu obětovala celý život,“ řekl posměšně a pustil ji. „Pojď si radši sednout, ať ten tvůj

kotník nevystavujeme zbytečnému riziku,“ dodal otráveně.

Celý zbytek večera držel provokativně Dafné za ruku a kdykoliv Meg zachytila jeho pohled, četla v něm zatrpklost a nepřátelství.

PÁTÁ KAPITOLA

David a Meg se vrátili domů Ahmedovým autem. Steven jim odvoz nenabídl a Meg z toho usoudila, že měl jiné plány. Samozřejmě s Dafné.

„Moc hezký večer,“ pochvaloval si David. „Jak dlouho se zdržíte ve Wichitě, Ahmede?“

„Jen do podepsání a vyřízení všech záležitostí souvisejících s prodejem,“ odpověděl snědý muž s pohledem upřeným na Meg. „Pak mě povinnost bohužel volá zpět do vlasti. Jste si jistá, že nechcete jet se mnou, má drahá? Mohla byste nosit tyhle šaty a okouzlovat mě svým tancem,“ neskrýval svůj obdiv.

„Vy mi pořád lichotíte,“ smála se upřímně, ale do mysli se jí vkrádaly obavy z budoucnosti.

„Dopřáváme našim ženám více volnosti a svobody, než si myslíte. Ostatně, už ani nemusí chodit zahaleny od hlavy až k patě a skrývat na veřejnosti svou tvář.“

„Jste ženatý?“ zeptala se Meg náhle. „Mám takový dojem, že muslimové mohou mít až čtyři ženy.“

Ahmedovi pobaveně svítily oči. „Ne, jsem svobodný. A s těmi manželkami máte pravdu. Ale já byl vychován jako křesťan, takže u mne polygamie nepřichází v úvahu, přestože mnohé věci z učení Mohamedova jsem přijal za své.“

„Tady bydlíme,“ skočil jim David do řeči. „Ještě jste nás nikdy nenavštívil. Smím vás pozvat na kávu?“

„Snad až někdy jindy,“ odmítl zdvořile Ahmed a nenápadně sledoval tmavý vůz, který se jich v bezpečné vzdálenosti stále držel. „Mám dnes ještě dohodnutou schůzku v hotelu,“ dodal na vysvětlenou.

„Ách tak, promiňte,“ omlouvala se Meg.

Áhmed se obrátil k Davidovi. „V pátek bychom měli vědět, jak náš obchod dopadl a pak se s vámi budu muset rozloučit. Přemýšlel jsem, jak strávit poslední večer a napadlo mě,

že by Meg potěšilo podívat se do divadla. Už jsem zajistil lístky, ale Steven ještě nic neví. Doufám, že neodmítnete," spiklenecky zamrkal.

„Samozřejmě, že ne, díky," Meg byla dojata.

David se rozloučil, zabouchl dvířka a limuzína se rozjela následována svým černým stínem.

„Oni ho sledují?" tázala se překvapeně.

„Dalo by se to tak říct. Má svou vlastní ochranku," pokusil se odpovědět co nejlhostejněji a radši se vyhnul jejímu pohledu.

Naštěstí se zdálo, že si jeho nejistoty nevšimla. „Je to ohromně sympatický a pozorný muž."

„Poslyš, co se zase stalo mezi tebou a Stevenem? Nějak nápadně jsi ztichla." David se snažil převést řeč nenápadně na jiné téma.

„Ale nic. Neviděl jsi, jak se mi s chutí s tou svou přítelkyní předváděl? Proč mě s Dafné pořád provokuje?"

„Třeba chce, abys žárlila."

„Myslíš? No jen aby vážený pan Steven Ryker své taktiky jednou nelitoval, ono by se mu to taky mohlo všechno vrátit," bručela si pro sebe Meg.

David chtěl ještě něco poznamenat, ale pak si to rozmyslel a mlčky otevřel dveře a nechal ji vstoupit první.

„Ten Ahmed je tak záhadný, nezdá se ti?“ vrátila se k Davidovu zklamání k úvahám o jejich společném arabském příteli. „Někdy se mi zdá, že něco skrývá, jako by tajil nějakou část svého života, či co. Nezdá se ti?“ rozjímala nahlas. „V každém případě je to velmi jemný a slušný muž. Davide?“ udivilo ji, že stále mlčí.

David se na ni rozpačitě díval. „No to jistě je, ale v každém případě je to Arab. Přestože přijal křesťanství, jeho myšlení, zvyky a názory zůstaly arabské. A jeho země – to je sud střelného prachu. Zrovna v téhle chvíli…“ zkoumal její reakci. „Ale ty moc nesleduješ zprávy, viď, nezajímá tě mezinárodní zpravodajství.“

„To tedy opravdu ne. Nečtu noviny, nedívám se na televizi, politika mě rozčiluje. Já vím, co si myslíš, že strkám hlavu do písku, ale můžeš mi říct, co bych tak mohla změnit? Maximálně můžu zvolit ty, o kterých si myslím, že jim leží na srdci blaho celého lidstva. Mám snad jezdit po světě a radit všude, co mají dělat? Nemůžu to ovlivnit, tak radši nechci nic vědět,“ bránila se Meg.

„Není na škodu mít přehled o tom, co se kolem nás děje,“ odporoval jí David. „I když právě teď je víc než dobré, že to nevíš,“ brumlal si pro sebe.

Celý týden se u nich Steven ani neukázal. David ho radši nezval, když viděl, jak každá zmínka o něm sestru trápí. Ale osud tomu chtěl, že se přesto setkali, třebaže Wichita je poměrně velké město. Téměř do sebe vrazili v obchodním domě s pánským zbožím, kam zašla Meg vybrat něco Davidovi k narozeninám.

„Sháníš něco na sebe? Tady si asi nevybereš,“ posmíval se jí.

„Ne. Vybírám dárek pro mého bratra,“ odsekla.

„To je ale náhoda, já taky.“

„Hm. A proč takovými podřadnými úkoly ne-pověříš svou sekretářku?“ zeptala se nevinně s důrazem na posledním slově.

„Pro své přátele kupuji dárečky sám,“ vysvětlil jí. „Ostatně pro Dafné mám jinou práci a nechci ji přes den moc unavit.“

Aby byla čilá večer, pomyslela si Meg zlostně a s pohledem upřeným na vystavené kravaty jen chápavě kývla

„No ovšem.“

Stevena očividně zklamalo, že se mu nepodařilo vyvést ji z rovnováhy. „Můj otec už dávno tvrdil, že by z ní byla perfektní manželka. Čím déle ji znám, tím víc mu dávám za pravdu. Jen se sám sobě divím, že jsem na to nepřišel dřív.“

Meg polkla. Srdce se jí rozbušilo, ale navenek zůstala klidná. „Někdy zjistíme pravou cenu toho, co máme, až když to ztratíme.“

Chytil se. „Například?“

„No třeba já,“ zvedla k němu nevinné oči, ve kterých plamínky uličnictví zakryly původní modř. „Do té doby, než jsem se s tebou žasnoubila, jsem vůbec netušila, jak moc pro mě balet znamená,“ prohlásila vítězoslavně.

Tak tenhle set jsem prohrál, pomyslel si Ste-ven. Jak hlupák jsem jí naběhl přímo na smeč. Ale jedna sada ještě není celý zápas a já nemám ve zvyku se předem vzdávat. Ovládl se a sám přešel do protiútoku. „Však už jsme oba uznali, že to byl šťastný konec. Pro všechny. A co divadlo? Už jste sehnali dost peněz?“

„Už je to v pořádku, děkuji za optání,“ prohlásila odměřeně. „Každopádně tvou pomoc potřebovat nebudeme.“

„To je škoda,“ litoval Steven.

„Dafné by jistě byla opačného názoru,“ neodpustila si Meg rýpnutí.

„Ale kdepak. Je natolik inteligentní, že jí je jasné, že v téhle fázi vzájemných vztahů nemůže vyžadovat absolutní věrnost ani zasahovat do rozhodování o finančních záležitostech firmy,“ vysvětloval ochotně. „Alespoň do té doby, než se oficiálně zasnoubíme,“ dodal ještě se škodolibostí.

Meg cítila, jak ji polévá ruměnec, ale stále se ovládala. „To je opravdu rozumné.“

Stevena její klid rozčiloval. Rozhodl se trápit ji dál a za každou cenu ji vyvést z rovnováhy. „Tvůj prsten mám bezpečně zamčený v sejfu. Připomíná mi, jaký jsem byl blázen, když jsem si tě chtěl vzít a varuje mě, abych neudělal tu samou chybu. Naštěstí Dafné netouží po žádné kariéře, ale po mých dětech.“

Jeho slova pálila jak oheň. „Podívej se, Steve-ne,“ řekla a nějakým zázrakem se jí ani neklepal hlas. „Já vím, že mě nenávidíš, ale přesto nevidím důvod k takové, k takové nemohla najít vhodné slovo.

„Tak ty nevidíš důvod?“ zasyčel a strčil si ruce do kapes. „A co teda vidíš? Zajímá tě, jak mi je, jak mi bylo? Nevíš nic. A k Ahmedovi se moc nepoutej, stejně už brzy odjede.“

„Ahmed je můj přítel, nic víc a nic míň. Mimochodem, zve nás v pátek do divadla, na rozloučenou.“

Meg stála proti Stevenovi s bradou bojovně vystrčenou. Drobná a zranitelná, připomněla mu všechny krásné chvíle, které spolu prožili, a raději odvrátil zrak. „Co kotník? Jak pokračuje rehabilitace?“ změnil téma.

„Díky, docela dobře.“

„A kdy odjíždíš?“ ptal se a okamžitě v něm vzkypěla zlost, když si představil, že ji opět ztratí.

„Koncem měsíce, asi,“ špitla jen. „Zaplať Pán Bůh,“ triumfoval. Teď má dost, radoval se.

Meg si mlčky vybrala kravatu a ignorovala jeho poslední útok. Nevěnovala mu už ani pohled a odešla k pokladně.

Zůstal stát. Něco uvnitř mu našeptávalo, aby se jí omluvil, ale zaplašil tu hříšnou myšlenku. Zvykl si již na ty věčné ústní souboje s ní. Alespoň trošičku se pomstít za její zradu. Jak jen ho mohla opustit? Tolik ji miloval a jen Bůh věděl, že po ní touží stále. Jestli opravdu znovu odejde, jeho život ztratí smysl.

Vzpomněl si na Dafné. Ještě že ji má, svou věrnou přítelkyni a nyní i spojence v

nebezpečném obchodu s Ahmedem. Dafné měla privilegia a informace jako nikdo jiný v jeho společnosti. A co bylo důležité – měla taky snoubence. Jednoho z agentů CIA, kteří hlídají Ahmeda. Ale to samozřejmě Meg neví, ani nesmí vědět. Přes všechnu zatrpklost, kterou Steven cítí, ví, že nemá právo vystavovat ji nebezpečí. Byla mu vším a on pro ni znamenal míň než nic. Dala přednost tanci a tím ho ranila a urazila. Nemohl jí to zapomenout, proto byl zlý a krutý. Žádnou radost však z toho neměl.

Meg odcházela od pokladny a už se neotočila. Jemně ji chytil za paži. „Odpusť, Meg, mrzí mě to," vypravil ze sebe.

Poděšeně k němu vzhlédla. „To je dobrý, Ste-vene," řekla tiše. „Máš na to právo, po tom, co jsem ti udělala." Vysmekla se mu a rychle odcházela pryč.

Díval se za ní, dokud mu úplně nezmizela v davu. Ještě nikdy se necítil tak zle.

Celý zbytek týdne strávila Meg v tělocvičně, kde se snažila nemyslet ani na Stevena, ani na Dafné. V úterý telefonovala manažerovi divadla, Tolbetu Morseovi.

„To jsem rád, že voláš," řekl věcně. „Všechno je na dobré cestě, příští týden začínáme zkoušet. Můžeš přijet?"

Meg se podlomily nohy. To by se musel stát zázrak. Nechtělo se jí však přiznat, jak malý pokrok zatím udělala. Někde hluboko uvnitř už tušila, že s tancem je navždy konec, ale vzpírala se vyslovit tu krutou pravdu nahlas. Její svět se hroutil v základech. Stále častěji snila o baletní škole, jen kdyby ji mohla mít v New Yorku. Ale tady v Stevenově blízkosti? Ne. Ten kotník se musí zahojit.

Zahnala chmury a přinutila se ke smíchu. „Jsem připravená. Za týden jsem na jevišti."

„Hodná holčička. Hned řeknu Henriettě, aby ti připravila pokoj. A co kotník?"

„V pořádku," lhala.

„Tak příští týden. Těším se." Zavěsil.

Já taky, pomyslela si a nemohla se odtrhnout od sluchátka. S nedobrým pocitem začala opět cvičit.

„Jak to jde?" volal na ni David, když se vrátil z práce.

„Pomalu, ale jistě, za týden mám nastoupit na scénu," líčila mu svůj rozhovor.

„Ty ses úplně zbláznila," protestoval. „O tom si ještě promluvíme. Teď se radši připrav na večer, Ahmed přijede už v šest."

„Paměť mi na rozdíl od kotníku ještě slouží. A o Stevenovi i Dafné taky vím, takže si nemusíš dělat starost, jak mi to co nejšetrněji sdělíš.“ Meg se snažila zuby nehty ovládnout příval slz, který se jí dral do očí. „Vlastně je to spravedlivé. Dafné s ním byla celá ta léta a udělá pro něj, co mu na očích uvidí. Nezbývá mi než jim popřát hodně štěstí a co nejdřív odjet zpátky do New Yorku.“

„Moc mě to mrzí, Meg. Myslel jsem, žes na něj dávno zapomněla,“ pokýval David smutně hlavou.

„Zkoušela jsem to, vždyť víš,“ vzdychla. „Ještě mi naštěstí zbývá druhá láska – balet.“

David se za ní díval, jak kráčí nahoru do svého pokoje a nebyl si ani trochu jistý, že to bude dostatečná kompenzace za ztrátu Stevena.

Limuzína přijela přesně. Meg si na příliš okázalý šatník zrovna nepotrpěla, ale jedny vhodné šaty pro zvlášť slavnostní chvíle měla. David uznale hvízdl, když přišla dolů v černém krepovém modelu s bohatě řasenou suknî a krajkovým živůtkem.

„To tedy s Ahmedem pořádně zamává,“ věštil se smíchem.

„Jsou hezké, viď,“ ujišťovala se Meg a upravovala si pramínky vlasů, které se jí

kroutily na štíhlé šíji. „V New Yorku se taky líbily,“ přiznala skromně.

„Jenže tady není New York a Stevena z tebe trefí šlak.“

Pouhé vyslovení toho jména jí zvýšilo tep. „To klidně může.“

Automobil byl velmi pohodlný, ale Meg se nemohla zbavit dojmu, že je někdo sleduje. Otočila se dozadu a uviděla ne jedno, ale dvě auta v jejich závěsu.

„Kdo je v tom druhém voze?“ vyzvídala.

„Nechtěj to vědět,“ strašil ji David. „Co když je to banda gangsterů?“

„S tebou se opravdu nedá mluvit vážně,“ prohlásila.

„Od tebe to sedí,“ odtušil pohotově. Vzdala to.

Na ten večer se vůbec netěšila. Celý týden se bála, jak zvládne pohled na zasnoubený pár. Nedá se nic dělat, musí to vydržet. Po Ahmedo-vě odjezdu nebude důvod se s nimi dál stýkat a za pár dní už bude v New Yorku.

ŠESTÁ KAPITOLA

Stevena její šaty skutečně rozladily ještě víc, než čekala. Uvědomila si, že v den jejich rozchodu byla také v černém a že ji zřejmě podezírá ze schválnosti.

V napjatém tichu povečeřeli, ale ani vynikající jídlo nepřineslo potřebné uvolnění. Zatímco pánové platili, Meg čekala v hale.

Nervózně vyhlížející Dafné se omluvila a šla se upravit. Meg přikývla, zoufale se nutíc ke zdvořilosti, ale zůstala na svém místě. Neměla chuť doprovázet svou rivalku. Náhoda tomu chtěla, že na chvilku osaměla se Stevenem, když se i Ahmed s Davidem na okamžik vzdálili.

Steven soptil. „To sis oblékla záměrně, viď?“ ukázal na její šaty. „Vůbec ne,“ odpověděla a přitáhla si přehoz těsněji kolem ramen.

Steven se opřel o zeď, zabodl do ní pohled a mluvil podrážděným, zvýšeným hlasem, bez ohledu na spoustu lidí kolem. Naštěstí si jich nikdo nevšímal.

„Před čtyřmi lety jsi měla také černé šaty. Zřejmě si potrpíš na symboly,“ zachytil její užaslý pohled. „Jenže tenkrát jsi mi dovolila,

abych ti je svlékl.“ Obličej mu při té vzpomínce zkameněl. „Budeš mě věčně provokovat?“ procedil mezi zuby.

„Vůbec jsem si to neuvědomila,“ řekla Meg otráveně. „To jen ty mě věčně podezíráš z toho nejhoršího.“

„Obvykle se nemýlím,“ poznamenal chladně a otočil se ke dveřím, kde zmizeli ostatní. „Kde k čertu všichni vězí?“

Meg se k němu náhle přimkla a okamžitě ji ovanula dobře známá vůně kolínské. Jeho stříbrošedé oči se na ni s údivem zahleděly. „Toužíš po dobrodružství?“ ptal se s úsměvem. „Neriskuj to.“

„Nic neriskuji,“ Meg sevřela kabelku. „Jen uhýbám z cesty, nejsme tady sami, jestli sis nevšiml.“

„Opravdu? Podívej se na mě,“ chytil ji za ruku a pod sakem si ji přitiskl na svalnaté tělo.

Meg se marně snažila vyprostit z jeho ocelového sevření. „Stevene, prosím, pusť mě,“ žádala ho tiše a rozhlížela se, jestli se už nevrací někdo z jejich přátel.

„Pamatuji doby, kdy ses nemohla dočkat, až spolu budeme sami,“ připomínal jí. Kdy tvé prstíky touženě rozepínaly knoflíky mé košile. Jestlipak ti balet působí taky takovou rozkoš? Anebo pak v noci marně vzlykáš

touhou po mužském těle, které by se ponořilo hluboko do tvého?“

Meg zaúpěla utrpením, které v ní vyvolával svými bezohlednými představami. Vytrhla se mu a poslepu běžela hledat útěchu u Davida. Našla ho na druhém konci haly, jak se právě vrací.

„Tady jsi,“ řekl. „Připravena, sestřičko?“

„Kde je Ahmed?“ ptala se, neschopná zakrýt své rozrušení. „Hned tu bude.“

A opravdu, Ahmed právě vyšel z dalších dveří a na okamžik se na ni zadíval se zvláštním výrazem, jakoby ji nikdy před tím neviděl. Stál tam s menším, velmi neklidným mužem, který neustále gestikuloval rukama a měnil výraz obličeje podle toho, co mu Ahmed říkal v jazyce, kterému vůbec nerozuměla. Zdálo se, že se drobný mužík pomalu uklidňoval, pak se náhle uklonil a rychle zmizel.

Ahmed s plamínky zloby v očích si ještě chvíli něco mumlal, ale když se otočil k Američanům, jeho pohled zjihl a byl to zase ten usměvavý, šarmantní muž, kterého Meg znala.

Políbil jí ruku na uvítanou „A moje malá tanečnice. Těšíte se na představení?“

„A jak,“ ujistila ho.

„Dám pokyn řidiči a pojedeme.“

„Půjdu s vámi,“ přidal se David a tázavě pohlédl na Stevena.

„Co se děje?“ snažila se zjistit Meg.

„Nějaké potíže s autem,“ odbyl ji Steven a zavěsil se do Dafné. „Jdeme, dámy.“

Vyšli na chodník a v tom okamžiku se to stalo. Čas jako by se zastavil a vše proběhlo jak ve zpomaleném filmu. Steven vykročil spolu s Ah-medem a Davidem přes ulici k limuzíně, když vtom odkudsi prudce vyrazil tmavý automobil a klid noci rozčísl ohlušující zvuk výstřelů, ozývající se z místa, kde auto všechny tři muže minulo a okamžitě rychlostí blesku zmizelo v temných ulicích města.

Steven upadl na obrubník, Ahmed k němu přiklekl a rukou dával ostatním znamení, aby se vrátili zpět do restaurace.

Dafné hystericky ječela. David ji chytil za ruku, přitiskl ji ke zdi a křičel na Meg, ať jde k nim. Ale Meg zůstala stát, na malou chvíli ochromená hrůzou, pak však obdařena nečekanou odvahou, o které ani nevěděla, rozběhla se přímo k Stevenoyi, hluchá k varovným výkřikům i kletbám, které její kroky provázely. Tvrdě dopadla k němu na zem.

„Mazej zpátky, ty blázne!“ vztekal se bezmocně. „Pro lásku boží, Meg, zmiz!“

Nevnímala strach ani zlobu v jeho očích.“Ty jsi zraněný,“ vzlykala a ohromena sáhla na rozervaný, krví prosáklý rukáv jeho saka. „Ach, Stevene…“

„Pane Bože! Odveď ji odtud!“ volal na Ahmeda. „Kryjte se, kruci, vy dva!“

Ale Meg stála jako přibitá a nepřipustila ani diskusi o tom, že by se od Stevena vzdálila. „Jestli se vrátí, budou nás muset zabít oba…!“ vyhrkla odhodlaně.

Stevenovu odpověď přerušil jekot sirén. Ahmed se zvedl a rozzlobeně zkoumal okolí. Zdálo se, že bezprostřední nebezpečí zatím nehrozí, sklonil se tedy ke Stevenovi a zašeptal mu něco do ucha. Pak vyšel vstříc dvěma mužům s pistolemi v rukou. Ti mu pomohli projít bezpečně davem senzacechtivých lidí, sbíhajících se zároveň s příjezdem policie a sanitky. Meg se znovu k smrti vyděsila, když uviděla namířené revolvery, ale pak ji napadlo, že Ahmed zřejmě toho tmavého i světlovlasého muže zná a že se jim dobrovolně vydal, aby ho ochránili.

Sedla si na obrubník a tvrdošíjně odmítala vzdálit se, dokud Stevena neošetřili a neujistili ji, že se jedná pouze o malé svalové zranění. Nemluvila, ale její bledý obličej a hrůzou

rozšířené oči říkaly víc, než by sama dokázala vyslovit.

„Už je to dobrý, jsem O.K.,“ uklidňoval ji.

Marně se snažila polykat slzy, mlčky přikývla.

„Bude lepší, když ho odsud dostaneme,“ řekl jí policista a pokračoval směrem ke Stevenovi. „Pojedeme s vašimi přáteli za ambulancí. Buďte tak laskavá a následujte mě, mladá dámo.“

„Ne,“ Meg zavrtěla neoblomně hlavou. „Pojedu s ním.“

Steven pochopil, že ji musí za každou cenu ochránit. I když ji možná navždy ztratí, musí být krutý. „Pozor, slečno Shanonnová, mějte na paměti vlastnická práva. Již dávno vám nepatřím,“ upozornil ji se smíchem, ale sám cítil, jak ji zraňuje.

„Pardon,“ hlesla Meg a svět se s ní znovu zatočil. „Zapomnělajsem, že jsi majetkem své sekretářky.“

„To je v pořádku, bylas rozrušená.“ Steven se zvedl. „Běž s ostatními a pošli mi sem Dafné, prosím tě.“

„S radostí,“ rozloučila se s ním Meg a se sklopenou hlavou, ve které jí vířily tisíce myšlenek, odcházela. Úplně jsem se znemožnila, spílala si v duchu. Ani zranění mu

nezabrání v pomstychtivosti. Mohlo ji to napadnout.

Steven jí chtěl něco milého říci, ale byla pryč.

Divil se, že mu vlastní srdce neexploduje sebezapřením a klidně tluče dál. Ubohá Meg, ale nemůže ji vystavit dalšímu nebezpečí. Čím méně bude vědět, tím lépe.

„Je v sanitce, chce, abyste jela s ním," oznámila Meg stručně Stevenovo přání a vyhnula se přímému pohledu na Dafné.

Ta nic nechápala. „Neměla byste radši vy…?"

„Ne, přeje si vás. Tak už, prosím vás, běžte," naléhala netrpělivě.

Dafné vykročila, ale bylo na ní vidět, že z toho nemá velkou radost. Vyslala neznatelný úsměv směrem k vysokému blondýnovi hlídajícímu Ahmeda, jenž na ni na oplátku povzbudivě mrknul. Jeho tmavovlasý kolega si významných pohledů okamžitě všiml a bezohledně jejich domlouvání přerušil.

Meg situaci s velkým zaujetím pozorovala a přemýšlela, co to všechno znamená. Vůbec nevnímala Davida, který jí trpělivě už podruhé kladl stejnou otázku. „Jak ti je?"

„Dobře," dočkal se konečně stručné odpovědi. Ale to už Meg opět sledovala, co se

děje kolem. Ahmedovi společníci byli právě zaujati rozhovorem s policisty, využila tedy jejich nepozornosti a otočila se ke svému arabskému příteli. „Ani nevím, jestli se vám něco nestalo," přiznala se omluvně. „V tom zmatku jsem se chovala jako naprostý idiot."

„To ne. Jenom jako velmi zamilovaná žena," usmíval se a neztrácel ani v takové vypjaté situaci nic ze svého šarmu a zdvořilosti. „Alláh nade mnou držel ochrannou ruku, neboť jsem vyvázl bez jediného škrábnutí. Ale byl bych velice nerad, kdyby mé štěstí bylo vykoupeno tragédií na účet mého přítele."

„Steven má zdravý kořínek," uklidňoval ho David. „Za pár dní se z toho dostane. Ale teď už pojďte, čeká se jenom na nás."

„Předpokládám, že mi nikdo z vás nemá chuť vysvětlit, o co tady vlastně jde?" spustila Meg, když se policejní vůz rozjel k nemocnici.

David věděl, že bude záležet na každém slově, které teď řekne, a tak začal velmi pomalu a váhavě. „No víš, jak bych ti to v krátkosti objasnil. O zboží, které prodáváme Ahmedovi, mají poměrně velký zájem i jeho sousedé, ale ti nejsou ani tak bohatí, ani tak přátelsky naklonění, abychom s nimi obchodovali. Ale jim na tom velmi záleží, což

se projevilo v několika výhrůžkách. Jeho ochranka o nich věděla, zajímala se o ně i Ústřední zpravodajská služba – CIA, ale nikdo nepředpokládal, že se uchýlí k teroristické akci. Alespoň v tomto stadiu ne. Dnes tedy vyložili karty na stůl.“

„Takže oni chtěli zabít Stevena proto, že vy jste od nás koupil letadlo?“ obrátila se Meg na Ahmeda s nedůvěrou v očích.

Arab se zamračil, vyměnil si s Davidem krátký pohled a pokrčil rameny. „Je to sice trošku zjednodušené, ale v podstatě zcela přesné.“

To tedy ano, pomyslel si David a ušklíbl se. Jen aby jí to stačilo, v žádném případě jí nesmí prozradit víc.

„Tak oni by ho klidně zabili kvůli letadlu. Ach můj Bože.“ Meg si zoufala. „A proč nemá i on svoji ochranku?“ vybuchla náhle.

„Ale má, podívejte se,“ uklidňoval ji Ahmed a kývl hlavou na černé auto, které je zrovna předjíždělo a nalepilo se na policejní vůz se Stevenem a Dafné. „A kdo to vlastně je?“

„CIA. Teď budou hlídat každý náš krok. Neujde jim sebemenší kýchnutí. Tak pozor!“ vysvětloval jí David, ale Meg byla velmi podrážděná a odbyla ho.

„Nedělej si ze všeho legraci!“

David napodobil kýchnutí. Jen docela slabě. „Zdravíčko!“ ozvalo se z rádia ve voze. Meg sebou polekaně trhla a zděšeně se dívala z jednoho na druhého.

Stevena v nemocnici ošetřili, píchli mu teta-novku a všichni pak pokračovali na policejní ředitelství. Steven seděl vedle Dafné, rozrušenou Meg odvedl David s Ahmedem kousek dál.

Dva velice přísně vyhlížející muži – ti samí, co chránili Ahmeda těsně po útoku, jim kladli otázky. Araba při tom evidentně vynechávali. Meg naštěstí vůbec neudivilo, že poskytují veškerou péči zrovna jemu, když měl být cílem Steven.

Během jednání se svými lidmi působil Ahmed dojmem osoby mnohem významnější, než jakou je řadový ministr menšinové vlády nějaké země ze Středního východu. Když s nimi hovořil, změnil se celý jeho zjev. Nevypadal jen mnohem elegantněji, ale také naprosto nekompromisně a jeho uhlově černé oči, které se Meg tolik líbily, byly nyní ledově chladné a hrozivé. Mluvil ke svým mužům v krátkých, úsečných větách, a z výrazů jejich tvářích bylo možné přečíst celou škálu pocitů,

které v nich vyvolávaly, v nichž významné místo zaujímala úcta a bázeň.

Meg byla rozladěna scénkou, které byla právě svědkem a které nerozuměla, a jen s obtížemi se soustředila na svůj vlastní rozhovor s agenty CIA.

„Jste trvale hlášená k pobytu ve Wichitě?“ zeptal se jí plavovlasý muž.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Bydlím v New Yorku, ale utrpěla jsem drobné zranění…“

„Poškozené vazy na levém kotníku, rehabilitace a nyní ještě zhruba týden odpočinek,“ dokončil za ni ten druhý, tmavovlasý. Otevřela překvapením pusu. Chvíli vychutnával její údiv, pak se k ní naklonil. „Zdravíčko!“ dodal na vysvětlenou.

David se smál. „Tedy Meg, vědí o tobě všechno. Teď jen doufám, že nemáš nějaké tajemství, které by tady ti dva jistě odhalili, a které by mohlo poskvrnit čest naší rodiny.“

Meg si samozřejmě ihned vzpomněla na pár intimních okamžiků ve Stevenově autě a začervenala se. Naštěstí se policista odvrátil, měla pocit, že se propadne hanbou.

Následovalo ještě několik otázek a instrukcí, ale vše probíhalo velmi rychle a během hodinky byli propuštěni.

Ahmed na ně čekal v hale spolu s ostatními Araby. Oba agenti ho velmi zdvořile pozdravili a pustili se s ním do rozhovoru. Meg nerozuměla, ale viděla, že Ahmed kývá hlavou, pak něco stručně řekl svým průvodcům a poté se přišel rozloučit.

Přišla na řadu jako poslední. Vzal ji za ruce a schoval její malé dlaně ve svých. Ale nebyl to ten šarmantní a nenucený společník. Byl to cizí, velice důstojný člověk, kterého vůbec neznala.

„Doufám-, že vás události dnešního večera nerozrušily natolik, aby mi znemožnily vás opět co nejdřív spatřit, věřím, že za příznivějších okolností. *Mademoiselle, au revoir.“*

Políbil jí ruku a s lehkým pokývnutím hlavy směrem ke Stevenovi a Davidovi se vzdálil. Jeho muži ho okamžitě obklopili a spolu s tmavovlasým agentem následovali ven do tmavé noci.

Meg byla zmatena. Rozhlédla se kolem a spatřila Stevena s Dafné, jak se velmi živě baví s druhým – blonďatým příslušníkem CIA. Obava o Stevenův život byla silnější než smíšené pocity, které v ní náhle vyvolával snědý arabský přítel.

„Myslíš, že je dostanou?“ obrátila se na Davida se zoufalou nadějí v hlase.

„Určitě, vůbec si nedělej starosti. Nakonec, tebe se to opravdu netýká,“ zvedl prst k ústům, protože jí na očích viděl, že chce pokračovat ve svých všetečných otázkách. „Steven má jen drobné povrchové zranění. Hodně krvácelo, takže to vypadalo jako bůhvíjaká rána, ale nic to není. Aspoň na něj budou dávat pořádně pozor. Uvidíš. Všechno bude dobrý.“

„Přestaň se mnou mluvit jako kdybych byla nesvéprávné děcko,“ pronesla rozčileně, ale velmi rozhodně. „Co to Steven Ahmedovi prodává?“

Nestihl si vymyslet další lež a na očích jí viděl, že by nějaké hlouposti neuvěřila. „Bojový letoun,“ přiznal odevzdaně. „Poslední technologie, velice výhodný obchod. Vláda vše schválila, Ahmedova malá země je naším spojencem.“

„Potom ale nechápu, proč stříleli na Stevena. Jestli chtějí za každou cenu zabránit transakci, myslím, že by Ahmed býval byl výhodnější terč.“

Davida překvapila náhlá logika jejích úvah. Cítil, že nebude snadné ji odbýt jako dřív. Jako by jí právě prožitá hrůza otevřela oči. „No, oni asi stříleli na oba, víš. Ale slízl to jen Steven.“

„Aha,“ pronesla ironicky. „A co když to zkusí znovu?“

„Říkám ti, že budou obklopeni tajnými. Jde **0** státní zájmy.“

„Asi se pokusí dostat Ahmeda ven ze země,“ nepřestávala ho Meg trápit svými rozbory situace.

„To opravdu nevím,“ ošíval se David. „Hlavně se uklidni a důvěřuj jim. Mají všechno pod kontrolou, teď už se nic podobného nemůže stát.“

Přes vnitřní napětí působil David velmi vyrovnaně a předstíraný klid se pomalu přenášel

1 na jeho sestru. Začínala věřit, že Steven je v bezpečí před novým útokem.

Ale pravda byla jiná a mnohem děsivější. Od agentů CIA se dozvěděli, že důvodem k atentátu nebyl pouhý odpor k nákupu zbraní. Ahmed zatím domů v žádném případě nemohl, protože v jeho vlasti hrozil každým dnem převrat a on se stal terčem jeho vůdců. Smrtelné nebezpečí mu tedy hrozilo i tady, ve Wichitě. Nebylo úniku.

Ahmedovo postavení bylo přísně tajné a nikdo ho nesměl znát. Ani Meg. Výjimkou byla

Dafné, díky tomu že byla zasnoubena za Wayna Hickse, světlovlasého agenta CIA. Tvořila tak neoficiální spojení mezi vládou a Ahmedem. Ale navíc zde existovala další tajemství, ukrytá uvnitř. Došlo při tom k velmi kuriózní a choulostivé situaci, vytvořené zdánlivým milostným vztahem mezi ní a Rykerem, zatímco Meg stála mimo, neznalá situace a bezmocná. Steven toho občas využíval ve svůj prospěch, ale ve skutečnosti to byla záležitost velmi ošemetná.

„Jak je?“ odhodlala se Meg zeptat s pohledem upřeným na podlahu.

„Bezvadně, jsem nezničitelný jak terminátor. Věř nebo nevěř, stačí na to obvaz. Jako na tvůj kotník, takže opravdu nic vážného,“ pronesl upjatě. „Radši už odvezu Dafné domů, nějak se nám to představení protáhlo.“

„Díky, Stevene,“ vděčně se usmála Dafné.

Meg se radši otočila, aby na ně neviděla. Srdce jí z toho jejich cukrování bušilo. „V tom případě já odvezu domů Davida,“ prohlásila a už bratra popadla za ruku. „Dobrou noc.“

David sehnal taxík a Meg se schoulila do rohu, uvažujíc, že Dafné bude muset sama řídit rychlého jaguára. Skládala si v hlavě mozaiku uplynulých vzrušujících událostí. Střely,

Steve-novo zranění, Ahmedova neuvěřitelná proměna ze shovívavého přítele v hrozivou autoritu, policie, nemocnice, agenti… Všechno splývalo v nejasnou, zmatenou skvrnu. Zavřela oči. Dafné to vyhrála na celé čáře a jí nezbývá, než v tichosti vyklidit pole – už podruhé. Stačil by jí nepatrný zlomek, jenom maličký náznak lásky a zůstala by, bojovala by o něj. Ale Steven ji nemiloval. Bylo nad slunce jasné, že dává přednost Dafné.

Před čtyřmi lety našla azyl v New Yorku. Ale dnes, s jejím kotníkem? Věděla, že bude trvat ještě dlouho, než bude schopná znovu tančit. Velmi, velmi dlouho. Musí začít nový život, najít si jinou obživu. Baletní škola by byla optimálním východiskem. Studovala a tančila celý život, měla jistotu, že by byla schopná předat své vědomosti jiným. Vše, co potřebovala, byla malá půjčka, studio a vůle uspět.

Jedinou vadou na kráse celého snu byl fakt, že se musí uskutečnit tady, ve Wichitě. V New Yorku je takových škol plno a musela by mít nejen velké štěstí, ale ještě větší majetek. To si nemohla dovolit. Navíc tady ve Wichitě byla známá. I když rodina nepatřila k nejbohatším, její kořeny sahaly zpět už po čtyři generace.

Horší bylo, že bude nucena občas vídat Stevena. Doufala, že i na to si časem zvykne.

Zatím se vše uklidní, Ahmed odcestuje domů, spolu s ním i agenti CIA a David se Stevenem se vrátí k běžné práci.

Ale co ona? Bude taky v pořádku? Ztrácí ho už podruhé a zdá se, že nadobro. Najde sílu to unést?

Nemohla usnout. Myšlenky na Stevena a Dafné jí nedovolily spát. Mučila se představami jejich polibků, vášnivých objetí. Ne, nezvládne to.

Další noc to bylo stejné, v neděli také. Pokoušela se cvičit, aby zapomněla, ale když viděla, jak malý pokrok udělala, padla na ni ještě větší tíseň. Marně se převalovala v posteli. Nakonec ji napadlo sejít dolů a udělat si šálek horké čokolády. Dřív jí dělal před spaním dobře.

Otevřela dveře pokoje a slyšela, že dole někdo chodí. Napadlo ji, že to bude zloděj, ale mátla ji rozsvícená světla.

Naklonila se přes zábradlí. Spatřila Davida, jak si obléká plášť do deště.

„Davide!“ zavolala na něj překvapeně.

Podíval se nahoru.

„Myslel jsem, že už spíš.“

Meg si všimla, že má pod paží aktovku. „Nemůžu usnout. Kam se chystáš?“

„Musím to odnést Ahmedovi.“

„Teď o půlnoci?“

„Ahmed se nezabývá takovými malichernostmi, jako je čas,“ vysvětloval. „A než začneš šílet strachy, musím tě ujistit, že mám venku doprovod. Zkus radši usnout, ano?“ domlouval jí.

Kývla. „No tak dobře. A buď opatrný.“

„Jasně.“

Vrátila se do ložnice. Slyšela dvojí bouchnutí dveří a pak rozjíždějící se auto. Byla sice ospalá a velmi unavená, ale přesto jí to vrtalo hlavou. Práskly opravdu dvakrát? Asi se jí to jen zdálo.

Meg se zadívala do zrcadla. V krátké noční košilce, která jí sahala jen k bokům a byla dokonale průhledná, vypadala velmi sexy. Prohlížela si své světlé vlasy.

„Ach jo,“ povzdechla si. „Škoda, že nejsou platinové. A nohy máš taky zbytečně dlouhé,“ ušklíbla se na sebe a rozhodla se, že si tu čokoládu přece jenom udělá. Sestoupila opatrně ze schodů a vešla do kuchyně. Leknutím vykřikla.

Krve by se v ní nedořezal, přestože muže, který tam stál, okamžitě poznala. „Stevene,“ zajíkla se.

Měl na sobě sportovní sako, volné námořnické kalhoty a bílou košili, doplněnou modře proužkovanou vázankou. Žádný obvaz, po zranění ani stopy.

„Co tu děláš?“ zeptala se odměřeně a marně se pokoušela nějak zakrýt svou téměř nahou postavu. Ale, ať se podívá, pomyslela si po chvíli marného úsilí.

„Hlavně nezapomeň – nekýchat,“ snažila se o nenucený tón a ustrašeně se rozhlížela kolem. „Určitě tu jsou i skryté kamery.“

„Doufám, že nejsou,“ řekl Steven a nestydatě si ji prohlížel. „Byl bych velice nerad, kdyby tě někdo viděl v tomhle modelu.“

„Copak, copak? Vhodné jen pro tvé oči?“ Meg nabyla rovnováhy. „Jen si je šetři pro svou krásnou sekretářku. Co vlastně potřebuješ? David není doma.“

„To je mi známo. Proto jsem přišel,“ odlepil se od veřejí a naklonil se k ní. „Doslechl jsem se, že se chystáš k návratu do New Yorku. Je to pravda?“

Meg se nechtělo odpovídat. Po včerejším cvičení ji kotník bolel tak, že na něj stěží

mohla do-šlápnout. Pouhá myšlenka na balet jí působila nevolnost.

„Jdeš mi poradit, abych co nejrychleji opustila naše nebezpečné město?“ vyhnula se šikovně přímé odpovědi.

„Ne. Právě naopak.“ Steven si strčil ruce do kapes a pozoroval ji svým typickým zkoumavým pohledem. „Myslím, tedy nejen já, že bude lepší, když zůstaneš tady, ve Wichitě. A prosím tě, nechoď ven bez Davida, ano?“

„Stříleli snad na tebe, na mě ne,“ připomněla mu Meg a opět ji ohromila děsivá skutečnost, že vlastně už mohl být mrtev. „Jak se cítíš?“

„Jsem fit, jak vidíš,“ všiml si, že se snaží zakrýt znepokojení a potěšilo ho to. Zranění se mu opravdu rychle hojilo a tím víc si uvědomoval, že se již čtyři roky marně snaží vyléčit starou ránu, kterou mu nezpůsobila žádná střelná zbraň, ale Meg svým náhlým odchodem. Tatáž Meg, která teď stojí tady před ním skoro nahá. Zíral na ni a věděl, že ji musí mít. Každou sekundou v něm narůstalo vzrušení a tušil, že ho nedokáže potlačit.

Meg s pohledem upřeným na své nahé nohy tušila, co v něm její svůdné oblečení

vyvolává. „To jsem ráda, že to nebylo nic vážného.“

Nedočkala se odpovědi. Dodala si odvahy a vzhlédla. Jeho oči byly zabodnuté do růžových oblin pod tenkou noční košilkou. Důvěrně znala ten hladový pohled. Slyšela tlukot srdce, ale nebyla si jistá, zda to buší na poplach Steveno-vo, nebo její.

„Stevene, zapomeň na to,“ řekla nejisté.

„A kdo, když ne já?“ Hlas mu zdrsněl touhou. Pomalu se k ní přibližoval. „Je ti třiadvacet a jsi pořád panna. Nikomu jinému se poddat nechceš. Tak na co čekáš? Nebo chceš žít do smrti v celibátu?“

„Mně to vyhovuje tak, jak to je,“ přesvědčovala ho a kousala se do rtu. Znejistěla. Už byl těsně u ní, zase cítila teplo toho vysokého těla, které se nad ní tyčilo, a omamnou vůni kolínské.

„K čertu s tím. Čekala jsi jenom na mě. Pořád čekáš, Meg.“ Tušil, že zápasí sama se sebou a znal dobře účinek svých tichých slůvek, šeptaných v pravý čas. „Nesnaž se to popřít, víš to stejně dobře jako já,“ jen se krátce nadechl a chraptivě pokračoval. „Stačí, když se na tebe dívám, nebo když se k tobě přitisknu tak jako teď. Meg, ztrácíš půdu pod nohama, tělo tě přestává poslouchat…“

„Proč mě pořád ponižuješ, Stevene?“ ptala se hořce.

„To ne, to mě ani nenapadlo, ty můj malý hlupáčku,“ objal ji a jemně prsty obkreslil útlou křivku jejích ramen. Jeho hlas ji hladil a probouzel k životu touhu, jen silou vůle zoufale potlačovanou.

„Stevene,“ odolávala svůdným představám. „Co Dafné?“

„Jaká?“ vydechl už na jejích ústech a jediným pohybem poslal k zemi vábivou noční košilku.

SEDMÁ KAPITOLA

Už dále nepřemýšlel, zda jedná správně, nebo špatně. V Stevenově zmučené mysli splynulo vše v jedno jediné poznání: Meg po něm touží stejně jako on po ní. Nic na světě nebylo důležitější než oni dva a jejich vzájemná touha. Všechno trápení uplynulých

čtyř let bylo zapomenuto v okamžiku, kdy ucítil její vlahé rty. Líbal ji dlouho, až zcela ochabla v jeho objetí a propadla dávnému přání. Teprve potom zvedl hlavu a podíval se na to, co jeho ruce před chvílí odhalily.

Žár sálající ze Stevenových očí pálil Meg na světlé pleti ňader jako žhavé uhlíky. Stála před ním zranitelná ve své nahotě a reflexivně zvedla ruce k prsům, aby se skryla. Chytil ji za zápěstí a položil si její dlaně na hrudník. Ocelově šedý pohled jí napověděl a Meg je sama přitiskla na jeho pevné svaly.

„Neschovávej se mi," řekl tiše a pohledem obkresloval dokonalé, růžové kontury těla před sebou. „Jsi krásnější než Boticelliho Venuše, Marie Margareto."

„Já? A co potom Dafné?" vyhrkla na protest. „Jistě ovlivnila tvůj vytříbený vkus."

„Dalo by se to tak říci," přikývl a nespouštěl z ní oči.

„Steve,"

„Tiše, Meg," napomenul ji a pomalu skláněl hlavu, až ji svým vlažným dechem hřál na krku a potom ještě níž a níž. „Slova jisté věci nedokáží, teď bude mluvit tvoje tělo."

„Steve, nesmíš…"

„Ale ano, musím,“ vydechl přímo nad tmavou bradavkou, vzrušením vábivě vztyčenou. „Musím…!“

Meg ucítila teplý dotek jeho jazyka a marně se snažila potlačit vzdech, deroucí se jí z hrdla. Lehce se přisál a v okamžiku, kdy se její ňadro ocitlo v zajetí Stevenových úst, pocítila rozkoš tak intenzivní, až skoro bolestivou. Věděla, že nedokáže déle vzdorovat. A vlastně ani nechce.

Steven slyšel její vzrušený dech a poznal, že napjaté, bránící se tělo v jeho náruči pomalu ochabuje. Ale přesto ji pevně svíral dál a zvyšoval svůj tlak. Jazykem hbitě maloval po jejích prsou a sál z nich sílu a inspiraci.

Meg zasténala a puzena touhou, dosud nikdy neukojenou, přitiskla se k němu, tuše, že právě jeho pevné svaly jí poskytnou ochranu a zodpoví všetečné otázky jejího zvědavého, nevinného těla. Už ji nemusel křečovitě držet, aby mu neutekla. Využil toho a rukama pohladil sametovou pleť jejích zad. Přejížděl stále níž a tiskl ji víc k sobě, až ucítila naprosto jasně vzrušenou křivku mužné síly.

Přestala myslet, zdálo se jí, že už dávno ztratila vědomí a odplouvá někam do neznáma. To ji vzal Steven do náruče a klesal

s ní pomalu k zemi. Ve snaze zachytit se pohladila jeho tmavé vlasy a vznášela se v jeho náruči. Tlak jeho nenasytných úst ji připravoval o rozum a krev v žilách jí pulsovala, jakoby chtěla vytrysknout ven, až se zdálo, že tepny nemohou dál udržet nápor té horké, rudé tekutiny.

Steven si klekl, pomalu ji položil na zem a začal ji líbat s postupně narůstající vášní, zatímco rukama prozkoumával její hebké tělo. Chtěl se seznámit s každou oblinkou, toužil poznat každý záhyb a výstupek na té drobné, štíhlé postavičce.

Lehl si na záda, lehounce Meg nadzvedl a posadil si ji na boky. Pak jí sáhl do vlasů a stáhl ji za ně k sobě dolů. Zabořila tvář do důlku jeho klíční kosti a vychutnávala vlny blaženosti, které v ní vyvolávaly Stevenovy ruce, hladící jemnou kůžičku na vnitřní straně stehen. Poprvé v životě zažívala tak intenzivní rozkoš. Závratná tíha v podbříšku ji někam táhla a Meg se chvěla strachem, že by ta krásná muka blaže-nosti mohla skončit. Točila se jí hlava a měla pocit, že padá někam do bezedné propasti, v uších jí hučelo a jak z dálky vesmírných hlubin k ní doléhal Stevenův šepot.

Nerozuměla mu, ale vnímala jeho smyslné pohyby a se samozřejmostí, která ji samotnou udivila, se k nim připojila, a tanec jejich těl se jí zdál přirozený stejně jako balet na jevišti.

Překvapeně zvedl hlavu. Stříbrošedé oči zamlžené touhou pátraly v jejích a uviděly stejnou, téměř divokou vášeň, jakou prožíval on sám. Nadzvedl se výš a Meg ho ucítila ještě důvěrněji, opřela se mu rukama o ramena, čímž se *i* uvolnila a nevědomky mu umožnila dostat se do nejtajnějších komůrek jejího zámku.

Plaše se usmála a Steven se jejích do té chvíle sevřených rtů okamžitě zmocnil a lačně pil sladký, opojný nektar z tmavých hlubin úst. Jeho ruce ji laskaly jako nikdy před tím a Meg vytryskly z očí slzy. Cítila se uvržena do otroctví jeho obratných prstů a toužila v něm navždy zůstat. Plakala blahem, šílela bezmocnou touhou a neznámý vnitřní hlas jejího podvědomí zoufale volal: vem si mě, chci tě, jsem připravená.

„Prosím," hlesla a Steven nedokázal nevyhovět. I on už dávno přestal vnímat vše kolem, udiven vstřícností a rytmem jejího nezkušeného těla. Lehce ji kousl do spodního rtu a beze spěchu, pomaloučku, jako kdyby nebyl hnán tak závratnou žádostivostí jako

ona, začal jí stahovat kalhotky. Meg se nadzdvihla ve snaze uspíšit a usnadnit mu odstranění poslední překážky na cestě, na jejímž konci se měla stát ženou. Potom zaslechla zvuk rozepínajícího se zipu a kovové cinknutí pásku.

S nohama pokrčenýma v kolenou a přitisknutýma na jeho boky a s hlavou zabořenou v jeho rameni, seděla Meg v napjatém očekávání. Zavřené oči, před kterýma jí tančily tisíce barevných světel, slyšela jen Stevenův vzrušený dech, když ji pevně uchopil a nadzdvihl do výše.

„Neboj," šeptal zdrsnělým hlasem a začal ji pomalu spouštět dolů.

Jen zlomek sekundy měla na to, aby si uvědomila blízkost vysněné hrozby a pak už ucítila první naléhavý úder proti závoji své nevinnosti.

Probrala se z omámení a vykřikla v záblesku horké bolesti. Prudce dýchal, obličej měl strnulý a zuby sevřené. Díval se upřeně do jejích vystrašených očí a snažil se ji pohledem uklidnit, zatímco ji nesmlouvavě tlačil dál proti sobě a k sobě zároveň.

„Buď klidná, Meg, nic to není. Jen chvilku to zabolí, docela maličko," sliboval.

„Ale Steve…," chtěla protestovat, ale nemohla najít vhodná slova.

„Buď moje, Meg," prosil rozechvělým hlasem. Táhl ji rukama níž, obličej ztrápený vědomím, jaká muka jí působí. „Ach Bože,lásko… nech mě to udělat, pusť mě k sobě!"

Věděla, že není v jeho silách se zastavit. Nyní, když byl před branami ráje, se nemohl vzdát. Milovala ho. Ustoupila, poddala se bolesti. Její nehty se mu zarývaly do ramen, sama se k němu přitáhla a opět ucukla.

„Už jen… trošičku. Oh, Meg," vydechl a zachvěl se, když ji konečně ucítil celou, všude kolem sebe. Zavřel na okamžik oči a když je opět otevřel, viděl v její tváři tichý souhlas. Pomalu se pohnul a pak se začal pohybovat v bocích, dokud jí z tváře nezmizelo napnutí a jejich spojení nebylo dokonalé. Pak si chvíli odpočinul, aby nabral dech a jemně jí odhrnul rozcuchané vlasy z obličeje.

Polkla. V očích měla zbytky bázně a šoku z prožité bolesti.

„Čekal jsem tak dlouho, Meg," řekl nesměle. „Celý život jsem čekal. Na tebe, na tuhle chvíli."

„Teď jsi se stal… součástí mého těla,“ začervenala se, sklopila oči a hrála si s knoflíčky jeho košile.

Stevenovi také zbarvil nach tváře. „Ano,“ pohnul se, aby to zdůraznil. „Sundej mi ji, Meg. Chci se tě při milování dotýkat, chci cítit tvou teplou pleť na své kůži.“

Při milování. Asi se zbláznila, pomyslela si. Ale už nechtěla přestat, chtěla být jeho zajatcem. Zápolila s jeho vázankou, vestou a košilí, až se jí podařilo vše mu svléknout.

Pohladila ho rukama ve vlasech a pak je nechala klouzat po ramenou a klíčních kostech až k štíhlému pasu. Podívala se dolů a zachvěla se. Jeho silné ruce ji nepatrně nadzdvihly a přesto, že byl vzrušen na nejvyšší míru, musel se usmát zděšenému výrazu v jejím obličeji.

Políbil ji a začal se opět houpat v bocích. Ale Meg už to nebolelo. Naopak. Příjemný pocit narůstal a pohltila ji tma, v níž cítila jen sladkou závrať, která ji odnášela do neznámých končin. Držela se Stevenových ramen a její nehty v nich vyrývaly zřetelné stopy.

„Líbí se ti to?“ zeptal se tlumeným hlasem a pokračoval.

Změnil rytmus a intenzitu a Meg se rozvzlykala na jeho rameni, s ústy otevřenými a líbajícími jeho krk, pevně k němu přitisknutá. Zhluboka se nadechl a zajel jí rukou do vlasů.

„Teď se uvolni, úplně," řekl, uchopil ji za stehna a prudce ji na sebe stáhl. „Tak..!"

Vše se jí před očima rozmazalo. Rozkoš byla tak intenzivní a prudká, že měla pocit, že ji už nemůže unést a toužila po ní tím víc, čím byla nesnesitelnější. Přimkla se k němu, chvějíc se vycházela vstříc jeho bokům a nemohla se nasytit té bouře rozpoutané v jejím vlastním těle.

Naopak její hlad rostl s každým zablýsknutím, s každým dalším úderem hromu. „Pomoz mi," štkala.

„Řekni mi, jaké to je, Meg," odpověděl udýchaně. „Pověz mi to!"

„Já…, je to krásné, je to nádherné. Už to… nevydržím to, ách…"

„Já taky ne." Uchopil ji rukama a přitiskl na sebe, jako by chtěl zastavit ten gejzír prýštící z hlubin a deroucí se na povrch země. „Meg… Meg…!"

Cítila, jak ztuhl, a zaplavil ji příval horké slasti. Zvláštní příjemná bolest, pomyslela si. Obklopila ji a zářila jako prudké světlo,

přinutila ji zvednout ruce, zakrýt si oči a vykřiknout. Zdálo se jí, že nastal konec světa.

Stevenovi bušilo srdce jako o závod. Položil Meg na záda a naklonil se nad ni. Odpočíval a i když byl opřen o lokty, aby ji netlačil, cítila prudké údery do svých prsou. Zavřela oči a vychutnávala každým čtverečním centimetrem své kůže tu nejvyšší možnou blízkost dvou těl.

Steven stále nemohl uvěřit, že se to stalo. Náraz slasti ho zcela vyčerpal a jen pomalu si uvědomoval, co to pro ně oba nyní znamená. Ani se pořádně nesvlékl. A pro Meg to byla první zkušenost. Měla ji prožít o svatební noci a v posteli, ne takto na koberci, vyčítal si. A ke všemu vůbec nepomyslel na nějakou ochranu. „K čertu!“ zaklel. Takhle to dopadne, když vášeň zvítězí nad zdravým rozumem.

Odtáhl se a vstal. Trošku se ještě třásl. Rychle si zapnul kalhoty, vytáhl krabičku cigaret a s úlevou si jednu zapálil. Teprve pak byl schopen pokračovat a obléknout si košili. Stále se vyhýbal pohledu na chvějící se Meg, která měla rovněž značné potíže se svými svršky.

Steven vykouřil jen půlku a típnul cigaretu v popelníku na stole. David ho obstaral jen

kvůli němu. Beze slova si zapnul košili, upravil kravatu a oblékl si sako.

Meg zatím mlčky seděla na samém konci gauče, zahanbená a pokořená.

Zastavil se před ní a hledal nějaká vhodná slova, která jí chtěl říci. Na žádná nepřišel. Zřejmě ani neexistovalo zázračné slůvko, jež by bylo dostatečnou omluvou pro čin, který právě spáchal.

„Nějaký čas to bude bolet," řekl škrobeně. „Je mi opravdu líto, že jsem ti způsobil takové utrpení."

Schoulila se do klubíčka a zachvěla se.

Klekl si před ní na zem, ruku si položil na pohovku a pohlédl do bledého, vyčerpaného obličeje.

„Meg," drsný hlas mu vynechával. „Všechno bude zase dobrý. Nemáš proč se stydět."

„Nemám?" slzy jí stékaly po tvářích.

„Ale miláčku," vydechl. Strhl ji dolů k sobě do náruče. Seděl s ní na koberci, hladil ji a konejšil. Políbil jí hrdlo. „Neplač, Meg."

„Jsem zkažená, prodejná…!"

„Nejsi." Prstem jí nadzvedl bradu a pevně jí pohlédl do očí. „Milovali jsme se. Co je na tom tak hrozného? Kdybych se nezbláznil a

nevyhnal tě, stalo by se to samé již před čtyřmi lety. A ty to víš!“

Nemělo cenu odporovat. Mluvil pravdu.

„Řekneš to Dafné?“ zeptala se nesmělým hláskem.

„Ne. Nepovím jí nic,“ bleskově odpověděl. „Nic jí do toho není. Jí ani nikomu jinému. Je to záležitost jenom nás dvou.“

Necítila se ještě dobře, ale Steven ji vytrvale chlácholil a bolest pomalu ustupovala. Zavřela oči a přála si, aby se už nikdy nemusela pohnout z pohodlí jeho klína. Vyzařovalo z něj příjemné teplo a mužná síla a cítila se v jeho náruči bezpečně jako v peřince. I to, co se stalo, jí připadalo samozřejmé a správné.

Položil nevědomky ruku na její ploché břicho. Ucukl a se starostlivými vráskami na čele na ně zíral.

Meg dobře věděla, na co myslí. Také ji to napadlo.

„Nedal sis pozor,“ zašeptala.

„Já vím. Do háje! Jsem pitomec. Ani jsem na to nepomyslel.“ Nešťastně se na ni díval. „Moc mě to mrzí. Bylo to ode mne bezohledné. Můžeš mi to odpustit?“

Prohlížela si jeho snědou tvář, vzpurnou bradu a široká ramena.

„Na co myslíš?“ otázal se.

„Ty jsi jedináček, viď? A co tvůj otec? Měl nějakou sestru?“ ptala se s nelíčeným zájmem.

Zavrtěl hlavou. Přemýšlel usilovně, proč ji to tak najednou zajímá a pak se usmál. „No ano! Rodí se nám samí kluci. To jsi chtěla slyšet?“

S úsměvem přitakala.

Rukou jí lehce stlačil bříško. „Děťátko by tě stálo kariéru,“ konstatoval suše. „A myslíš, že můj kotník ne?“

Nechápavě na ni pohlédl. „Co tím chceš říct?“

Odhodila veškerou obezřetnost. Teď musí jednat naprosto otevřeně. Rozhodla se vyložit karty na stůl a přiznat barvu. Upřímně a čestně.

„Vždyť nemůžu pořádně ani chodit. Pořád to bolí a mám ho nateklý. Uběhly celé týdny a nechce to být lepší.“ Obkreslovala nehtem perlový knoflíček Stevenovy košile v rozpacích nad tím, jak zbaběle a dlouho se té bolestné záležitosti vyhýbala. „Příští týden začínají zkoušky, ale nic by se nestalo, kdyby začaly už včera. Steve, já už nebudu schopná tančit. Možná nikdy.“

Nehýbal se. Hleděl jí zkoumavě a dlouho do očí, ale neřekl ani slovo.

Tvářila se jako ztělesněné neštěstí. „Co bude s tebou a Dafné, když otěhotním? Všechno bych ti zkazila, tvé plány by se zhroutily.“ Položila si hlavu na Stevenovo rameno. „Ach Bože, proč jen je život tak složitý?“

„Obvykle to není tak zlé.“

„Ale zrovna teď ano,“ našpulila rty. „Chtěl bys… mít dítě?“

Zachvěl se. Někde uvnitř v jeho těle se rozzářilo jasné světlo. Dítě. Možná malý chlapec, jak je v jejich rodině zvykem. Připoutalo by k němu Meg navždy a nikdo by je už nemohl rozdělit. Ta myšlenka ho nadchla.

Ale nespěchal s odpovědí a Meg si to špatně vysvětlila. Bojovala s přívalem slz. „Já vím,“ vzlykla. „Pošleš mě na kliniku a tam…“

„Ne!“

„Nepošleš?“

„Samozřejmě, že ne!“ téměř vykřikl. „Jak tě to mohlo napadnout? Dobrý Bože, přísahám, Meg, kdyby ti snad něco podobného přišlo na mysl…!“

„Ani nápad,“ ubezpečovala ho okamžitě. „Přesně to jsem ti chtěla říct já. Nemohla bych něco takového udělat!“

Ulevilo se mu. Hladil ji rukou vzadu ve vlasech. „Dobrá. Věřím ti. Lidé, kteří nechtějí děti, by se měli pořádně zamyslet dříve, než je zplodí.“

„Hm. Jako před chvílí my,“ souhlasila ironicky, jako v dobách, kdy byla v nejlepší formě.

Zvedl obočí. „Správně.“

Meg sklopila oči a lehce se začervenala. „Chci ti říct, víš, bylo to krásné. Dlouho jsem po tobě toužila.“

„Já taky, Meg,“ povzdechl si dlouze. „Stalo se. Musíme se s tím naučit žít. Vyndám tvůj prsten z trezoru a opět ti ho navléknu. Právě jsme se znovu zasnoubili, jestli sis nevšimla.“

„Ale co Dafné?“

„Jestli ještě jednou vyslovíš to jméno, tak…“ vyhrožoval. Pak jí pomohl vstát. „Však ona to pochopí, buď klidná.“

„Ani ses mě nezeptal, jestli mám o takovou vzácnou nabídku zájem,“ zkoušela ho, jen aby měla pocit, že je paní svého osudu.

Přitáhl ji k sobě a ruku jí omotal kolem břicha. „Jestli je tam uvnitř miminko, tak nemáš na vybranou. Moje máti by přijela z Palm Beach a s puškou v ruce by nás dotlačila před oltář. Jen aby se její první vnouče narodilo z lože manželského.“

Zasmála se, když si představila Stevenovu matku vrávorající pod vahou jedné z jeho loveckých pušek. „To máš asi pravdu.“ Šibalsky na něj pohlédla. „A já bych seděla na tvém prahu v těhotenských šatech, aby každý věděl, kdo to všechno spískal.“

Cítil, jak se s ním točí svět. Nesmí tak snadno podléhat jejímu okouzlujícímu smíchu, říkal si. Konec konců je až na druhém místě jejích zájmů. Nebýt zraněného kotníku, snila by dál o hvězdné dráze baletky. A dítě, to by bylo to poslední, co by si přála.

Meg pohlédla vzhůru a v jeho obličeji jasně viděla, že přes všechnu intimitu uplynulých hodin i přes ukojení zoufalé touhy, zloba a uražená pýcha v něm dřímají dál.

Pokrčil rameny a uhladil jí rozcuchané vlasy. „Toužíš po mně a já po tobě. Máme všechno, co si jen můžeme přát. A jestli nás vzájemná přitažlivost donutila i po čtyřech letech odloučení spustit se tady na koberci, tak by to s námi nemuselo být beznadějné, co říkáš?“

„Proboha, Steve?“ zakryla mu rozhořčeně ústa.

„Proč jsi najednou tak zakřiknutá?“ kroutil nechápavě hlavou. „Co mám s tebou dělat?“

„Mohl bys přestat uvádět mě neustále do rozpaků,“ bručela nespokojeně.

„Má milá Marie Margareto,“ řekl se zavřenýma očima. „Až se ráno probudím, budu si myslet, že to byl zase jenom další sen.“

„Tobě se o mně zdálo?“

„A jak často! Troufal bych si říci, žes byla tou nejpopulárnější postavou mých vidin,“ přiznal. „Z Krásčiných dcer však žádná, nebyla jak ty vábná…“ recitoval procítěně a sledoval, jak jí na líce stoupá nach. „Líbí se ti ty verše? To byl lord Byron, Meg.“

„Vůbec jsem netušila, že máš rád poezii, nikdy ses mi o tom nezmínil,“ divila se.

„Chtěl jsem, ale byla jsi opravdu moc mladá,“ vzpomínal. „Snad jsem se trochu ostýchal, možná jsem se bál odhalit své skutečné pocity A dobře jsem udělal. Stejně jsi mi utekla.“

„Sám jsi mě k tomu donutil,“ nedala se. „Dobře to víš.“ Dostala na něj zlost, ale ta rychle ustupovala, když viděla Stevenův nešťastný výraz. „Ty jsi v životě nezažil moc lásky, Steve. Myslím opravdové. Ty jsi nikdy žádné ženě nedovolil, aby ti byla úplně blízko, nikdy jsi6se žádné docela neoddal. Ani Dafné,

ani mně. Víš, co si myslím? Ty máš rád mé tělo, ale moje duše tě vůbec nezajímá.“

Byl zděšen. Zíral na ni a marně hledal vhodná slova, nezmohl se na odpověď.

„Když mě necháš, já tě budu milovat,“ slibovala ochotně a její oči se usmívaly.

„To jsi už udělala, tady na podlaze,“ řekl chladně. Tisíce myšlenek mu vířilo hlavou. Cítil se podveden a zraněn a to neměl rád. „Ani ses nepokusila mě zastavit. Ale jenom proto, že už stejně nemůžeš tančit. To jsem to vyhrál!“

Náhle Meg pochopila pravý význam těch zlobných vět. Ženská intuice jí napověděla. To nebyla láska, to byl boj. Kdo s koho. Možná si to Steven ani neuvědomoval. Třeba právě poznal, že ve skutečnosti miluje Dafné. Ale ne. I přes vlastní nevinnost věděla Meg, že muži obvykle neztrácejí nad sebou kontrolu tak jako

Steven dnes v noci. Vedl s ní nevyhlášenou válku. Bál se o své srdce. Proč jen to neviděla už tenkrát?

„Copak? Žádný trumf? To bys ani nebyla ty, kdybys mi hned neoplatila stejnou mincí,“ provokoval ji.

„Chceš mi vrátit prsten?“ zeptala se jenom. „Meg…“

„Chápu. Je už po půlnoci a David se brzy vrátí. Ale můžeš přijít zítra na večeři a přinést ho s sebou," radila mu. „Doufám, žes ho neztratil."

„Ne, neboj se. Ale zítra večer ti ho nedám. Jdu na večeři s Ahmedem. A s Dafné," přiznal.

Zatočila se jí zem pod nohama, ale nějaká neznámá síla ji popohnala kupředu.

Přilepila se na něj, chytila ho za klopy a stoupla si na špičky. Přitáhla se až nahoru k jeho pootevřeným ústům a zatímco se o něj celým tělem třela, svůdně ho políbila. Slyšela tlukot jeho srdce i zadržovaný dech. Ale vytrvale se přetvařoval. Kousla ho do spodního rtu a odtáhla se.

„Co to mělo být?" zavrčel.

„Nelíbilo se ti to?"

„Musím už jít."

„Na večeři, možná. Ale ne do postele k Dafné, alespoň ne teď."

„Kde se v tobě bere ta jistota, že se mi tam nechce?" vysmíval se.

„To by byl hřích dělat totéž s jinou ženou, pár hodin poté, cos to dělal se mnou."

Měl by jí to vymluvit. Chtěl. Ale nenašel v sobě dost sil. Otočil se a kráčel ke dveřím. Přesvědčil se, že byly zamčené a obrátil se zpátky k Meg.

„Pořiď si svatební šaty,“ přikázal jí stroze. „A jestli se pokusíš zase mi utéct, přísahám, že tentokrát si tě najdu. Třeba v pekle.“

Zavřel za sebou dveře a nechal ji stát v hale s otevřenou pusou. Byla z toho zmatená, ale šťastná.

Zato Steven nebyl tak moc potěšen. Dostal ji, ale bylo to laciné vítězství. Přestože mu dovolila to, v co již pomalu přestával doufat, cítil, že její srdce nezískal. A prahnul po něm víc, než si kdy myslel.

Měla ho ráda, to ano. Jinak by se mu nepoddala. Ale svolila ke všemu jenom proto, že s jejím baletem je konec. A to ho mrzelo.

OSMÁ KAPITOLA

Meg si dopřála osvěžující sprchu a vlezla do postele. Avšak přes intenzivní pocit příjemné únavy usnout nemohla.

David si ji ráno zvědavě a nechápavě prohlížel. „Vypadáš jak po flámu. Spala jsi vůbec?“

„Ne,“ zubila se na něj. „Něco ti musím říct. Steven a já jsme se v noci znovu zasnoubili.“

Zakuckal se. „Cože?“

„Slyšel jsi správně. A přestaň se divit. Zrovna pro tebe by to tak velké překvapení být nemělo,“ zatvářila se přísně. „Víš, ale zdá se mi, že ještě nemám vyhráno. Určitě mi úplně neodpustil, i když si za to všechno mohl sám. Ta jeho uražená pýcha je silnější než jakýkoliv jiný cit.“

Davidova tvář se rozjasnila. „Předpokládám, že večer přijde a pořádně to oslavíme,“ prohlásil s neskrývanou radostí.

„To tě asi zklamu, pochybuji, že ho Dafné jen tak pustí. Má s ní jít na večeři,“ bručela Meg nespokojeně.

Nešťastný výraz v jejím obličeji Davida rozesmál. Navíc dobře věděl, o co se večer jedná, ale musel mlčet, stejně jako před ním Steven.

„Nic si z toho nedělej. Skutečnost bývá často jiná, než se na první pohled zdá,“ utěšoval ji.

Ale Meg se celý den pohybovala jako ve snách. Sladké vzpomínky na právě uplynulou

noc bojovaly v její mysli se strašidlem jménem Dafné a s přízraky teroristů usilujících o Stevenův život.

Šla si zacvičit, ale nedokázala se soustředit. Cítila, že tanec postupně přestává být hlavním smyslem jejího života. Teď uvažovala jen o své naplněné lásce ke Stevenovi, jejich budoucím společném životě a o děťátku, které se jim snad brzy narodí. V duchu už mu zařizovala pokojíček a nakupovala hračky a výbavičku. Náhle byl balet jen zálibou, dávným koníčkem. Teď má úplně jiné starosti… Svět se změnil v růžovou zahradu, v níž nebylo nic, co by se nedalo uskutečnit.

Steven se také převaloval v posteli až do svítání. Ráno přišel do úřadu rozmrzelý a se zarudlýma, unavenýma očima. Jeho svět byl náhle vzhůru nohama a zdálo se mu, že už nikdy nic nebude jako dřív. Nevěděl, jestli se má radovat, nebo plakat. Meg – kdysi dávno byl popleten její krásou, ale to nebylo nic proti tomu, co pociťoval dnes, když měl možnost poznat ji i z té nejintimnější stránky. Nebyl si jist, zda dnes bude schopen nějaké práce.

Dafné mu přinesla poštu, a když ho spatřila, zděšeně se zastavila u stolu. „Stalo se

něco? Nemám ti s něčím pomoci?“ ptala se starostlivě.

„To bys mohla,“ Steven se opřel pohodlně v křesle. „Poraď mi, jak mám vysvětlit Meg, se kterou jsem se včera znovu zasnoubil, proč jdu na večeři s tebou a ne s ní.“

Hvízdla překvapením. „To je tedy novinka!“

„Viď?“

„Nebylo by nejlepší, říct jí pravdu?“

Zavrtěl hlavou. „Tvůj vlastní ženich mi to nedoporučil. Je přesvědčený, že i bez ní už je v tom namočeno zbytečně moc lidí.“ Zavřel oči a vychutnával příjemnou tělesnou únavu po včerejším milování.

„Co kdyby odjela do New Yorku. Jenom na pár dní, samozřejmě,“ vytrhla ho Dafné ze vzpomínek.

„Bojím se ji tam pustit,“ přiznal se Steven. „Tady ji chrání spolu s Davidem, jen o tom nesmí vědět. Asi ji poprosím, ať mi věří a na nic se neptá. Snad to pár dní vydrží a pak už to všechno skončí.“

„Jestli tě má opravdu ráda, pochopí to,“ souhlasila Dafné. „Brzy to bude za námi, aspoň doufám.“

„Kdyby Pán Bůh dal.“

„Jak je na tom tvoje ruka?“

„Bylo to jen povrchní zranění. Vlastně jsem si to včera ani neuvědomil…," nedokončil větu a rychle změnil téma. „Co Ahmed? Slyšela jsi o něm od včerejška?"

Dafné se ušklíbla. „Přišel dnes celý bez sebe s hordou tělesných strážců a vyléval si vztek na každém, kdo se mu dostal pod ruku. Nakonec seřval jednu z našich stenotypistek, ale ta s ním byla rychle hotová – hodila po něm těžítko. Házení libovolným předmětem začíná být v našem podniku nejpopulárnější sportovní disciplínou."

„Cože!" vyskočil Steven. „To přece nemůže…"

„Uklidni se. Bylo docela malé, ne jako ta moje lampa. A navíc se nestrefila," vysvětlovala rychle Dafné, když viděla, jak to Stevena rozčililo. „Jednalo se spíš o symbolické vyjádření pocitů všech zúčastněných. A neminulo se účinkem, vypadal velmi překvapeně. V jeho zemi se zřejmě ženy takto nechovají."

„No k němu tedy určitě ne!"

„Jenže Brianna samozřejmě neví, s kým má tu čest. Je to velmi sebevědomá a trošku vznětlivá dívka. Prohlásila, že jestli Ahmed ještě někdy překročí práh jejich oddělení, podá

okamžitě výpověď.“ Na rozdíl od Stevena, Dafné celý incident velmi pobavil.

„Potřebuji mluvit s tvým budoucím mužem,“ přešel radši na jiné téma. „Musíme si ujasnit další postup a vymyslet, jak se konečně z té kaše vylízat. Pomalu ale jistě mě to přestává bavit.“

„Pokud vím, Ahmed je pod kontrolou nepřetržitě dvacet čtyři hodin denně. Zřejmě na své vlastní přání. Prý těm svým hlídačům pěkně vynadal, že propásli atentátníky a nechali ho bez ochrany,“ informovala ho Dafné.

„Nejenom vynadal, někteří z nich mají slušné podlitiny.“

„Víš, Stevene, je mi moc líto, že se Meg kvůli mně zbytečně trápí.“ Dafné stále přemýšlela, jak jí celou situaci ulehčit.

Ale Steven zavrtěl hlavou. „Ty za to přece nemůžeš. Ani tehdy, ani teď, všechno jsem zavinil já. Ale snad už to nezvorám.“

„Doufám,“ zdůraznila Dafné. „Velmi si cením našeho přátelství a přeji vám oběma, abyste byli stejně šťastní jako já. Po těch letech trápení byste si to už oba dva zasloužili.“

Steven si povzdychl. „Dejme se radši do práce,“ řekl.

„Ano, pane,“ ušklíbla se Dafné. „Pošlu vám sem pana Wayna.“

Její snoubenec měl světlé vlasy, modré oči a působil rozvážným dojmem – dokonalý opak svého vysokého a velmi tmavého kolegy se smyslem pro humor, který Stevenovi vždy zvedl náladu.

Snědý agent se při vstupu do kanceláře prezidenta Letecké obchodní společnosti Ryker opatrně rozhlížel, dokonce nakoukl i pod Stevenův stůl.

„Hledáte štěnice?“ zeptal se Steven.

„Ne,“ odpověděl muž. „Modrooké brunety a těžítka. Ta Brianna je ale kus,“ dodal se smíchem.

„To je sice zajímavý postřeh, ale jste ve službě,“ zpražil jeho nadšení blonďatý kolega.

„Bohužel,“ konstatoval agent a pak upřel přísný pohled na Stevena. „Pane, jestli máte nějaké bomby nebo nepřátelské rakety ve vašem úřadě, aú!!“ nedokončil vtip a zařval bolestí.

Wayne se stoickým klidem vyndal loket z jeho žeber. „Před naší další akcí tě hodím žralokům a budu mít klid,“ oznámil mu.

„Trapné opičení. To už dělal James Bond v jednom ze svých filmů,“ zdálo se, že s ním opravdu nic nehne.

„Langu, jseš si opravdu jistý, že se na tuhle práci hodíš?“ zeptal se ho Wayne pochmurně.

„Spousta poldů, co znám, má smysl pro humor,“ odpověděl Lang s pohledem upřeným na svého partnera. „Většina však ne.“

„Tak snad už k věci,“ přerušil ho Wayne a otočil se ke Stevenovi. „Potřebujeme znát přesný harmonogram vašeho předpokládaného pohybu po celý zbytek tohoto týdne. Minutu po minutě. A hlavně plán vašich improvizovaných nočních výletů, jestli zas nějaké chystáte.“

„Já tedy ne,“ ušklíbl se Steven. „Ta jedna noc bez ochrany mi docela stačila,“ dodal s výmluvným pohledem na zraněnou paži.

„Dobrá. Právě teď instalujeme odposlouchávací zařízení do všeho, co vám patří. Od auta, přes dům a úřad až po letadla. Totéž u Shannonových,“ pokračoval Wayne a zdálo se, že vůbec nevnímá výraz a barvu Stevenova obličeje. „Už bychom to byli udělali dávno, ale teprve dnes jsme dostali rozkaz k rozšíření ochranného dohledu. Bylo by opravdu hloupé a naivní nesledovat viceprezidenta vašeho podniku a jeho sestru, zvlášť když vás bylo vidět několikrát všechny společně s Araby. Ti lidé jsou schopni využít

čehokoli a kohokoli a Ahmedova slabost pro slečnu Shannonovou byla naprosto zřejmá.

Poslední věta Stevenovi náladu zrovna moc nevylepšila. Žárlil na každého muže, který se na Meg jen podíval.

„A není to politicky dost nebezpečné nechat Ahmeda tady, ve Státech?“ zeptal se radši.

„To tedy je. Přímo sebevražedné. Ale jsme za něho odpovědní. Takže když ho pošleme domů a někdo ho odbouchne, hádejte, kdo to odskáče?“ zkoušel ho Lang.

„Jsme jako mezi dvěma mlýnskými kameny. Pro nás je pohodlnější a snadnější chránit ho tady. Pokusíme se donutit protivníka otevřít partii,“ dokončil přednášku Wayne.

„Mám dojem, že se včera vyjádřili docela jasně,“ poznamenal Steven.

„To jo, ale do té doby šlo o zcela rutinní, běžnou ochranu. Neměli jsme ani náznak nějakého podezření, že by snad mohlo dojít k atentátu. Přišel zároveň s pučem v jeho zemi. A je jasné, že teroristé na to čekali. Teď už víme, na čem jsme a pořádně jsme se připravili.“

„To by byla jedna věc,“ pokračoval Wayne. „Teď slečna Shannonová. Jste

schopen dostat ji nepozorovaně z města?“ zeptal se přímo.

„To bych mohl,“ souhlasil Steven. „Ale když se jim podaří zjistit, že jsme opět zasnoubeni, kde bude bezpečná tak, aby ji tam skutečně nenašli?“

Lang se neznatelně usmíval. „Tak vy jste se znovu zasnoubili?“ ptal se nevinně a vyměnil si s kolegou bleskový pohled.

„To tedy zásadně mění celou situaci. Bude lepší, když zůstane ve městě. Samozřejmě nesmí vědět proč.“

Steven odevzdaně kývl. Tak zněla jejich původní dohoda a nyní už ji nemůže porušit, ani kdyby chtěl. Všechno bude odposloucháváno a nebude moci říci Meg nic, co by zároveň neslyšel někdo jiný. Dokonce se jí nebude moci ani dotknout. Nahlas si povzdychl.

Meg byla celé odpoledne sama, David se zdržel v úřadě.

Zato Steven k nim domů dorazil okamžitě, jak skončil. Měl na sobě džíny, sportovní košili a bundu.

Smál se na Meg, které to v letních modrých šatech opravdu slušelo. Zabořil ruce do hebkých vlasů.

„Podej mi ruku," přikázal jí bez úvodu. Když poslechla, navlékl jí zásnubní prsten se safíry a diamanty, ten který jí už kdysi dal. Stále jí padnul jako ulitý.

„Stevene," přitiskla se k němu, když jí nakonec okroužkovanou ruku lehce políbil.

Chytil ji za zápěstí a jemně ji odstrčil. Bylo mu jasné, že jeho zrychlený dech jsou bezpečnostní technici schopni zachytit na míle daleko. Zdrženlivě se usmál a snažil se nevěnovat pozornost překvapenému a rozčarovanému výrazu v jejím obličeji.

„Co takhle kafe?" prohodil nenucené.

„Jistě, hned," zajíkla se. „Jdu ho připravit." Meg neměla daleko k pláči. Nechápala, proč by ho nemohla obejmout. Zrovna teď, po jejich první opravdové noci lásky a poté, co se znovu **j** zasnoubili?

Steven ji následoval do kuchyně. Věděl, že jí alespoň něco říci musí, ale jak? Vzal jí z ruky konvici a schválně nechal téci vodu do dřezu.

Naklonil se k ní. „Je tu skrytá kamera," zašeptal zároveň s polibkem.

Meg se nechala políbit, ale ztuhla. „Cože?"

„Zdravíčko!" dostala tichou, hlubokou odpověď.

Polila ji červeň od hlavy až k patě. Úplně oněměla hrůzou.

„Neděs se,“ uklidňoval ji Steven rychle. „Instalovali je teprve před okamžikem.“

„Zaplať Pán Bůh,“ oddechla si Meg a nával studu z její tváře pomalu mizel.

Zadními dveřmi náhle vstoupil starý známý –vysoký, tmavý agent CIA. Meg se nadechla k důraznému protestu, ale muž měl prst na ústech a jasně dával najevo, že má mlčet.

Vytáhl blok, rychle do něj něco psal a pak ho otočil nápisem k nim. *„Nejsme jediný tým, který tady namontoval štěnice. Dávejte si velmi dobrý pozor na to, co říkáte!“*

„Mají kamery?“ napsal Steven.

Agent se smíchem kroutil hlavou. Udělal dvěma prsty vidličku a ukázal si na oči, jako by si je chtěl vypíchnout.

Steven gestu porozuměl a odpověděl sevřenou pěstí se vztyčeným palcem. Agent zastrčil pero a upřel smutný pohled na překapávač.

Meg se zapojila do němohry. Zvedla ruku a pěti prsty naznačila dobu, kterou bude potřebovat k přípravě kávy. Muž se spokojeně zašklebil a jak pomalu couval ven ze dveří, poslal jim vzdušný polibek. Meg na něho vyplázla jazyk.

Tak, pomyslela si, zatímco chystala šálky. Teď jsem jako ryba v akváriu a zůstanu jí tak dlouho, dokud nechytnou pachatele útoku. To mám radost!

„Smetanu?“ zeptal se Steven.

Podala mu ji a zamířila s jedním hrníčkem k zadním dveřím. Otevřely se dřív, než tak stačila sama učinit, silná agentova ruka se vsunula dovnitř a převzala šálek. Meg se nestačila divit.

Zvedla obočí, ale to už jí druhá ruka s palcem nahoru děkovala a vzápětí už Lang mizel za domem i s vonícím nápojem.

Meg opatrně zavřela dveře a šla za Stevenem do pokoje.

„Nemůžu se dlouho zdržet, mám ještě schůzku,“ začal.

„No vždyť já vím, s Dafné,“ skočila mu do řeči.

„Ale ne. Jdu do Sheratonu na obchodní jednání s Ahmedem.“

Nechápala, proč o tom mluví, když je dům odposloucháván.

„To bych asi nemohla jít s vámi, viď?“ zkoušela ho.

„Ne,“ dostala stručnou a jasnou odpověď.

„Ale já ho mám ráda a on mě taky,“ trucovala.

„No, aby ne. Jsi přece blondýnka.“ Meg se zamračila. „A jsi krásná.“ Přestávala se kabonit.

„A strašně moc sladká,“ dodal ještě a to už se musela usmát.

„Radši přemýšlej, moje milá Meg, kde budeme po svatbě bydlet.“

„Mně by se líbilo na Aljašce,“ odpověděla okamžitě.

„Tak jsem to nemyslel. Mám práci tady, ve Wichitě,“ vysvětloval jí Steven trpělivě.

„A náš dům by se ti nelíbil?“

„Ale ano, je pěkný, ale má jen malý pozemek. Děti by si neměly kde hrát.“

Pohledem ji lákal k sobě na gauč. Odložila šálek s kávou a sedla si mu na klín. Steven ji objal a políbil. Věděla, že nesmí ani hlesnout a nesmírně ji to vzrušovalo.

„Musím jít,“ řekl tiše a doufal, že Meg nebude protestovat.

„Uvidím tě zítra?“

„Určitě. Hlavně se teď pořádně zamkni,“ radil jí Steven. „David se snad už brzy vrátí.“

„To je ale slabá náhrada za ženicha,“ povzdechla si.

Steven se musel té poznámce zasmát. „Neboj, už se dočkáš. Za pár dní to bude všechno za námi a pak mě budeš mít na krku

až do smrti,“ povzbudivě na ni mrkl. Meg se k němu přitiskla a přála si, aby už nikdy nikam neodcházel.

„Řekni mi, proč pokaždé, když se zasnoubíme, trávíš večery s jinou? A pokaždé tou samou?“ tázala se vyčítavě a vyšla s ním před dům. „Doufám, že už je to naposled. Kdyby se to mělo stát pravidlem, potřetí bych se s tebou nezasnoubila,“ vyhrožovala.

„Vždyť víš. A slibuji, že se to opravdu víckrát nestane,“ utěšoval ji. „Ráno ti zavolám.“

„To byl pokus o vtip. Moc se mi nepovedl, promiň.“ Meg si uvědomila, že sní s otevřenýma očima. Chápala, že i Steven má své povinnosti a že nemá právo mu celou záležitost ještě komplikovat. Opatrně se rozhlížela. Nikoho nebylo vidět, ale instinktivně cítiia, že tma kolem domu skrývá.něčí zvědavé oči.

„Běž dovnitř a zamkni. David tu bude každou chvíli, hlavně nechoď ven,“ přikazoval jí Steven. Před odchodem z úřadu se přesvědčil, že Meg bude po celou noc i další den pod kontrolou příslušníků CIA, ale nechtěl ji tím děsit.

Jaguár odjel a Meg se vrátila do domu. Těšila se na Davida, ale ten se už po příchodu

mezi dveřmi omlouval, že se musí zúčastnit večeře s Ahmedem.

„To se mi snad jenom zdá,“ vztekala se. „Takže tam budete všichni, jenom já ne?“

„Zřejmě. Dobrou noc sestřičko,“ zašklebil se na ni a byl pryč.

Meg si otráveně vzdychla. Dům byl náhle nezvykle tichý a zvuky, kterých by si jindy nevšimla, se jí teď zdály být strašidelné. Pustila se do zalévání květin, když vtom uslyšela za sebou šramot. Srdce jí bušilo až v krku. Pomalu se s hrůzou otáčela, aby zjistila, co to bylo.

Oddechla si. V místnosti stál tmavovlasý agent. Položil prst na ústa a zmáčkl knoflík na nějakém malém elektronickém zařízení, které měl v ruce. Spustilo ječivý hlas, což ho zjevně uspokojilo.

„Pár lidí bude dnes v noci bolet hlava,“ poznamenal suše.

„Co to děláte?“ vyzvídala Meg a pak si uvědomila, že jí naznačoval, aby mlčela, a ustrašeně si zakryla ústa.

„Už je to dobrý. Tohle je úplně ohluší.“ Díval se na ni přivřenýma očima. „Musím s vámi mluvit.“

„A o čem?“ zeptala se a s napětím čekala na odpověď.

Zvážněl. Přistoupil k ní blíž a stále držel knoflík té vřeštící věcičky. Tyčil se nad ní vysoký, s odhodlaným výrazem ve tváři.

„Musím vás odsud dostat. Hned teď. Půjdete se mnou a nebudeme o tom diskutovat.“

Meg se zděsila. „Neměli bychom zavolat Stevenovi? Nebo vašemu kolegovi?“

„Nikdo o tom nesmí vědět. Ani Wayne.“

Nechtělo se jí to líbit. Lang byl sice sympatický muž, ale tak docela mu nevěřila.

„A proč ne?“

Něco zamumlal. Pak úplně chladně vytáhl pistoli a přitiskl jí hlaveň na žaludek. „Protože by se pokusili mi v tom zabránit. To je jasný, ne? Mám totiž v úmyslu předat vás Ahmedovým kamarádíčkům tam venku. Budete docela výhodným obchodním artiklem, co říkáte?“

„To přeci nemůžete udělat!“ vykřikla a horečně přemýšlela, jak by utekla. Na nic však nepřišla. S pistolí na břiše by jí stejně nepomohl ani černý pásek v karate.

„Ale můžu,“ prohlásil sebevědomě. „Vlastně na tom již pracuji. Tak jdem!“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Meg ani nedýchala, jen upřeně zírala dolů na hlaveň pistole. Hlavou jí vířily stovky myšlenek, ale nejvíc ji trápilo vědomí toho, že již nikdy nespatří Stevena.

Podívala se na Langa. Nevypadal, že by ji chtěl zabít.

Kývl hlavou ke dveřím. „Řekl jsem jdeme, ne? Tak šup!“

„Nemohli bychom…“ pokusila se protestovat.

Pevně ji uchopil za paži a postrčil ji dopředu. Všimla si, že se rozhlíží, jako by někoho čekal. Už jí sice netlačil zbraň do zad, ale podvědomě cítila, že na ni stále míří.

Kdyby ho tak nepřátelští agenti zastřelili, přála si. Ale věděla, že to není pravděpodobné. Jistě je odposlouchávali, Lang v závěru rozhovoru rušičku vypnul. Teď asi čekají, aby ji od něho převzali. Jestlipak mu zaplatí? Určitě, jinak by to nedělal. Vezmou ji jako rukojmí a pokusí se ji vyměnit za Ahmeda.

„Hej!“ zařval vysoký agent, když vyšli na verandu. „Chci se s vámi dohodnout. Převzal jsem sám celou akci!“

„Zrádče,“ zavrčela Meg opovržlivě.

„Mlč,“ okřikl ji. „Tak co vy na to?“

„Všechno jsme slyšeli,“ ozval se vzdálený hlas se zřetelným cizím přízvukem. „Kolik za ni chceš?“

Lang se otočil. „Nechte mě projít, pak se dohodném. Nestřílejte.“

„Dobrá.“

Nejasná postava vyšla ze stínu. Agent CIA v duchu odhadl vzdálenost mezi svým autem a tmavým chlapíkem a vykročil, strkaje Meg před sebou.

„Drž se,“ sykl na ni nečekaně. „Ne, že se mi tu právě teď sesypeš.“

„Nejsem žádná hysterka,“ odsekla. „A nemysli si, že ti to jen tak projde. Nedám se bez boje,“ mumlala si pro sebe odhodlaně.

„Dobře, dobře. Ale nezačínej s tou bitvou, dokud ti neřeknu. Dýchá se mi líp, když nemám děravý hrudník,“ šeptal jí do ucha a zároveň ji vytrvale tlačil vpřed. Pak zvednul hlavu a začal téměř neznatelně měnit směr, až se dostali do takové vzdálenosti od jeho auta, jaká se dala snadno doběhnout.

„Počkejte! Stůjte!“ ozvalo se ze tmy.

Lang se dal do běhu a vlekl Meg za sebou. V dohledu byli nyní dva muži, kteří chvíli zaváhali, překvapeni tím náhlým zvratem. Vzápětí však oba vytáhli zbraň. Lang zaúpěl.

„Stát!“ varoval je drsně známý hlas. „Ani se nepokoušejte dostat do auta!“

Lang se zastavil u tmavě modrého vozu a zatímco v jedné ruce držel pistoli, druhou již otvíral dveře. „A proč ne?“ volal. „Dnešní krásná noc je jako stvořená k malé projížďce.“

„Co to děláte?!“

„To snad vidíte,“ smál se agent. „Odjíždím.“

„Souhlasil jsi s obchodem. Nech tu dívku jít a jsi volný!“

„Jak mě chcete donutit?“ provokoval.

Nacpal Meg do auta, zamkl ji a pak sám rychle skočil dovnitř ze strany řidiče. Nastartoval, zařadil a zároveň pozoroval oba muže ve zpětném zrcátku. Vystřelili do vzduchu, ale Langa to nevyvedlo z rovnováhy, vyrazil, ani se nepokusil zpomalit.

Meg se udělalo špatně. Langovo počínání bylo stále záhadnější, už mu vůbec nerozuměla. Proč ji odváží? A kam? Slíbil mu snad za ni někdo víc? Nenápadně tlačila tělem do dveří a přemýšlela, co by se jí stalo , kdyby v téhle šílené rychlosti vyskočila.

„Nebuď blázen,“ řekl, aniž by na ni pohlédl. „Rozsekala by ses na kousky.“

„Proč to děláš?“ úpěla.

„Včas se to dozvíš. Teď buď hodná holčička, klidně seď a nikdo ti nezkřiví ani vlásek. Slibuju.“

„Steven tě zabije,“ věštila mu ledově.

„I to se může stát. Ale bude muset čekat ve frontě, zájemců bude asi víc, vzhledem k tomu, že jsem byl nucen jednat rychle a bez nich.“ Otočil se zpět a mumlal něco o silách NATO a chumlu mezinárodních agentů, které měli v patách.

„Pronásledují nás?“ usmívala se Meg zjevně potěšena. „Doufám, že ti prostřílejí pneumatiky, unesou tě a pak prodají do otroctví.“

Lang se chechtal. „Jste si opravdu jistá, dámo, že si chcete vzít Rykera? Jsem o dva roky mladší a mám tetičku, která by vás hýčkala jako dítě.“

„To ji tedy moc nepotěšíte, když skončíte ve vězení, vy lumpe!“ trumfovala Meg. Zavrtěl hlavou. „Jak si přejete, broučkové.“

„Pros…?“

Stlačil jí hlavu a sám uhnul kulce, která prolétla předním sklem a rozsypala ho po celém sedadle. Meg měla plný klín střepů.

„Pane Bože!“ zhrozila se.

„Chraňte si hlavu,“ křikl. „A nezmatkujte!“

Další kulka hvízdla kolem. Meg se instinktivně sklonila a v duchu ho posílala do pekel.

„To je vzrůšo! Co říkáte?“ ječel na ni v dešti střel a řevu motoru. Tmavé oči mu svítily, když kličkoval autem po silnici jako zajíc před svými pronásledovateli. „Bože, jak jsem šťastný, že jsem tajným agentem!“

Dívala se na něj ze svého úkrytu na podlaze a byla přesvědčená, že zešílel.

Pohvizdoval si melodii ze staré televizní show, a jezdil cik cak mez svištícími střelami.

„Teď se drž. Jedem!“

Pevně uchopil volant. Šlápl na brzdu, vůz udělal hodiny a pneumatiky zakvílely na obrubníku. Jeden skok a byli v protisměru za dělícím pásem. Kolem blikala modrá světla a sirény ječely jako ve filmu.

„Policie. Chlapci zlatí,“ vydechla Meg nadšeně. „Teď vás prošpikují olovem. Už se těším. Vaši hlavu nechám přimontovat na anténu a zbytek hodím krkavcům. A doufám…“ zírala na něj.

Sáhl po mikrofonu rádia v autě. „Dostali jste signál? Jsou tady. Tak se předveďte!“

Zastavil auto a Meg vykukujíc přes rozbitou palubní desku sledovala, jak tři policejní auta různých barev a označení přelétla dělící pruh a pustila se do pronásledování obou vozů, jejichž osádky ještě před chvílí zuřivě stíhaly Langa a ji.

„Tak a je to. Musíte uznat," začal a celý udýchaný se k ní obrátil, „že to bylo mnohem zajímavější, než nějaká stupidní hra v televizi. Vzrůšo, mrazení v zádech, co vám se mnou chybělo?"

Udělalo se jí zle. Chtěla mu něco odpovědět, ale nemohla. Sáhla po klice dveří, jejichž pojistku Lang v hodině dvanácté uvolnil, otevřela dveře, a vyzvrátila vše, co ten den snědla.

Podal jí kapesník a pokoušel se o lehce kajícný výraz. Meg se pohodlně opřela o sedadlo v policejním autě, které u nich zastavilo, zatímco jiný vůz již vezl chycené agresory do vazby.

„Měli by vás zavřít na samotku a vyhodit klíč," konstatoval policejní důstojník přísně a pohlédl na Langa. Meg dopíjela kávu, kterou jí přinesl. „Ubohé dítě."

„Už jsem vám vysvětloval, že jsem nemohl nic jiného dělat," vedl svou agent a bezstarostně si hověl na blatníku policejního

vozu. „Odposlouchával jsem je. Chtěli ji unést, nevíte, jak bych jim v tom asi zabránil? Tak jsem je oblafnul. Chvíli jsem jim rušil příjem a pak jsem je schválně nechal, aby slyšeli, že se ji chystám prodat. Spojil jsem se s vámi jen jednou, to když už jsme byli v autě, abyste aspoň věděli, o co jde. Na víc nebyl čas. Když jsem se rozhodl dostat ji pryč, byli už na cestě do domu.“

„Ale přesto. Neměl jste právo namířit na ni,“ zlobil se dál policista.

„Ale měl. Ta by to jinak nevzdala. Byla ochotná hádat se se mnou do rána. Když viděla zbraň, šla jako beránek. To je navíc přesvědčilo, že jsem opravdu rozhodnutý předat jim ji. Proto nestříleli. Cha. A pak už bylo pozdě.“

„Já ale trvám na tom…“

S výrazem člověka nesnesitelně trpícího sáhl Lang pro svou automatickou pistoli a hodil ji překvapenému důstojníkovi. „Tak se na ni podívej, prosím tě.“ Policista ji otočil, povzdechl a zakroutil nevěřícně hlavou. Vrátil ji Langovi, ten vyndal z kapsy chybějící zásobník, vsunul ho do rukojeti a zkompletovanou zbraň pak zastrčil do pouzdra pod paží.

„Vy jste ji neměl nabitou?“ užasla Meg.

„Správně,“ přikývl dotčeně. „A vy jste si myslela, že vás chci zpeněžit.“ Obrátil se k policistovi a pokračoval v líčení svých zážitků. „Nadávala mi do zrádců a přeběhlíků a těšila se, jak moje hlava bude zdobit vaši anténu.“

Policista se dusil smíchem.

„Já jsem přece nemohla vědět, že se mě pokoušíte zachránit,“ vysvětlovala omluvně Meg.

„Příště váš nechám na pospas, jen ať si vás zavřou do harému. Jistě vám obléknou něco hodně průsvitného!“

Důstojník to už nevydržel a radši je opustil.

„A víte, že by se mi to líbilo?“ ujišťovala Langa Meg. „V každém případě bych vypadala líp než vy!“

„To říkáte jenom proto, že jste ještě neviděla moje nohy. Přivádějí ženy k šílenství,“ pokračoval v popichování. „Desítky sexy časopisů prosí o mé fotografie.“

„Se zbraní nebo bez?“

„Žárlíte, protože sama žádnou nemáte. Takzvaná pistolní závist.“

Meg vyprskla. Lang byl skutečně nenapravitelný. „No tak dobře, omlouvám se, že jsem vás podezírala z nekalých úmyslů. Ale byl jste tak přesvědčivý, vůbec jsem nepoznala, že to na mě i na ně jenom hrajete.“

„Byla byste velmi překvapená, kolika divadelních spolků jsem členem,“ pokračoval s vrozenou skromností. „A… no nazdar. Teď mi pomáhej Pán Bůh!“

Vstala, aby zjistila, co ho tak vyděsilo. Přijížděla k nim velká černá limuzína a Meg se rozbušilo srdce. Z auta vyskočil Steven, celý bledý a pospíchal rovnou k nim. V běhu uštědřil Langovi úder, který s mladším mužem pořádně zacloumal, přestože podobnou reakci očekával.

„Je v pořádku,“ řekl a pomalu se narovnával. „Až vychladneš, tak ti to vysvětlím.“

„Vysvětluj to radši někde, kam nedosáhnu,“ radil mu Steven s hrozivým výrazem.

Za Rykerem přicházel rozzuřený Wayne. „Neříkal jsem ti to?“ soptil. „Ty idiote! Zakázal jsem ti sólo akce, nebo ne?“

„Kdybych ji neodtáh já, udělali by to oni,“ teď už se vztekal i Lang. „Co jsem měl podle tebe dělat, ty chytráku? Zavolat si z jejich auta posilu a nechat se hodit do řeky?“

„Nic by se ti nestalo. Ale zašpinil bys vodu a otrávil ryby, to je pravda.“

Steven se zastavil až u Meg. „Jak ti **je?“** ptal se starostlivě.

„Dobře. Díky Langovi. I když zpočátku jsem mu moc vděčná nebyla,“ přiznala se a kývla směrem ke zbytkům auta, ve kterém ji zachránil. Pohled na trosky se Stevenem pořádně zacvičil. Objal ji a pevně si ji k sobě přitiskl, zatímco hlavou se mu honily šílené představy, co všechno se mohlo přihodit. Znovu cítil tu hrůzu, která se ho zmocnila v okamžiku, kdy mu Wayne sdělil, co právě ohlásila městská policie.

„Ach Meg, ještě že to dopadlo aspoň takhle. Nevím, ale asi bych se zbláznil, kdybych tě teď ztratil,“ podařilo se mu konečně promluvit.

Držela se rukama jeho pasu a byla šťastná. Věděla naprosto jistě, že se o ni bál a teď už netoužila po ničem, jen zůstat v jeho náruči, kde se cítila tak bezpečně. Nevnímala červená a modrá světla blikající všude kolem, ani šum hlasů doléhající sem z dálky. Bylo jí neskonale blaze a sladký pocit radosti ze vzájemné lásky jí dal zapomenout na všechen prožitý strach.

„Bylo by asi lepší, kdybyste ji dopravil domů, pane,“ upozornil ho taktně policejní důstojník. „Akce skončila a žádné nebezpečí už nehrozí.“

„Cože? Ano, už jdeme, děkuji vám,“ vzpamatoval se Steven a odvedl Meg k čekající limuzíně.

„Co bude s Langem?“ zeptala se ho. „A jeho přítelem Waynem? Nebudou chtít jet s tebou?“

„Můžou použít služební vůz. Anebo si něco stopnout,“ odpověděl. „Zvláště Lang!“ dodal.

„A co Dafné?“

„Poslyš, Meg. Teď tě vezu domů a nikdo jiný mě nezajímá. Ani trochu, jasný?“

„Ale na Davida se tě můžu zeptat?“ hlesla nesměle.

Přikývl. „Měl by být doma. Nechtěl jsem ho děsit, takže asi nic neví.“

Řidič nastartoval a Meg okamžitě vklouzla Stevenovi do klína. Nevycházel z údivu.

„A jak si teď zapneš bezpečnostní pás?“ napomínal ji.

„Stevene, vždyť jsem právě o vlásek unikla smrti,“ šeptala mu s ústy na jeho krku. „Nech si mě tady u sebe.“

Už neprotestoval. Jeli mlčky celou cestu domů, tulíc se k sobě jako malé děti.

David střídavě bledl a červenal, když mu vyprávěli, co všechno se stalo. „Ale jak vůbec mohli vědět, že jsi tady sama?“

„Vždyť odposlouchávají celý dům,“ vysvětlovala mu Meg. „Lang měl nějakou rušičku, nebo co to bylo.“

„Aha, jednou mi to vysvětlovali, nějak tím zničí jejich štěnice a sám se napíchne na jejich příjem,“ kýval David. „Hned jsem si myslel, že to je ono, když jsem to tu našel. Ale nepodařilo se mi zjistit, co se tady dělo.“

„Mrzí mě to,“ omlouval se Steven. „Ale vypadl jsem hned, co mi dal Wayne zprávu. A taky jsem tě nechtěl děsit, sám jsem měl dost.“ Vtom si uvědomil, že ještě někdo další čeká na jeho informace o posledních rušných hodinách. „Musím zavolat Dafné a říct jí, kde jsme.“

Meg sklopila oči. Slyšela, jak zvedl sluchátko, a rozhodla se, že se půjde převléci. Ze sukně i z vlasů jí ještě pořád padaly střípky skla. „To zas byla noc,“ povzdechla si.

„No, to si umím představit. Ale Meg, ty kulháš,“ polekal se David.

„To nic není. Dnes je to jen o něco horší, protože jsem celý den na nohou,“ uklidňovala ho a pokusila se o úsměv. „Víš, ono se mi to moc nelepší, Davide. Vlastně vůbec ne.“

Díval se za ní a trápil se s ní. Steven domluvil a otočil se k němu.

„Nějak se nám to vymyká z ruky. Meg chodí celá bledá, vypadá jak duch. A ten prokletý Lang ji málem zabil," konstatoval otráveně.

„A co kdyby ji odsud nedostal, Stevene? Co by bylo potom?"

„Pane Bože, nechci na to ani pomyslet." Steven se zamračil a zlostně sevřel obě ruce v pěst.

„Pojď, dáme si kafe." Navrhl David, aby prolomil tu dusnou atmosféru, která vládla v domě.

„To by nám bodlo," souhlasil Steven. „ Ahmeda hlídají jak v pevnosti Fort Knox a tady zatím..Jdu se na ni podívat, myslím, že jí nebylo moc dobře."

„Ani se nedivím. Ten kotník jí taky dává zabrat." David se podíval Stevenovi do očí. „Už si asi nezatančí. Nikdy. Víš to, viď?"

Steven přikývl. „Jasně. Proč myslíš, že je ochotná se za mě provdat?" dodal cynicky. „Oba víme, že kdyby si mohla vybrat, balet vždycky vyhraje."

„To bylo tenkrát, Stevene. Nezapomeň, že tvůj otec i naše máti byli zásadně proti vašemu

sňatku,“ upozorňoval ho David. „To je pravda, ale…“

„Žádné ale. Meg byla mladá. Nezkušená a velmi vystrašená. Už se ti svěřila proč?“

„Ale ano. Povídala mi tu svou pohádku o strachu z těhotenství.“

„Stevene, to nebyl obyčejný strach, ona byla vážně k smrti vyděšená.“ David se nadechl a rozhodl se pokračovat až do konce. „Meg byla navštívit naši sestru zrovna tenkrát, když je uvěznila sněhová bouře. Byla u toho, když zemřela při porodu. Chápeš? Jako desetileté dítě byla při tom, bezmocně přihlížela a pomoci nemohla.“

Steven zůstal stát jako opařený. „Ona tam byla? Proč mi to neřekla?“

„Dodnes o tom nechce mluvit. Těžce ji to poznamenalo. Ty jsi byl tenkrát na koleji. A my jsme se té bolestné vzpomínce vždycky vyhýbali.“

Ubohá Meg. Teprve teď Steven všechno pochopil. Tolik neštěstí a hrůzy zažila, tolik se bála a tak málo porozumění u něho našla. Cítil se velmi provinile.

David četl jeho myšlenky. „Běž za ní. Já zatím udělám kafe,“ řekl tiše a povzbudivě ho poplácal po rameni.

Steven vstoupil do koupelny, zrovna když Meg vylézala ze sprchy.

Lekla se a zakryla se ručníkem.

„Ty se umíš hezky stydět," pochválil ji a přistoupil blíž, „ale vždyť já už vím, jak vypadáš nahatá, tak se mi neschovávej."

„No ale, já bych…"

Pomaloučku jí vzal ručník a s potěšením si ji prohlížel. „Taková malá hezká holčička," konejšil ji tichým hlasem. „Jsem z tebe jako opilý."

„Stevene," zaprosila a natáhla se po ručníku. „Vždyť je dole David a všude kolem jsou ukryté štěnice. Určitě nás někdo pozoruje!"

„Ale jdi. Přeci nebudou odposlouchávat koupelnu," uklidňoval ji.

„No jen aby."

Došel až k ní a Meg se schoulila do jeho náruče. „Je to tak lepší? Schovám si tě před všetečnými pohledy."

Sklonil se k polibku. Jeho rty se lehce dotkly jejích.

„Voníš po mentolu," šeptal. „To je zubní pasta."

„Nevěřím, to musím prozkoumat," smál se a nutil ji otevřít pusu.

Líbal ji trpělivě, až sevření jejích bránících se úst povolilo a slábl pomalu i odpor, který zpočátku kladlo její tělo. A zatímco Stevenův jazyk vychutnával voňavé okouzlení, jeho ruce něžně hladily teplou, jemnou pleť jejích ňader.

„Chci tě," vydechl a přitiskl její boky ke svým. „Pojď, pomilujem se zase tady na koberci," prosil.

Meg se chvěla. Cítila, že beznadějně podléhá vzrušení, které v ní jeho polibky a doteky vyvolávaly. Ale v jejím podvědomí se ještě ozývaly poplašné signály a bojovala se svojí i jeho žádostivostí. „Vždyť je dole David."

„Tvůj bratříček není malé dítě a my už máme dávno po zásnubách. Dokonce po druhých. Tak by to snad mohl pochopit?" vztekal se.

„Stevene," uklidňovala ho.

Znovu ji políbil, hladově a dlouze, až sama Meg pochybovala, že se chce dál bránit.

„Ale na druhou stranu je pravda," prohlásil náhle, „že koberec není tím nejpohodlnějším místem. Chci tě už konečně milovat v chladivých, čistých povlacích, Meg."

„Já tebe taky," přiznala stydlivě a ovinula mu paže kolem krku. Blonďaté vlasy měla

sepnuté a několik uvolněných pramínků ještě zdůraznilo nach jejích tváří.

„Máš mě ráda?“ zeptal se svým příjemným, hlubokým hlasem.

„Nikdy jsem tě nepřestala milovat,“ přisvědčila. „Ale ty a Dafné…!“

„Já s ní přece nespím,“ rozhodl se ukončit její trápení.

Tak proto asi potřebuješ mě, pomyslela si hořce, ale vzápětí tu hloupou myšlenku zaplašila. Jen se jí dotkl, tak ztrácel nad sebou vládu a Meg byla nejen příliš slabá, aby se mu ubránila, byla navíc sama nemocná touhou po něm, po jeho těle.

„Stevene, já tady vážně nemůžu.“

„Prosím tě proč?“

„Pořád myslím na to, že je dole David a třeba nás čeká.“

Měla pravdu. Steven si to uvědomoval, ale při pohledu na její dokonalou postavu na to ochotně zapomínal. Zdála se mu být nejkrásnější na celém světě.

„Proč jsi mi nikdy neřekla celou pravdu?“ otázal se nečekaně.

Meg se na něj nechápavě podívala.

„O tobě a tvé sestře. Že jsi byla u toho, když zemřela.“ Zamračila se. Nerada vzpomínala na události, které ji tak bolestně

zasáhly. Smrt její sestry, po letech pak Steven a jeho brutální vášeň, Dafné, odříkání a balet…

„Myslíš, že bych to nechápal?“ naléhal na ni, posadil ji na zem a sám si sedl těsně vedle ní.

„Tenkrát jsi o to vůbec nestál. Chtěl jsi jen mé tělo a nezajímalo tě, co cítím já. Moje zděšení sis vysvětlil docela jednoduše a řekl jsi mi, ať zmizím z tvého života. Myslíš, že jsem pak měla chuť vyprávět ti zážitky z dětství? Styděla jsem se a zároveň jsem se tě bála. Neměla jsem takový jednoduchý lék na rány jako ty jsi měl Dafné.“

„Pořád ta Dafné,“ Steven sklonil hlavu. „Vážně s ní nic nemám, ani jsem nikdy neměl. Měsíc jsem se tě ani nedotknul, pořád jsem čekal. Pak jsem se prostě neovládl. To mi vydrželo, jak vidíš,“ konstatoval se smíchem.

„Ty mluvíš o sexu, já o duši,“ vrtěla Meg hlavou. „Nechrne toho.“

„Nemůžeme přestat. Budeme spolu žít, musíme mít ve všem jasno,“ trval Steven na svém.

„Skutečně? Dobrá. Říkal jsi jednou, že bys chtěl mít dítě. Ještě pořád to platí?“ zeptala se otevřeně.

„Jistě. Nemám s nimi sice žádné zkušenosti, ale být rodičem, to se člověk musí naučit. A co ty, Meg. Líbilo by se ti být maminkou?“

„A jak. Já mám děti moc ráda,“ odpověděla tiše.

„No je pravda, že když jsem se s tebou poprvé miloval, tak jsem na to ani nepomyslel,“ přiznal se Steven, „ale čím víc o tom uvažuji, tím víc se mi to zamlouvá.“ Pokýval hlavou. „Víš co mě napadlo? Jaké to asi bude, když budeme oba vědět, že spolu spíme právě proto, abychom měli miminko?“ sáhl na její ploché břicho a s očima upřenýma na její rty čekal na odpověď.

Meg ten pohled dobře znala. Vyvolával v ní příjemné mrazení, kterému se tak ráda bránila a se stejnou radostí mu podléhala. Věděla, že by stačilo jen kývnout a Steven by byl ochoten své teoretické úvahy okamžitě vyzkoušet v praxi.

„To bude asi velmi vzrušující,“ zašeptala jen.

Vzal její ruku a přiložil ji tam, kde mohla nejlépe poznat následek svých slov.

„K čertu s tvým bratrem,“ zlobil se. „Mám na tebe chuť, zrovna teď a zrovna tady!“

Nechala se líbat a její touha rostla s každým dotykem jeho rtů, jimiž postupně ochutnával každičký centimetr jejího chvějícího se těla.

„Nemůžeme, nemůžeme,“ vzdychala zoufale.

„Já vím. Pane Bože, Meg, kdybys jen věděla, jak po tobě prahnu,“ zaúpěl, zvedl se a pomohl jí vstát. „Potřebuju tě, už tě nikdy nesmím ztratit,“ šeptal jí do ucha a tiskl ji k sobě.

„Chceš riskovat, že přijde sem za námi…?“

„Ne,to ne,“ ubezpečil ji. „Jen se nemůžu dočkat, až budeme mít celou noc pro sebe a nebudu se muset na nic a na nikoho ohlížet. Už nikdy spěch a nepohodlí jako minule. Máme čas a taky máme co dohánět.“

Zmobilizoval všechnu sílu, která v něm zbyla. „Jdu dolů. Dám si s Davidem kafe a ty se budeš moci konečně obléknout,“ řekl a otočil se k východu.

„Mrzí mě to, Meg.“ Díval se na ni malou a zranitelnou. „Chtěl jsem se s tebou opravdu milovat, ne jenom uspokojit svůj **sexuální** pud,“ pronesl tiše se sklopenou hlavou. „Mrzelo by mě, kdyby sis to vysvětlila jinak.“

Sáhl na kliku, ale pak se znovu otočil. „Chci tě celou – tvé tělo i tvou duši. A za

všechno, čím jsem ti kdy ublížil, se omlouvám. Slibuji, jestli ještě nejsi těhotná, nebudu naléhat. Všechno si pořádně a v klidu rozmyslíme.“

„Nemám co si rozmýšlet,“ odpověděla dojatě. „Ale jestli na tom trváš…“

Zavřel oči. Nával štěstí zbarvil jeho lícní kosti. „Pospíchej, čekám tě dole,“ řekl jen a rychle odešel.

„Budu tam za chvilku,“ slíbila Meg. V tu chvíli věděla, že může jednou pro vždy zapomenout na hrůzy dnešní noci i na všechny předcházející. Byla si jistá, že s ním bude nejšťastnější ženou pod sluncem.

DESÁTÁ KAPITOLA

Meg se však hluboce mýlila, když předpokládala, že vyznáním lásky a pohledem do očí se změní celý svět a všechny potíže hned zmizí. Steven se při kávě uklidnil a za

chvilku se zvedl k odchodu. Šla ho vyprovodit ke dveřím, zatímco David se taktně odebral do kuchyně.

„Vezmeme se hned, jak tohle všechno skončí," řekl Steven. „Co nejrychleji vše zařídím."

„Dobře," souhlasila.

Hrál si s pramínkem jejích blonďatých vlasů a vyhýbal se jejímu pohledu. „Dafné není vůbec tím, co sis vždy myslela. Vlastně spousta lidí je něčím úplně jiným, než vypadají. Už brzy ti budu moci všechno povědět." Zvedl oči. „Neboj se a důvěřuj mi, Meg."

Karneval končí, pomyslela si, nastal čas k odložení masek. Snad se zároveň s tím vytratí všechny pochybnosti a trápení.

„Mám tě moc ráda, Stevene," promluvila konečně. „Ale už mě unavuje pořád o tebe bojovat a trápit se. Spokojím se s tím, co mi dáš, víc nechci."

„To si snad ani nezasloužím," přiznal. „To je sice pravda, ale nic s tím nenadělám."
Přitiskla se k němu a políbila ho. „Moc mě mrzí, že jsme nebyli dnes večer sami," šeptala. „Moc jsem si to přála."

„Vždyť já taky," vzdychl. „Je pro mě těžší a těžší pořád někam odcházet."

„Jen k Dafné chodíš pořád docela rád,“ poznamenala jedovatě.

„Dopřej mi čas.“

Pokývala hlavou. „Co mi jiného zbývá?“ Stoupla si tak, že se ústy dotýkal jejího čela. „Miluji tě,“ řekla.

Tiskl ji k sobě se smíšenými pocity. Cítil, že mu úplně nevěří, ale doufal, že mluví pravdu, když tvrdí, že ho má ráda. Nejradši by zůstal a všechno jí řekl. „Uvidíme se zítra,“ přerušil své úvahy. „Langovi bych doporučil odebrat se na dovolenou, nejlépe na Měsíc.“

„Neubližuj mu,“ snažila se Meg tlumit jeho zlobu. „Opravdu mě zachránil.“

„Já vím dobře, co udělal,“ brumlal si pro sebe a oči mu svítily touhou po pomstě. „Možná ho dají Ahmedovi jako dárek na rozloučenou.“

„Ahmed už odjíždí?“ divila se. „Myslela jsem, že bude ve Washingtonu?“

Steven se nadechl k odpovědi, ale vzápětí si.to rozmyslel. „Za dva za tři dny se všechno dozvíš. Vše se blíží k brzkému rozuzlení, zvláště když to Lang tak uspěchal. Nevadí, hlavně že jsi v pořádku.“

„To jsem vždycky, když jsem s tebou.“

„Opravdu?“ otázal se chraptivě. „To se divím.“

Meg se na něj usmála. „Dobrou noc, Stevene.“

Strčil si ruce do kapes a dlouze se na ni zádíval. „Za jiných okolností to mohla být úžasná noc,“ poznamenal. „Jsi krásná Meg a nejen svým vzhledem. Nechápu, jak jsem tě mohl nechat odejít.“

„Asi ti něco scházelo, třeba pocit jistoty a bezpečí. Zdá se mi, že ani dnes nejsi tak úplně přesvědčen, nebo ano?“

„Toužila jsi po velké slávě,“ připomenul jí.

„Byla jsem opravdu víc než hloupá,“ přiznala se. „Vlastně jsem o tobě nic nevěděla, byla jsem mladá a pošetilá a hlavně jsem neviděla, jak se lidé kolem nás přetvařovali a říkali něco úplně jiného, než si ve skutečnosti mysleli. Ty ses bál potíží. Možná že jsem se jich podvědomě obávala také a že jsem vlastně utekla do bezpečí, i když jen zdánlivého.“

„Nebyla jsi sama,“ vzpomínal s očima zúženýma zlostí. „Ale dnes už není čas, nemůžeme váhat z pouhé obavy, že bychom se mohli do něčeho zaplést.“

„Zvlášť, když jsme v tom až po uši,“ řekla se smíchem.

„A po všech stránkách,“ souhlasil a významně pohlédl na její bříško.

„Před čtyřmi lety jsem se toho bála, dnes je to mým největším přáním," pronesla Meg tiše s očima upřenýma na podlahu.

Prstem jí nadzvedl bradu a zpříma na ni pohlédl. „To by ale znamenalo naprostý konec tvé kariéry. I kdyby se ti nakonec ten kotník uzdravil. Nemohla bys přece brát si s sebou dítě do New Yorku na zkoušky a představení. Nebo si myslíš, že bys ho mohla vychovávat z té dálky?" Steven si dodal odvahy a zeptal se na to, co ho již dlouho sužovalo a čemu se s úzkostí **vyhýbal.** Teď s napětím čekal na její odpověď. Věděl, že přišel okamžik pravdy a že teprve nyní se raz hodné o jejich další budoucnosti.

„Víš," začala nesměle, „myslela jsem, že bych učila balet, tady ve Wichitě. Je to věc, kterou velmi dobře znám a umím, navíc žijí tady i dvě bývalé baletky, teď už v penzi, u kterých jsem kdysi začínala já. Potřebuji jen sehnat úvěr u banky a nějaký volný sál."

Stevenovi se štěstím zatočila hlava. „Meg," vydechl a políbil ji tak vášnivě, jako nikdy před tím. Veškeré obavy, které ho až doposud trápily, byly náhle pryč a místo nich se mu v srdci usídlil nekonečný pocit štěstí.

Meg jeho reakce ohromila, vůbec tomu nerozuměla. Stevenovi zářily oči a z jeho

obličeje čišelo štěstí a optimismus. Ani ve snu by ji nenapadlo, že bude jejím dávným nápadem tak nadšen.

„Při hledání nějakého vhodného prostoru ti samozřejmě pomůžu," nabídl se. „Stejně tak se zajištěním financí. Postarám se ti o úvěr s co nej-nižšími úroky. A zbytek už bude na tobě a tvých nápadech."

„Jsi zlatý, Stevene. Vůbec jsem nedoufala, že bys měl z mého projektu radost."

Smál se. Nadzvedl ji a přitiskl na sebe. Byla lehounká jako pírko. „A co Broadway a její divadla? Nebudeš chřadnout steskem po nich?"

„Když budu dělat to, co mě baví a zároveň budu s tebou, tak určitě ne. Udělal jsi mi takovou radost, ani nevíš jakou," šeptala mu nadšeně do ucha.

„Nápodobně, slečno," řekl šťastně.

Ovinula mu ruce kolem krku. „Polib mě," pronesla váhavě. „Ať se nám splní všechno, co jsme si naplánovali."

Ani nečekala, až si to Steven rozmyslí a sama si našla jeho ústa. Už ji nemusel přemlouvat a zápasit s obvyklým zarputilým sevřením. Naopak. Jakoby z něj chtěla nasát sílu a životní energii, vychutnávala doteky jeho rtů a jazyka a nechala se unášet na vlnách

rozkoše, kterou jí působily. Steven byl na tom stejně. Překvapen její nečekanou vášní, zapomněl na všechno kolem a vnímal jen omamnou vůni Megiiny pleti a narůstající žár jejich těl.

V hale zvonil telefon, ale oba byli příliš zaujati sami sebou, než aby ho slyšeli.

Teprve diskrétní zakašlání Stevena vzpamatovalo. Podíval se Meg přes rameno.

„Právě volal tvůj přítel Lang," oznámil mu škodolibě David a nasadil zarmoucený výraz. „Říkal, že je tady skrytá kamera a že se právě s ostatními agenty hádá o filmová práva."

Steven postavil Meg na zem a pohlédl na strop. „Jdi se vycpat, Langu!" křikl.

Meg si stoupla vedle něj a se smíchem mluvila směrem k místu, kde se domnívala, že je očko umístěno. „On je opravdu nenapravitelný. Jednou uslyšíme, že někomu došla trpělivost a pověsil ho na hořící lano nad rybník plný piraněk."

„Nemohla bys jim poskytnout ještě několik podobných nápadů?" zajímal se živě Steven.

„Pochybuji, že ještě existuje něco, co by už nevyzkoušeli. Myslím, že služba s ním je pěkně vycvičila. Mám pravdu, Langu?" **mrkla** Ubal i na strop.

Steven ještě něco nespokojeně zabručel, li i mo Meg políbil a rychle odcházel.

Druhý den ráno to v úřadě hučelo jako v úle. Každý se chtěl dozvědět co nejvíc o divoké honičce a zajetí nepřátelských agentů. Dafné to pravděpodobně vyprávěla nejméně polovině zaměstnanců, protože Steven si všiml významných pohledů všude tam, kam vstoupil.

Ahmed se dostavil o něco později v doprovodu svých tělesných strážců. Byl pobledlý a vypadal trochu přetažený, ale usmíval se.

Dafné se nadechla k otázce, ale pak si to rozmyslela, nechala je samotné v Stevenově kanceláři a potichu za sebou zavřela dveře.

„Jak je Meg?“ zeptal se Ahmed starostlivě.

„Zvládla to docela dobře. A samozřejmě ani trochu tím nezmoudřela,“ povzdechl si Steven. Opřel se pohodlně ve své židli a položil si nohy na stůl. „Zato já se chystám promluvit si s Langovými nadřízenými. Při troše štěstí bude moci na Aljašce odposlouchávat lední medvědy.“

Ahmed se usmál. „Zaslechl jsem, že někdo nabízel lidem z ochranky nějaké krmení pro ryby a žhavou oprátku či co.“

„To taky nebyl špatný nápad,“ souhlasil Steven. „A jaká je situace ve vaší zemi?“

Ahmed usedl do kožené lenošky a elegantně si přehodil nohu přes nohu. Hlavu měl hrdě zvednutou a oči mu jiskřily zvláštním, lehce arogantním svitem. Choval se velmi důstojně a sebevědomě a celá jeho osobnost působila majestátním, vznešeným dojmem.

„Ah, příteli, to by bylo na dlouhé vyprávění," řekl. „Ale abych to zkrátil, včera zadržení atentátníci byli skutečně jedním článkem dlouhého řetězu. Myslím, že se od nich mnohé dozvíme." Ahmedův nemilosrdný pohled byl dostatečně výmluvný.

Stevenovi přejel mráz po zádech. Přestože byli již léta přáteli, někde hluboko uvnitř cítil znepokojení. Ahmed sice nebyl muslim, ale v žilách mu kolovala horká arabská krev. A jeho touha po pomstě neznala hranic. Nebylo radno ho provokovat.

„Kdy odjíždíš domů?"

Ahmed pokrčil rameny.

„Čím dřív tím líp. Možná ještě dnes, když to jen trochu půjde." Z jeho černých očí zbyly jen úzké štěrbinky. „Nerad bych vás vystavil dalšímu nebezpečí. Doufám, že ty i Meg s Davidem chápete, že to, co se stalo, nebyla moje práce."

„To je přece jasné."

„Už jsi řekl Meg…?“ z opatrnosti ani nedopověděl.

„Ne. Čím méně ví, tím menší nebezpečí jí hrozí,“ odpověděl Steven. „Alespoň zatím.“

Ahmed souhlasně kýval hlavou. „Je báječná, naše malá Meg. Věř mi, kdyby nepatřila zrovna tobě, velice snadno bych pro ni ztratil srdce,“ přiznal.

„Dovoluji si tě pozvat na naši svatbu,“ usmál se šťastně Stevčn. „To by pro mě byla nevýslovná čest. Obávám se však, že to bude příliš brzy od pokusu o převrat a další cesta by byla velkým rizikem.“

„Chápu.“

„Přeji vám oběma všechno nejlepší, Stevene. A děkuji za všechno, co jsi udělal pro můj národ a pro mě osobně. Těším se na další podobné obchody. Myslím, že s vaší pomocí se mojí zemi podaří zařadit se mezi vyspělé státy a snížit tak nebezpečí zahraniční invaze.“

Steven byl zamyšlený. „Dávej na sebe pozor, Ahmede,“ řekl. „I když jsou viníci ve vazbě, měl bys být velmi opatrný a krýt si záda.“

„Už se na tom pracuje,“ ubezpečil ho Arab a vstal, Vysoký, urostlý, v šedém obleku, potřásl Stevenovi rukou. „Opatruj se a vyřiď

srdečné pozdravy tvé líbezné Meg a jejímu milému bratrovi.“

„Bude jí velmi líto, že neměla možnost se s tebou rozloučit,“ prohlásil Steven.

„Určitě se ještě uvidíme, je to i mé přání,“ ujistil ho Ahmed přátelsky.

Steven ho vyprovodil ven. V místnosti, do které vešli, byla umístěna kopírka. Právě u ní seděla štíhlá tmavovlasá dívka a množila nějaké informace napsané těsnopisem. Když je spatřila, rychle odvrátila zrak.

V tom okamžiku k nim přispěchala Dafné a upozornila Stevena, že má telefon.

„Musím jít. Přeji ti šťastnou cestu. Spojím se s tebou, až s tím trochu pohnou v parlamentu.“

„Dobře.“

Znovu si potřásli rukama a Steven se vrátil do své kanceláře vzít si hovor. Dafné koktala ve snaze zabránit skandálu, neboť Ahmedovy černé oči upřené na Briannu nevěstily nic dobrého. Jenže Steven dohovořil a zazvonil na ni. S nešťastným výrazem šla zjistit, co potřebuje.

Ahmed přistoupil před dívku a nenávistně si ji změřil. „Byla jste na mě drzá,“ prohlásil kategoricky. „Nemáte správnou výchovu a

způsoby, naopak máte sklony k chování řeznického psa.“

Opovržlivě na něho pohlédla. „Nebyl jste právě na odchodu,pane?“

„Ovšemže byl. Rád se vracím do země, v níž ženy vědí, kde je jejich místo!“

Zvedla se a obešla svůj stůl, takže stála přímo před Arabem a sebevědomě vydržela jeho zlý pohled. Tmavě modrý kostým a bílá blůzka velmi dobře ladily s její světlou pletí a velkýma modrýma očima. Zničehonic padla na kolena a s dlaní pravé ruky přiloženou na čele se mu klaněla a zesměšňovala tak jeho orientální zvyky, čímž ohromně pobavila ostatní ženy v oddělení.

„Jak se opovažujete…!“ zařval.

Brianna oddaně vzhlédla. „Ale pane, copak to není ta pokora, kterou vyžadujete od svých krajanek?“ zeptala se nevinně. „Nikdy bych si neodpustila, kdybych vás měla ve své nevědomosti ještě někdy urazit. Oh, pohleďte, jaký odporný brouk vám kazí dokonalý lesk vašich střevíců! Dovolte mi, pane, zbavit vás toho nízkého tvora!“

Popadla tlustý časopis z přihrádky vedle svého stolu a vší silou ho udeřila přes botu.

Nadával v arabštině a nejméně dalších dvou nesrozumitelných jazycích, v obličeji brunátný zlostí.

„Proboha, přestaň, Brianno!“, sípala Dafné, ve snaze co nejrychleji k nim doběhnout.

Ahmed se jen ztěží ovládal. Nepohnul se ani o píď a rozechvělý čekal, co bude následovat. Brianna si konečně všimla zuřivých pohybů své kolegyně, zvedla se a zmizela na toaletě.

„V mé zemi…“ začal Ahmed a prstem ukazoval na odcházející Briannu.

„Já vám rozumím, ale ona je úplně bezvýznamná osoba,“ uklidňovala ho Dafné. „Pouhá muší skvrna hodná jen přehlédnutí a okamžitého vymazání z vašeho života. Opravdu.“

„Chová se primitivně jako barbaři!“ zuřil.

Dafné se kousla do jazyka a upjatě se usmála. „Abyste nezmeškal odlet.“

Zhluboka dýchal, dokud mu tváře nezbledly a křečovitě sevřené čelisti nepovolily. Ale rozčilení ještě zcela nevyprchalo. „Bude potrestána!“ prohlásil a neznělo to jako otázka, ale nekompromisní rozkaz.

„Samozřejmě, bude,“ ujistila ho Dafné s rukama zkříženýma za zády. „Spolehněte se, pane!“

Ahmed se pomalu uklidňoval. Zaklonil hlavu a našpulil ústa. „Měsíc samovazby o chlebu a vodě. To by ji možná trošku zlomilo.“ Nařídil jí. „I když by to bylo smutné, zničit takovou rozkošnou, divokou osůbku, nemyslíte?“

„To tedy myslím,“ souhlasila překvapená Dafné.

Kýval, jakoby si v hlavě všechno srovnával. „Ve vaší zemi jsem poznal několik zvláštních lidí, *mademoiselle,*“ řekl náhle. „Tajné agenty sršící vtipem, sekretářky s nezvládnutelným temperamentem…“

„Je to velmi zajímavá země, že?“

„Záhadná,“ opravil ji. „Tahle,“ řekl a kývl ke dveřím, za kterými Brianna zmizela. „Je vdaná?“

„Ne,“ odpověděla Dafné. „Má jen mladšího, těžce nemocného bratra. Je v bezvědomí v soukromém sanatoriu. Nikoho jiného už nemá.“

Překvapilo ho to. „Vůbec nikoho?“

Zavrtěla hlavou. „Jenom Teda.“

„Kolik je tomu… Tedovi?“

„Deset,“ řekla smutně. „Její rodiče zahynuli při automobilové nehodě. Ted přežil s těžkým zraněním a od té doby se neprobral. Nedávají mu naději. Ale Brianna za ním přesto denně chodí, sedí u jeho lůžka a mluví k němu.“

Ahmedův výraz zjihl. „Žena plná soucitu, oddanosti a odvahy. Vzácná perla, opravdu.“

Zvonek je vyrušil. Dafné se vzdálila a k Ahmedovi se opět připojil Steven.

O něco později už Steven spolu s Dafné a oběma zachmuřenými americkými agenty odvezli Ahmeda na letiště k připravenému vládnímu speciálu.

„Bezpečný let,“ popřál mu Steven.

„Ten bohužel nemohu ovlivnit,“ bručel Arab při pohledu na množství ochránců v uniformách, střežící cestu k letadlu. „Mockrát vám děkuji za vaši pomoc,“ obrátil se k příslušníkům CIA a Dafné, stojící v těsné blízkosti světlovlasého muže.

„Bylo nám potěšením. Jsme vám kdykoliv k službám,“ poděkoval Wayne. Lang se na něho ušklíbl. „Stačí se nám den předem ohlásit a přikryjeme vás jak neprodyšná peřina.“

„A každý váš pohyb budeme sledovat skrytou kamerou,“ doplnil pohotově Steven.

„Co na to můžu říct?“ Lang zvedl ruce a hned je nechal klesnout. „Jsem prostě špion. A platí mě za sledování lidí. Každý se nějak živí.“ Otočil se na Ahmeda a významně zvedl obočí. „To byste nevěřil, co všechno díky té schované věcičce člověk nevidí. Třeba včera v noci, například…“

Steven vykročil s hrozivým výrazem a už už se nadechoval.

Ale Lang se odvrátil a klidně pokračoval. „Pozorovali jsme jednoho bohatýho chlápka, co děsně rád hraje videohry,“ posměšně mrkl na Stevena.., Vždycky když vyhrál, celej se svlíknul a pomazal se ovocným rosolem.“

„To snad není možný,“ začal Steven.

Lang v sebeobraně couval. „Já se polepším, opravdu. Pozvu tu malou brunetku ven a uvidíme, jestli mě nepraští. Je báječná, no řekněte? Slyšel jsem, že se ráda strefuje do cizinců. Ještěže jsem domácí.“

Ahmed šlehl po Langovi pohledem a Steven se ve snaze předejít nepříjemnostem obrátil k Arabovi. „Bude lepší nastoupit na palubu. Zůstaneme ve spojení.“

Ahmed se vzpamatoval a pokrčil ,rameny. „Máš pravdu. *Au revoir*, příteli.“

Zamával a otočil se k letadlu, následován v bezpečné vzdálenosti svým doprovodem, který mu kryl záda.

„Opravdu královské, že?“ uznal Lang zdráhavě. „Škoda, že odlétá,“ culil se na Stevena. „Ale vy se teď konečně můžete oženit s dívkou vašich snů. Obdivoval jsem její temperament.“

„Správně,“ odvětil Steven. „Vezmu si ji. A vám doporučuji, abyste příště, až vás opět napadne vyzkoušet na mě skrytou kameru, nechal raději víčko na objektivu. Jasný?“

„Ano, pane,“ salutoval Lang. „Mám to potěšení sdělit vám, že od této chvíle nejste pod naším dohledem. Ale kdyby vás zajímaly výsledky našeho včerejšího hlasování, jsme toho názoru, že Valentino je ve srovnání s vámi úplná nula.“ Zvedl ruku na pozdrav a rychle se vzdálil. Za chvilku za ním odešel i Wayne a Dafné se Stevenem osaměli.

„Opravdu se za něho provdáš?“ zeptal se jí, když kráčeli k východu z letiště.

„Jen co zařídíme obřad. A co ty a Meg?“

„Musím jí teď vysvětlit spoustu věcí,“ pokyvoval hlavou Steven. „Ale snad to pochopí.“

„Je sladká, Stevene. Jsi šťastný muž.“

„Nejsem si tak jist.“

Steven nechal Dafné v kanceláři samotnou a vydal se vyřídit si své soukromé záležitosti. Jako první měl v plánu říci Meg pravdu.

Ležela na gauči a studovala částky, které jí navrhla banka, v níž byla konzultovat své plány. Steven přijel po staré cestě a vstoupil bez klepání zadními dveřmi. Stál nad ní, v obličeji zřejmou úlevu.

„Je po všem," řekl jí. „Ahmed je v letadle na cestě domů a naši milí agenti CIA se vydali hledat nepřátelské zvědy někam úplně jinam. **Jsme** volní."

Odložila své výpočty a usmála se. „Vážně?"

„Opravdu," přikývl a posadil se vedle ní. „Máme to za sebou, štěnice jsou odpojeny a já ti konečně můžu všechno říct," začal, v duši klid a uvolnění, jaké už dlouho nepocítil. „Tak tedy. Dafné je zasnoubena s tím světlovlasým Langovým kolegou."

„Cože?"

„Byla takovou naší neoficiální spojkou. Prostě musela jít všude tam, kam jsme šli my."

„Ale ty jsi říkal…!"

„Nesměl jsem ti říci, co se chystalo," vysvětloval jí trpělivě. „Teď, když je Ahmed mimo nebezpečí, tak už nic neriskuji."

Zarazila se. „Myslela jsem, že šli po tobě."

„To ano, ale jenom aby se dostali k Ahmedovi.“ Zvedl se, nalil do skleničky trochu brandy a podal ji Meg.

„Myslíš, že to budu potřebovat?“ zeptala se.

„Asi jo.“

„Důvod?“

Steven se usmíval. „Na závěr – zlatý hřeb večera. Ahmed není žádný ministr, ale je nejvyšším představitelem své země. Abych se vyjádřil úplně přesně… je to král.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Meg do sebe hodila sklenku brandy a zakuckala se. „To tedy mnohé vysvětluje,“ řekla, když se vzpamatovala z překvapení. „Když o tom teď přemýšlím, měl opravdu královské chování, odlišné od řadových vládních poskoků. Doufám, že už je mimo nebezpečí?“

„Ano. Pokus o jeho sesazení nevyšel. Ústřední zpravodajská služba soudila, že je výhodnější a bezpečnější, když během transakce pobývá u nás. Ahmedova monarchie má s naší zemí tradiční přátelské vztahy, což nám umožňuje přístup do této strategicky významné oblasti. Á to je v současné době, kdy Střední východ představuje neustálé ohnisko napětí, velké štěstí. Vláda horlivě usiluje o to, aby mu vyhověla a vypomohla. A proto také podporovala naši společnost, když jsme se mu rozhodli prodat nejnovější typ bojového letounu. A ze stejného důvodu nařídila nejvyšší stupeň ochrany, když byl Ahmedův život ohrožen.“

„Pořád tomu nemůžu věřit.“

„Musíš si to samozřejmě všechno nechat jen pro sebe, včetně jeho pravé totožnosti,“ varoval ji. „Přijede ještě podepsat smlouvu a jeho bezpečnost závisí na přísném utajení. Dokonce i v naší zemi žijí občané monarchie, kteří k němu mají velmi nepřátelský postoj.“

„Chudák Ahmed. Má asi radost, že je neustále pod dohledem svých strážců.“ Meg ho upřímně litovala. „To tedy znamená, že se může oženit leda s princeznou, když je král. Jen tak z lásky, to asi u něj nepřipadá v úvahu, nebo ano?“ napadlo ji.

„To tedy vážně nevím,“ smál se Steven. „A jsem rád, že já jsem si svou ženu mohl svobodně vybrat,“ řekl a díval se jí upřeně do očí. „Teď, když jsem na tebe čtyři roky čekal, nemám v úmyslu už ani chvíli otálet.“

„To zní opravdu velice odhodlaně.“

„Já ti ukážu odhodlanost!“ Zvedl ji a cpal ze dveří. Za pár hodin už měli hotové krevní zkoušky, vyplněné veškeré písemné formality a stanovený termín svatby na konec týdne.

„Už ti nedovolím proklouznout mi mezi prsty,“ bručel si Steven spokojeně pro sebe, když ruku v ruce vstoupili do jeho domu. „Máti bude štěstím bez sebe. Ještě dnes večer jí musíme zavolat. Mimochodem,“ dodal, „našel jsem tři sály, zítra si je můžeš projít a vybrat si nejvhodnější.“

„To je senzace!“ Vděčně se k němu přitiskla a zaplavil ji zvláštní pocit, jako když vstupuje do nového života. Zavřela oči a otevřela je, až když oba stanuli v opuštěném domě. Stevenova hospodyně odešla s vyčítavým pohledem a poznámkou o studených řízcích. „Já tu zůstávám na večeři?“ divila se Meg.

„Ty tady zůstáváš nadobro,“ oznámil jí Steven. „Dnes v noci a pak až do konce života,“ dodal tiše.

Zaváhala. „Ale David mě bude určitě čekat…“

Sklonil se k ní a svými ústy zastavil příval dalších výmluv. Líbal ji velice lehounce a něžně a pomalu zvyšoval tlak svých pevných rtů, až po několika okamžicích zapomněla na bratříčka i vše ostatní. Potom jí však Steven naznačil, že jeden poklesek před svatbou stačil a že na milování budou mít celá léta. Meg tedy usínala v jeho náruči a jediným hříchem, kterého se tu noc dopustila, byly její myšlenky.

Brzy ráno se vydali na obhlídku ateliérů, které jí Steven vyhledal. Vybrala si jeden, umístěný vedle rozsáhlého parkoviště a nedaleko jeho úřadu.

„Tak,“ mnula si spokojeně ruce. „Teď už jen přesvědčit banku, jaké udělá terno, když mi poskytne úvěr,“ radovala se.

„Vždyť jsem ti slíbil, že tě podpořím,“ divil se Steven.

„Já vím a jsem ti za to vděčná,“ řekla Meg. „Ale chci si dokázat, že to zvládnu sama. Chápeš?“

„Ale ano,“ usmál se povzbudivě. „Jako bych slyšel sebe, když jsem před lety začínal.“

„Nepovídej!“

Steven se rozhlížel po sále a s rukama v kapsách nahlas uvažoval. „Bude to chtít spoustu barev.“

„To máš pravdu. A taky trochu vybavení a pár zaměstnanců ochotných pracovat zadarmo, dokud si nevytvořím stálou klientelu,“ vypočítávala. „Něco taky spolkne reklama,“ Meg sevřela rty. Jen jestli si toho na sebe nebere příliš, ozvaly se v koutku duše pochybnosti.

„Začni sama,“ radil jí Steven. „Jenom s režlj nimi náklady. Porozhlédni se po někom, kdo by potřeboval zkušebnu v noci a podílel by se s tebou na úhradě výdajů. Třeba cvičitel karate. Musíš také vylepit plakáty na výlohy velkých obchodů a pro tebe významných zařízení, tedy jeslí a mateřských škol.“ Smál se jejímu neskrývanému údivu. „Nikdo ti neřekl, že radši spoustu věcí vymýšlím, než potom realizuji? Schválně, kdo myslíš, že řídí naši reklamní kampaň?“

„Jsi úžasný!“ nešetřila Meg obdivem.

„Ne, jen znám cenu peněz,“ opravil ji.

„A kde to mám nechat natisknout?“

„Pár bloků odtud je jeden slušný podnik. Mají velké zakázky, tak jsou levnější než malá tiskárna.“

Meg se smála od ucha k uchu. Se Stevenovou pomocí má její projekt velkou naději na úspěch. Se vším si ví rady. „Tak už zbývá pouze jeden zanedbatelný detail – jak budu vyučovat balet, když mi dělá potíže i obyčejná chůze?“

„Poslouchej, miláčku, než to všechno zařídíš a uvedeš do provozu, budeš mít kotník zdravější, než si dnes dovedeš představit.“

„Opravdu?“

Musel se smát jejímu nešťastnému výrazu. „Čestné slovo. A teď už pojď. Nebo zmeškáme vlastní svatbu.“

Meg se bála, že tolik štěstí ani neunese. Zdálo se jí to nemožné.

V malé obřadní síni smírčího soudce byli jen sami dva a jejich svědkové – David a Dafné s Waynem. Brianna zůstala stát venku a tajně si připravila fotoaparát.

Steven měl na sobě elegantní modrý oblek, zářící Meg byla v bílém1 kostýmku klasické délky a střihu, a v kloboučku se závojem. V ruce měla kytičku konvalinek.

„Zapomněl jsem objednat fotografa,“ zděsil se Steven, když opouštěli úřad. „To je taky dobře,“ volala na něho Brianna. „Já vás zvěčním, tatínek mi říkával, když jsem mu

kdysi pomáhala, že mám ohromný talent.“ V jejím hlase zazněl smutný podtón, protože oba rodiče už nebyli mezi živými. „Tak, postavte se všichni k sobě a úsměv!“

Chystali se splnit její přání, když se přihnala velká černá limuzína a ze zadního sedadla vyskočil vysoký, tmavovlasý muž.

„Jsem tu včas?“ zeptal se a rychle si upravoval vázanku a neposlušné vlasy. „Přiletěl jsem jenom kvůli tomu až z Virginie.“

„Langu!“ zvolal Steven a upřímně se rozesmál.

„Vidím, že máš radost,“ konstatoval spokojeně. „A co takhle pořádnou pusu?“ otočil se k nevěstě.

Steven k ní okamžitě přiskočil a vlastním tělem ji chránil před agentovým návrhem. „Zkus to!“ vyzval ho.

Lang zvedl obočí se zhnuseným výrazem. „Ty se chceš se mnou taky líbat? Jééé!“

„Fuj, to teda nechci,“ vrčel Steven.

„To je opravdu milý způsob, jak přivítat hosta, který se trmácel kvůli vám stovky mil. Pane Bože, a to jim ještě vezu svatební dar.“

Steven vystrčil nedůvěřivě bradu. „Jaký dar?“

„Takový, jaký oba jistě oceníte.“

Sáhl do náprsní kapsy a vyndal svazek fotografií.

Steven je vzal do ruky se štítivým výrazem, jako kdyby mu Lang podával odporného hada. Otevřel obálku a nakoukl dovnitř. Ale indis-krétní fotografie, které čekal, tam nebyly. Místo nich na něho z každého obrázku koukala Meg. Meg smějící se, Meg mračící se, Meg a zase Meg.

„Tak jaké jsou?“ ptala se hlavní osoba. „Ukaž, ať se podívám!“

Steven zavřel obálku. „Díky,“ řekl a mrkl na Langa.

„To bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat,“ kývl Lang. „A tady mám ještě tohle,“ podával Stevenovi videokazetu s inkriminovanou nahrávkou a významně se šklebil.

„Záběry kamery umístěné v hale?“ ptal se. „Kolik kopií jsi stačil udělat?“

„Jenom tuhle jednu,“ přísahal Lang a vztyčenými prsty se dotkl srdce, aby svým slovům přidal na důvěryhodnosti.

„Langu, vy dovedete být někdy docela hodný a příjemný muž,“ chválila ho Meg.

„To já jsem pořád,“ potvrdil skromně a otočil se k Brianně. „Ahoj, ahoj, co takhle zajít na oběd? Zvu vás do té malé ale fantastické

restaurace s mořskými specialitkami, tady dole. Koupím vám garnáta!“

„Garnáta?“ Brianna nevěřila vlastním uším.

Lang přepočítal všechny drobné mince, které sesbíral po kapsách. „Dva garnáty!“ prohlásil nakonec hrdě.

Brianna se smála a modré oči jí jiskřily. „To bych moc ráda, opravdu, ale mám ještě nějaké povinnosti. Musím jít někoho navštívit. Snad někdy jindy.“

Lang dokázal okamžitě změnit svůj výraz. Teď vypadal jako smrtelně zraněný člověk. „Vidím, že dva garnáti jsou málo, co? Ale třeba by mě nechali umývat talíře, pak bych vám objednal celou mísu?“ rychle zvedal obočí.

Smála se. „To by nepomohlo. Ale oceňuji váš nápad.“ Lang se jí líbil, byl velmi hezký a pod neustále nasazenou maskou klauna tušila Brianna citlivou a poněkud vážnější duši. Ale měla tolik starostí a její zraněná mysl jí neustále připomínala existenci vysokého, snědého muže s knírkem… Ne, nebylo by to od ní fér, neměla Langovi co nabídnout.

„Ach jo,“ brumlal Lang nespokojeně. „Jsem tak krásný a šarmantní, až se mě ženy bojí.“

„To je pravda,“ souhlasila Meg. „Jste přímo zničující, Langu. Ale jednoho dne určitě přijde nějaká krásná dívka, vysvobodí vás z vašeho pustého zámku a nakrmí vás zmrzlinou a rumovými koláčky. Pevně tomu věřím.“

„Sadistko,“ otřásl se Lang hrůzou. „Jen pokračujte, umučte mě!“

„Ale my už musíme jít,“ vzpomněl si Steven. „Děkujeme vám všem, že jste přišli. Moc si toho vážíme.“

„Nic si z toho nedělej, má krásná sestřičko,“ David se sklonil, aby ji políbil na rozloučenou. „Kam se vlastně chystáte na svatební cestu?“

„Nikam,“ zklamala bratra Meg. „Zazdíme se ve Stevenově domě a zůstaneme tam, dokud v ledničce všechno nezplesniví. A potom,“ pyšně se nafoukla, „musím rozjet svou živnost!“

„To jsme zvědavý, co všechno dokážeš,“ popichoval ji David. „Moje sestřička – podnikatelka!“

„Jak jsem vždy říkával,“ Steven se smíchem pozoroval svou ke všemu odhodlanou novomanželku. „Nemůžeš-li je zničit, musíš se s nimi spojit.“

„Moje řeč,“ souhlasila Meg a chytla se ho za ruku. Kov zlatého snubního prstenu ji

příjemně chladil a v srdci ji naopak hřálo vědomí, že se právě stala jeho ženou.

Když přišli domů, Steven ji vzal do náručí a pomalu s ní stoupal po schodech do ložnice. Oba byli rozechvělí a trošičku nervózní. Ale když ji políbil, počáteční rozpaky byly navždy ty tam.

Její pootevřená ústa ho vybízela k dalším polibkům'a on rád nabídku přijal. Se rty vzájemně spojenými došli až k manželské posteli, na kterou ji položil a pokračoval v mazlení.

Klesli do voňavých povlaků a vychutnávali vzájemné doteky, které příjemně rozeznívaly strunky nastupujícího vzrušení. Oba se začali svlékat. Meg se nebránila. Obraz pevného, mužně ochlupeného hrudníku nad ní jí naopak působil potěšení a vyvolával v ní chuť přitisknout se k němu a cítit ho na své nahé pleti. Opřela se o lokty a zaklonila hlavu. Nyní ho pozorovala přivřenýma očima přes závoj svých dlouhých řas a zdál se jí být nejpřitažlivějším mužem na světě. Když se milovali poprvé, ostýchala se na něj dívat, navíc vše tenkrát proběhlo tak náhle a rychle, ale teď se cele oddala potěšení, které jí pohled na něj působil.

Steven se vlídně usmíval, sedl si vedle ní a pak s očima potemnělýma touhou se nad ni naklonil. „Meg," řekl rozechvělým hlasem, „dnes máme spoustu času. Od této chvíle se můžeme celé noci učit milovat jeden druhého. Už nikdy nebudeme spěchat jako poprvé."

Pomalu se svými ústy přibližoval k jejím, až se jich konečně dotkl. Dlouze ji líbal a přitom pozoroval uvolňující se výraz milovaného obličeje a svit modrých očí. Věděl, že si na něho i na lásku teprve musí zvyknout a nepospíchal. Trpělivě na ni mluvil, vzal ji za ruku, konečky drobných prstíků přejížděl po své tváři a pak ji do každého lehce kousl.

„Už se tolik nebojíš?" ptal se tiše. „Není důvod ke strachu, víš, co bude následovat," uklidňoval ji stále a pustil se do posledního kousku svůdného spodního prádla, které ještě dělilo jejich vzrušená těla.

Když skončil, strnul, znovu ohromen dokonalostí křivek těla, které právě odhalil. Na chvilku se zdálo, že se až zalekl dalšího pokračování, jako by se bál, že tu alabastrovou pleť pouhým pohledem poskvrní.

Pak se však jeho paže přece jen pohnula. Položil ruce na její ňadra a zatímco si vrýval do paměti jejich tvar a pevnost, Meg se

rozechvěla rozkoší, kterou v ní každý pohyb Stevenových dlaní vyvolával.

„Jsi tak krásná, Meg,“ šeptal a hledal nové cestičky na jejím dokonalém těle, které ještě jeho ruce neprozkoumaly. Přece jen se ještě polekala. Chytila ho za zápěstí. „Neboj se, moje maličká,“ uklidňoval ji a polibkem jí zavřel víčka.

„Nemusíš se stydět, ani bát. Je to jen další způsob, jak se milovat a jak si vzájemně vyvolávat ještě větší slast. Jen klid a na všechno zapomeň. Na předsudky i na zábrany. Teď jsme jen my dva. Muž a žena, navždycky spojení. Uvidíš, že se ti to bude líbit, nic to není.“

„Já ti věřím,“ hlesla. „Zkusím to.“

Stevenova ústa obkreslila ladnou křivku její šíje a přes jamku klíční kosti pokračovala na hrudník, až konečně došla k jejím prsům a spočinula na nich.

Ten dotek ji vždycky rozechvěl. Ucítila, jak vlny vzrušení jedna za druhou postupují jejím tělem nahoru po zádech a končí u kořínků vlasů. Zapomněla na počáteční ostych a celým tělem se přimkla k Stevenovi, podvědomě se nadzvedávajíc. Otevřela oči, aby viděla, jestli i on cítí tu narůstající touhu jako ona.

Přikývl, s pohledem upřeným do jejích očí zpomalil své pohyby a hladil ji lehounce a dokonale přesně tam, kde i pouhá malá změna tlaku ruky působila jako rozbuška. Zajel jí do vlasů vzadu na krku, plnou hrst si jich nechal protéci mezi prsty a zároveň jí tím natočil obličej tak, aby viděl každý záchvěv, každou sebemenší vibraci, kterou v ní vyvolá.

„Ne… nedívej se," prosila, zatímco se jí před očima linula horká, rudá záře.

„Ale já chci, Meg," šeptal. „Chci tě při tom vidět. Vynesu tě nahoru, k růžovým oblakům sladkého opojení. Vždyť je to naše první opravdová noc lásky. Právě teď a právě tady, Meg, moje Meg…"

Stevenův hluboký hlas a pomalý rytmus jeho slov splýval s pravidelně se opakujícími vlnami slasti, které zaplavovaly její tělo i mysl. Snažila se zadržet každý náraz rozkoše co nejdéle a vzlykala zklamáním, když opět s vytrvalou pravidelností odplouval, aby se za pár okamžiků vrátil s ještě vyšší intenzitou.

Steven se pohnul. Teď byl nad ní a měnil směr přesně proti jejímu žádostivému tělu. Jako by se v tom okamžiku uvolnila lavina – řvoucí a valící se na ni, až ji dostihla a celý svět pokryla bílou mlhou. Tlak sílil a sílil… až s ní splynula!

Vnikl do ní a Meg v sobě cítila jeho divoký puls a vnímala pomalou a zpočátku trošku bolestivou invazi, která se, jak postupovala hlouběji a hlouběji, změnila v horkou, neuvěřitelně intenzivní rozkoš. Vykřikla.

Steven držel rukama obě její zápěstí a znemožnil jí tak jakýkoliv.pohyb hrudníkem. Sám, vztyčen nad ní rozhodoval o směru a rychlosti, jak na ni celou vahou a silou svých svalů naléhal a opět se vzdaloval, sledován křivkou jejího žádostivého těla. Slyšela jeho zrychlený dech, náhlý sten a ochraptělý výkřik plný blaha, které se mu rozlévalo v žilách. Pochopila, že i on je už velmi vzrušen a náhle pocítila sladkou tíhu, která ji táhla vzhůru a ještě výš. Už se jí zdálo* že nevydrží ten nádherný pocit a vtom se všechno jakoby roztříštilo na tisíce drobných střípků, jak prudký příliv extáze narazil na stěny tepen a sladké uvolnění se rozlilo až do těch nejjemnějších vlásečnic. Bylo to krásnější a mnohem intenzivnější než poprvé…

Steven vybičován její neskrývanou rozkoší si uvědomil, že se také blíží k cíli a už cítil horký pramen tryskající z temných hlubin. „Oh, Bo že…!“ zasténal.

Padl na prostěradlo vedle ní, oči rozšířené ukojenou touhou a zesláblý právě prožitou slastí. Meg se k němu přitulila.

„Ach, Stevene," vrněla a pohladila mu tvář, zrůžovělou stejně jako její radostí a uspokojením.

Usmál se na ni a ještě pořád oddechoval. Ani on nikdy před tím nezažil tak intenzivní pocit. „Moje malá Meg," šeptal a překvapeně si ji prohlížel.

A už se zase styděla. Zabořila obličej do chloupků na Stevenově hrudníku. „Opravdu to bylo úplně jiné…" přiznala a zčervenala.

„To jsi byla ještě panna," vysvětloval jí se smíchem. Překulil se na záda a stáhl ji na sebe. „Jsi spokojená?"

„Jsem šťastná," odpověděla. „Ale trochu unavená."

„A z čeho?" dobíral si ji.

„Sama nevím," chichotala se a přitiskla se k němu. „Miluji tě," vyznala se ze svého vroucího citu. „Víc než svůj život."

„Vážně?" sevřel ji. „Já tebe taky, lásko." Pročísl jí jemně vlasy a cítil se v tom okamžiku jako by mu patřil celý svět. „Nikdy ti nedovolím odejít. Skličuje mě myšlenka, že bych tě mohl ztratit," přiznal a všechna zatrpklost a hořkost minulých let byla pryč.

„Už bych bez tebe nedokázal dál žít. Ty čtyři prokleté roky mi úplně stačily. Dělal jsem hlouposti, jen abych vyplnil tu prázdnotu, která mi po tobě zbyla, ale stejně to nepomohlo.“ Zhluboka se nadechl, zatímco Meg užasle poslouchala to upřímné a nečekané doznání. „Já… nemůžu tě nechat jít, ani kdybych chtěl. Budu si tě chránit před čímkoliv.“

„Ale Stevene, to nebudeš muset!“ měkce ho políbila a svými rty jemně hladila jeho zavřená oční víčka. Sama na něm přímo visela a když nyní přemýšlela nad tím, co jí řekl, cítila se trochu provinile a zahanbeně. „Nikdy tě neopustím, copak to nechápeš? Ani jsem netušila, žes mě tenkrát před lety opravdu miloval. Utekla jsem i z toho důvodu, že jsem nevěřila, že bych si tě mohla udržet. Byla jsem tak zoufale mladá a vystrašená ze smrti své sestry. Všechno, co souviselo s narozením dítěte mě děsilo. Ale teď už nejsem polekané děcko. Zůstanu s tebou a s každou ženou, která by mi tě chtěla odlákat, budu bojovat na smrt,“ vyhrožovala předem a ovinula se kolem něho.

Steven se usmíval. Byli si tolik podobní. „Takhle přesně to cítím i já.“ Políbil ji na čelo a vědomí, že svou lásku prožívají oba stejně, ho trochu uklidnilo. „To je ironie, viď? Byli

jsme oba vášnivě zamilovaní a oba jsme se báli uvěřit, že by něco tak ohromného mohlo vydržet. Ale vydrželo. Alespoň mně.“

„Ano. A já bych se nikdy ani neodvážila doufat, že ti budu stačit,“ odvětila Meg.

„Hlupáčku. Žádná jiná by mi už nikdy nestačila.“

Zvedla k němu své velké oči. „Ale teď už je všechno v pořádku?“

„Už ano.“

„A nebudeš v noci skřípat zubama v podezření, že vymýšlím cestičky, jak ti utéct?“ ptala se Meg a ovinula mu paži kolem krku.

Zavrtěl hlavou. „Chystáš se být úspěšnou podnikatelkou. Jak bys chtěla zdrhnout před veřejnými účty a daněmi?“

Souhlasně se smála. „Dobrý postřeh.“

Steven zavřel oči, nemohl se nasytit její blízkosti. „Nikdy se mi o takovém štěstí ani nezdálo.“

„Ani mně. Pořád tomu nevěřím, že jsme manželé,“ povzdychla si. „Balet jsem opravdu měla ráda, Steve. Ale byla to pouhá dvojka v mém životě. Ty ses’stal číslem jedna. Navždy.“

Cítil k ní takový nával lásky, že to hraničilo s šílenstvím. Překulil ji na záda a s narůstající vášní ji opět začal líbat.

„Klidně pro tebe zemřu," prohlásil a jeho oči potvrzovaly to, co říkal. „Nenávidím celý svět, protože jsi chtěla být víc baletkou, než mojí ženou!"

„Lhala jsem," přiznala se. „Po ničem na světě jsem netoužila víc než po tobě."

Potřeboval ta slůvka slyšet, hladila jeho roz-bolavělou duši. Meg se nadzdvihla a se slzami v očích ho něžně líbala. Teprve nyní chápala jeho rozčarování a bolest, kterou musel vytrpět, když ji před léty ztratil, až dnes mu rozuměla. Téměř se polekala zodpovědnosti, kterou nyní na sebe vzala. Žena, kterou muž miluje tak, jak Steven ji, nesmí selhat, musí splnit všechna jeho přání.

„Už tě nikdy znovu nezklamu," zašeptala. „Nikdy od tebe neodejdu, i kdybys mě zaháněl. Patříme k sobě, Stevene. Navždy."

Věřil jí. Musel. Jestli tohle není láska, pak tedy žádná neexistuje, pomyslel si. „Jak bych tě mohl poslat pryč, když tě konečně znám a vím, co v tobě mám." Znovu ji políbil, a když viděl, jak se jí v očích rozhořely hříšné plamínky, zasmál se. „Třeba jenom s ním a až se probudím, budeš pryč…"

„Myslíš? To se ti tedy nesplní," prohlásila.

Přitáhla si ho na sebe. Hodnou chvíli ho svými vášnivými ústy přesvědčovala, že se mu

to vše nezdá. I když, jak jí později řekl, podle jeho názoru se jejich společný život stává tím nejkrásnějším snem. Meg byla Stevenovou jemnou a citlivou duší dojata.

Meg Rykerová otevřela svou taneční školu, která se stala velmi váženou a uznávanou a vychovala mnoho perspektivních baletek. Kotník se jí nakonec uzdravil. Ne sice natolik^aby se vrátila zpátky na jeviště, ale učit mohla. Život se Stevenem ji však naplňoval štěstím a práce ji také uspokojovala. Dosáhla všeho, co si přála, a sama sebe se ptala, jak je to vůbec možné.

Baletní střevíčky připravené na představení, z nejkvalitnějšího růžového saténu, stály v průhledné krabici na klavíru v obývacím pokoji. Kdo ví, snad jednou přijde jejich čas a někdo si je bude pevně uvazovat, rukama roztřesenýma trémou. Možná jejich prvorozená, která bude jednoho dne tančit v Americké baletní společnosti v New Yorku – jako primabalerína.

